

„Vámpírok pedig nincsenek. Kivéve, ha tévedek.”

óvatos vélemény a XX. század második feléből

„Másodszor is lelőttem. Erre már megkérdezte, hogy talán van vele valami bajom? Akkor lelőttem harmadszor is.”

egy önjelölt vámpírvadász emlékirataiból

„Bejött az ablakon, udvariasan bocsánatot kért, majd kiment az ajtón a szuterén felé. Akkor még nem is csodálkoztam, hát nyilván volt valami dolga arrafelé, ugye, csak később esett ám le, hogy nem látszott a képe a tükörben. Na, ez már rögtön gyanússá tette!”

Frici néni a harmadikról

„Menének, menének, mígnem az félelem erősen rájuk nem szálla. Akkor visszafordulának.”

„Az Fenevadat elpusztító dicső lovagok krónikája”, töredék, Bizánc(?)

„A vámpírtörténetek ideje lejárt.”

anonim megjegyzés a 124-es éjszakai járaton

DELTA VISION EXKLUZÍV

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

MEGJELENT:

- Gaura Ágnes:** *Vámpírok Múzsája* (Borbíró Borbála-sorozat I.)
Gaura Ágnes: *Átkozott balszerencse* (Borbíró Borbála-sorozat II.)
Gaura Ágnes: *Lidércnyomás* (Borbíró Borbála-sorozat III.)
Gaura Ágnes: *Lángmarta örökség* (Borbíró Borbála-sorozat IV.)
Gaura Ágnes: *Embertelen jó* (Boriverzum és más történetek)
- Harrison Fawcett:** *Katedrális I.*
Harrison Fawcett: *Katedrális II.*
Harrison Fawcett: *Katedrális III.*
Harrison Fawcett: *Katedrális IV.*
- J. Goldenlane:** *Napnak fénye*
J. Goldenlane: *Éjjél*
Eric Muldoom: *Éjjéli erdő*
Eric Muldoom: *Boszorkánylovag*
Raoul Renier: *Sötét álmok*
Somlói Ferenc: *A Csodák Könyve*
Szántai Zsolt: *Trigorum*
Hernád Péter: *Hollóember*

ELŐKÉSZÜLETBEN:

- J. Goldenlane:** *Farkastestvér*
J. Goldenlane: *Holdnak árnyéka*

J. Goldenlane

ÉJFÉL



Delta Vision Kft.
Budapest, 2015

DELTA VISION EXKLUZÍV

Éjféli

Második, javított, átdolgozott kiadás

Szerkesztő: Erdélyi István

Tördelőszerkesztő: Giczi Gyula

Korrektúra: Dobos Attila

Copyright © Goldman Júlia, 2005, 2015

© Delta Vision Kft., 2015

Borítófestmény © Kovács Péter, 2015

Minden jog fenntartva!

ISBN 978 963 395 104 0

ISSN 2063-3009

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3755
www.deltavision.hu

Tán meglepő, ám mindösszesen csak három vámpírt ismerek.

Ott van legelőször is Richie, bár ő nem igazán számít. Egyszerűen nevetséges szokásai vannak! Állandóan az éjszakai teniszközvetítéseket nézi, és a legújabb kocsimodellekkel van kitapétázva a koporsója. A lábánál meg ott a videomagnó. Persze távkapcsolós, merthogy akkora távolságok vannak abban a koporsóban... De hagyjuk! Szóval, Richie nem sok vizet zavar.

Aztán ott van az angyali, vagy inkább ördögi Maria. A századforduló gyermeke, hibátlan, szecessziós szépség. Lehetetlenül karcsú, meglehetősen magas, és királynőien kecses. Általában fekete ruhákat hord, és gyakorta hagyja el a kastélyt egy-egy titokzatos kis kirándulás erejéig. Leginkább bárókba meg lokálokba jár, bár ezt tagadja, és örökösen hangoztatja, hogy menyire megveti az ilyen helyeket. A szobájában zenét hallgat, és sokat olvas. Mindig ugyanazt a könyvet.

És hát persze ott van még a Lord. Igazi úriember, elegancia és dekadencia kérdésében felveszi a versenyt a legkékvérűbb angol nemesekkel is. Ő a kastély ura, és megfellebbezhetetlen hatalommal, továbbá méla göggel uralkodik kicsiny családjá felett. Hogy mikor született? Ki tudhatná? Az bizonyos, hogyha történelmi témára terelődik a szó, akkor előszeretettel csillogtatja meg káprázatos tudását, és évszázadokkal ezelőtt meghalt személyeket is oly közvetlenséggel emleget, mintha csak tegnap látott jó barátairól mesélne.

Hát, ők hárman vannak, ám rajtuk kívül nem ismerek egyetlen vámpírt sem.

Leszámítva természetesen saját magamat.

I.

Az idő múlása általában számtalan változást terel maga előtt, és ezek a változások örök forrásai minden problémának. A mi kicsiny, nyugodt világunkat feldúló változások például egy nevetéses aprósággal kezdődtek: John elkésett az ötórai teával.

– Hm, nem értem ezt a lehetetlen pontatlanságot! – meredt a Lord a belépő komornyikra, és összevont szemöldökkel elővette arany zsebóráját, majd futó pillantással megszemlélte annak számlapját. Hajnali öt óra három percet mutatott.

Láttam, mert ott álltam a karosszéke mögött. Eredendően a kertet figyeltem az ablakból, a lassan már derengő világosságot, az elnyíló virágokat. Kedvelem azt a méla álmodóságot, ami kora hajnalban elterpeszkedik a szürke ég előtt.

A Lord megjegyzésére viszont visszafordultam, és a karosszéke mögé lépve magam is vettem egy pillantást az órára. És valóban késett a tea.

– John, van valami kielégítő magyarázata? – érdeklődött a ház ura, de a hangszíne nem volt fenyegető, csak unott és hűvös, mint mindig.

– Bocsásson meg, milord, de sajnos a szakácsnőnek nem állt módjában időben elkészíteni a teát.

– Valóban? Megtudhatnám, hogy mi akadályozta?

– Valamivel éjfél után megszökött, milord.

– Ó, ez kínos – pislogott zavartan a Lord, de persze könnyedén túllépett a probléma felett. – És ezt már elegendő indoknak érzi, John, hogy három percet készen?

– Ne haragudjon, milord. A szükséghelyzetre való tekintettel Herbert tette fel a teavizet, és rosszul mérte fel a forráshoz szükséges időt.

– Ez akkor is tűrhetetlen. Le fogok vonni a béréből fél pennyt.

– Fél penny? – nézett fel egy pillanatra Maria az ölében fekvő könyvből. – Félelmetes vagy, papa! Hadd figyelmeztesselek, hogy már évtizedekkel elmúlt a gazdasági világválság, továbbá a Brit Nemzetközösség réges-régen felhagyott az arany alapú valutaki-bocsátással. Manapság fél penny kevesebbet ér, mint a réz, amiből készül – csóválta meg a fejét, majd ismét lenézett, és lapozott.

– Maria, ezerszer megkértelek már, hogy ne szólj bele a család pénzügyeibe. Ez az én dolgom.

– Persze, papa – felelte a szentképeken tündöklő Máriák fagyos, fekete mása, immár teljesen hideg, szolgálatkész hangon, de nem nézett fel. Érthetetlen módon sajnálta az időt mindentől, ami nem függött össze a szenvedélyeivel.

Pedig időnk az van bőven, merengtem el, visszafordulva az ablak felé. A kert felett lebegő páratakaró kezdett felszakadozni, közeledett a napfelkelte.

– Tehát a szakácsnő távozott? – fordult vissza a komornyik felé a Lord.

– Igen, milord.

– Akkor gondoskodjon az itt maradt holmijáról, John, és rendeljen egy új szakácsnőt az ügynökségtől.

A komornyik könnyedén meghajolt.

– Bizonyos benne, milord, hogy onnan kellene új szakácsnőt szerződtetnünk? – kérdezte aztán, végtelen merészség, de ő ilyes-miket is megengedhetett magának.

– Nem értem, miért ne vehetnénk ismét igénybe az ügynökség szolgálatait. Ha jól emlékszem, az elmúlt százhusz évben az összes cselédet onnan rendeltük, miért változtatnánk?

– Az ügynökségen már a múlt alkalommal is megjegyzéseket tettek a mi, khm, furcsa szokásainkra – védekezett a komornyik.

Egy pillanatra elmélyült a csend.

– Megtudhatnám, John, hogy mi alapján tételezik fel, hogy nekünk furcsa szokásaink lennének? – érdeklődött végül a Lord, némileg talán csodálkozó hangon, már amennyire ő képes volt csodálkozni.

– Talán azon alkalmazottak beszéltek, akiket valamilyen oknál fogva elbocsátottunk – mentegetődzött, de a ház ura nem fogadta el a magyarázatot.

Kicsit megcsóválta a fejét, majd felém fordult.

– Alexander Nyikolajevics – szólított meg –, ön, mint kívülálló, objektív szemlélő, ön úgy ítéli meg, hogy nekünk furcsa szokásaink vannak?

Hogy komolyan gondolta-e, amikor ilyen, és hasonlatos kérdésekkel fordult hozzám, azt nem tudom. Tekintve, hogy akkor már több évtizede náluk laktam, talán túlzásnak tartható, hogy objektív kívülállónak nevezett. Bár az is igaz, hogy ő másként mérte az időt, így megeshet, hogy valóban nemrég érkezett vendégként tekintett rám. Mindenesetre én komolyan vettem ezen megjegyzéseit, és nem hogy nevetni, de akárcsak elmosolyodni sem mosolyodtam volna el rajtuk soha.

Hát kiléptem az ablakmélyedésből, és könnyeden meghajtottam magam felé.

– Nem, uram. Önöknek nincsenek furcsa szokásai, leszámítva azon apróságokat, melyek ezen ország lakóira jellemzők, és amiket én, mint egyszerű külföldi, különösnek találok. De ezek nem zavarhatták a cég által küldött alkalmazottakat, hiszen ők szintén angolok.

– Ha szabad helyesbítenem, milord, a negyvenhatban felvett kertész az édesanyja révén félig skót volt – szólt közbe John.

– Ah! Szóval felföldi! Akkor semmin sem csodálkozom! – dőlt hátra a Lord, mindent értő arckifejezéssel. – Miért nem hívta fel a figyelmet eme tényre az illető felvételénél, John?

– Ez csak később derült ki, milord – mentegetődött az öreg komornyik.

– Nos, immár mindegy. Ha az ügynökség nem hajlandó nekünk újabb embereket küldeni, akkor nem vesszük többet igénybe a szolgáltatásaikat – döntött végül a Lord, és láthatóan ezzel túl is lépett a kérdésen. – Közölje Herberttel, hogy legközelebb időben kezdje el az előkészületeket a hajnali teára.

A komornyik engedelmesen fejet hajtott, és talán távozott volna, megszokott, hangtalan lépteivel, ám ekkor Maria ismét felnézett a könyvből.

– Papa, Herbertnek már így is túl sok dolga van, nem lesz ideje főzni is. Tudod jól, hogy kell még egy ember, négy fő kevés egy ekkora kastély rendben tartására.

– Engedd meg, hogy ezt én döntsem el.

– Persze, aztán ha legközelebb a kertész szökik meg, akkor Herbert már mehet is füvet nyírni, kiváló! Kell egy új szakácsnő – magyarázta Maria hidegen, és közben lopva olvasott. Legalábbis nem emelte fel teljesen a tekintetét, amit én nem tudtam mással magyarázni.

– Nos, Maria, mi mást javasolsz? – kérdezte végül a Lord nyugodt, könnyed hangon, éppen csak leheletnyi gúnnyal, amit persze Maria nem vett magára.

– Az ügynökség megkerülésével is felvehetnénk új szakácsnőt.

– Egy idegent? – csodálkozott el a ház ura. – No de hát mindennek van határa! Mi ez, átjáróház? Ennyi erővel akár a Trafalgar Square-re is kiköltözhetnénk!

– Talán kapcsolatba léphetnénk egy új ügynökséggel – javasolta hirtelen John. Logikus gondolat, de hát megszoktam már,

ha valaki bármire is rá akarja venni a Lordot, jobb, ha nem siet el az érvelést, lépésről lépésre halad, és nagyon türelmes.

Ennek jegyében aztán hosszan hallgattunk. Magam ismét kitekintettem az ablakon, hogy megszemléljem, mi változott az elmúlt pár pillanatban. Nos, minden. Még a terasz fehér márványlapjai is másként csillogtak az egyre erősödő fényben.

– Papa, ne légy már ilyen vaskalapos! – sóhajtott fel végül Maria.

A vállam felett visszanéztem. Láttam, ahogy a hajából előrebukik egy tincs, fekete vonal a hófehér bőrön. Tökéletes szépségű volt az arca, de a Lord jelenlétében nem lett volna illendő túl hosszan nézmem, hát tovasiklott a pillantásom a komódon álló, unalomig ismert porcelánvázára, és csak a hangját hallgattam. Jegesen metsző volt, és gyönyörű.

– Ha a régi közvetítőirodában gyanakodnak ránk, akkor keresni kell egy újat! – szögezte le határozottan.

– Hogyhogy „gyanakodnak”? Nem vagyunk bűnözők, hogy „gyanakodni” kelljen ránk – jelentette ki a Lord, és az odakint egyre világosodó hajnal ellenére bent egy árnyalattal mélyebb lett a sötétség. Vagy csak én láttam így, de mindegy is, abban a pillanatban úgy sejtettem, nem lesz új szakácsnőnk. És még kevésbé lesz Mariának új szobalánya, mert mellesleg nagy tétben fogadtam volna rá, hogy ez húzódik meg a háttérben, nem a Herbert iránt való aggodás.

Maria is mérlegelte még egy kicsit a helyzetet, de ő talán nem érezte, hogy túllépett egy határon, nem látta, hogy megváltozott körülöttünk az éjszaka. Vagy egyszerűen csak élvezte, hogy szembemenetelhet a halállal, nem is tudom. Az biztos, hogy egyszer csak becsapta a könyvet, ami eddig a térdén hevert, könnyedén lerakta oldalra a kisasztalra, és harcra készen felgyenesedett. Úgy állt ott, mint a feketébe öltözött végzet, vagy

inkább tökéletes, fehér márványszobor, szép és hideg. Hirtelen elhatározással léptem mellé. Talán mert már amúgy is túl sok ütközetest láttam, vagy talán csak nem akartam, hogy Mariának ismét hallania kelljen azt a halott hideg „nem”-et, amit a Lord oly megfellebbezhetetlenül tudott kimondani, hogy még a csillagok is beleremegek.

– Uram, ha nem haragszik meg a közbeszólásért, magam éppen egy kis londoni kirándulást terveztem. Szívesen hozok referenciákat pár jobbnak tartott ügynökségről, amelyek közül akár választhatnak is, ha végül ennél a megoldásnál maradnak – hajtottam fejet szolgálatkészen, és mellé a karomat nyújtottam Maria felé, aki kis habozással elfogadta a visszavonulás ezen elegáns módját, és nem szólalt meg.

A Lordnak úgy hiszem, tetszett, hogy ezzel a felvetéssel elődáztam a döntést, illetve lehetőséget adtam neki, hogy az idő változatlan módon folyjon tovább a kastély ódon falai között. Meg talán untatta volna egy újabb szópárbaj Mariával. Akkor azt hittem, mindössze ezért bólintott rá, és a magam részéről már abban a pillanatban bántam az egészet, a teától is elment a kedvem, hát bocsánatot kértem, és távoztam.

II.

Maria velem lépett ki a szalonból. Bár nem hívtam, de nem engedte el a karomat, kecses eleganciával jött mellettem, és nem mosolygott. Nem volt szokása.

– Most köszönetet kellene mondanom? – kérdezte gúnyosan, ám rezzenéstelen arccal, mikor becsukódott mögöttünk az ajtó.

– Ugyan miért kéne? Semmi sem történt, ami köszönetet érdemelne.

– Magam is így látom. Én is jól tudom, hogy nem érdemes kötekedni papussal, csak hát úgy fel tud idegesíteni, amikor ilyen... régimódi!

És rám nézett, hófehér arcban fekete szemek.

Kicsit megtorpantam, pillanatra belefeledkezve szoborszép arcvonásaiba, aztán a pillanat csak nem akart véget érni. Biliárdgolyók bántóan éles csattanása törte szét finom eleganciáját.

– Eh, Richie rám hozza a frászt! – csattant fel Maria, aki néha örömét lelte az effajta, közönséges kifejezésekben, és ellépett mellőlem, sajnos. – Gyűlölöm, amikor biliárdozik.

– Hamarosan abbahagyja, és holnap talán eljön velem – mondtam, vagy inkább valami más semmiséget, nem is emlékszem, csak arra, hogy tartalmatlan butaság volt, és hogy ebben a pillanatban vetődött fel bennem, Richie is elkísérhetne Londonba.

– Na igen, vidd magaddal, akkor legalább nem engem idegesít, hanem téged – vetette oda Maria. Nem hittem neki. Illetve, hittem, hogy Richie idegesíti, de azt nem, hogy meglenne folyamatos bosszankodás nélkül.

– Elviszem, vedd ígéretnek – hajtottam fejet. Karja kicsúszott a kezemből, éppen csak futó csókot lehelhettem a kézfejére, gúnyosan mosolyra húzta az ajkát, majd eltűnt a folyosó hajlatában.

Tehát egy könnyed mosolyért vállaltam a soknapos utat, a törődést, London mocskát, és mindezt Richie szertelenségével súlyosbítva. Megérte, akkor úgy éreztem megérte, mert közeli és megfogható volt az emlék, ám pár percre rá már kifakult, amint a közeledő hajnal egyre világosabbra festette az eget. Lassan véget ért az éjszaka.

Keserű gondolatokkal kergetődzve vonultam vissza, felkelt és lenyugodott a nap, hát miért is kellett nekem közbeszólom? Hagyhattam volna Mariát végtelen szóváltásba keveredni a Lord-dal, évtizedek óta mást sem tesznek, mint egymáson köszörülik a nyelvüket.

Ám ez már késő volt, így megkerestem Richie-t, és még éppen elértem, mielőtt teniszütőjével a vállán eltűnt az alkonyatban.

– Gyere velem, jó az idő játszani! – hívott, persze, eszemben sem volt menni.

Azt hiszem, ezt ő is tudta.

– Inkább kártyázzunk, az szórakoztatóbb.

– Fenéket szórakoztató, mindig csak kártyázzunk, és mást sem értem el, mint hogy tartozom neked egy kisebb vagyonnal.

– Tizennégyezer-hétszázötvenkét font nekem nem is tűnik olyan kis vagyonnak, de igazad van, lényegtelen kérdés. Másról szerettem volna beszélni veled.

– Tudom, John mondta, hogy Londonba készülsz, Maria meg azt, hogy magaddal akarsz vinni. Nekem tetszik az ötlet, rég jártam arra, de ne ma induljunk! Most nem esik, ilyen szép időt kár kocsiban ülve fecsérelni, teniszezni akarok.

Némán álltam félre az útjából, és szerencsére másodjára nem invitált, illetlenség lett volna ismételt elutasítani. Hát kiültem a teraszra, és egy pohár rubinvörös boron keresztül bámultam az éjszakát. Szeretem, ahogy a csillagok fénye megtörik a kristálypohár metszésén, minden kézmozdulatra más és más módon. Közben az járt a fejemben, vajon Richie miért érzi úgy, hogy képes „fecsérelni” az időt.

Az idő nem számít, az idő nem létezik!

Én legalábbis nem éreztem úgy, hogy bárhová is sietnem kéne, így végül nem aznap indultunk, nem is másnap. A következő héten John azt javasolta, hogy talán célszerű lenne néhány új

ruhát készíttetni a hosszú útra, és valamivel később a Lord megemlítette, hogy ad pár ajánlólevelet, az mindig jól jöhet egy messzi nagyvárosban.

– Az öregnek fogalma sincs a távolságokról – magyarázta aztán Richie útközben, a szél cibálta fekete haját, mert persze nyitott kocsit választott, és gátlástalanul száguldott vele a kihalt országúton. – Abban a fix hitben él, hogy egy londoni út több hétig tart, közben mindenféle piszkos fogadóokban kell megszállni, meg lovat váltani, meg mit tudom én.

– Ha saját kocsival mégis, és minden éjszaka fogadóban szállsz meg, ahol rendes istálló van, akkor nem kell lovat váltani. Az csak a postakocsinál szokás, ahol erőltetett a tempó, és menet közben nem kímélik az állatokat – magyaráztam csendesen, és jobb híján az eget bámultam. Arcomat mosta a szitáló eső.

– Ja, ezt mondom én is. Az öreg teljesen el van tévedve, lilája sincs arról, hogy mire képes egy sportkocsi. Tudod, hogy most száz felett hajtunk?

– Száz mi felett?

– Mérföld per óra. És csak figyeld meg, lesz ez még jobb is!

Ebben magam is erősen bíztam, hát csak biccentettem, és reméltem, hogy hamarosan eláll az eső. Ha a szél kicsit szétfújná a felhőket, és látszanának végre a csillagok, akkor megtudhatnám, hány óra van, ezen törtem a fejem. Aztán Richie bekapcsolta a rádiót, ahol tizenegyes híreket mondtak, csupa érdektelen ostobaságot.

A világban aznap sem történt semmi.

III.

Nem ismerem Londont. Ha muszáj volt, átutaztam rajta, és ha a sors úgy hozta, hát elintéztem arrafelé is mindenféle ügyeket, de nem ismerem a várost, és nem is óhajtom megismerni. Arra való a kocsis.

Ám Richie egy ideig Londonban is lakott, hát ez alkalommal rábízta a részleteket. Előbb elhagyott utakon, aztán széles országúton, más autók fel-felvillanó fénypázmái között hajtott, míg beértünk az ívlámpák ragyogásába. Ő persze napszemüveget tolt az orrára, és nekem is ajánlotta, de elutasítottam. Szűkre húzott szemmel bámultam az elsuhanó külvárosokat, míg végül megálltunk egy sötétebb, elhagyottabb kis utcácskában.

– Én ide beugrom, jössz te is? – hívott Richie, és kiszállt az autóból, persze az ajtó kinyitása nélkül.

Kicsit elnéztem a válla felett. Magas, vakolatlan téglafal mellett álltunk, más autók között. A sarkon túlról zene hallatszott, illetve inkább csak a dob üteme. Nem vonzott a hely.

– Köszönöm, inkább megvárlak kint.

– Te tudod. Ha kellek, bent megtalálász – intett még, aztán ment, én maradtam.

Az eső ismét szemerkélni kezdett, és nem bántam, hogy felhők mögé bújtak a csillagok. Így is vakított a sok fény, aztán jött két fickó, és verni kezdett egy harmadikat. Egy ideig érdeklődve néztem, de semmi újat nem láttam, majd a másik oldalról érkezett egy összehajló pár. Talán arra gondoltak, hogy majd holmi romantikus enyeggésszel múlatják az időt, és erre valami érthetetlen oknál fogva alkalmas helyszínnek érezték a töredezett betonjárdát meg a vakolatlan téglafalat.

– Holnap dolgoznom kell, nem érek rá sokáig – magyarázta a nő. A másik oldalon a vert férfi vére végigfreccsent a téglákon, és az azt követő kiáltást már nem lehetett nem meghallani. – Te, ott mi történik?

– Valami balhé, bébi.

– Akkor maradjunk távol, gyere – húzta volna a hölgy, de kísérlője lecövekelt, és csak bámulta az affért.

Busa fejű, széles vállú ember volt. Úgy éreztem, látja és érti a részleteket, nem idegen tőle a testi erőszak. No, nem mintha ez a verekedés olyan nagyon érdekes lett volna, bár tény, jobb híján én is azt latolgattam, mikor adja fel a védekezést a szerencsétlen. Nem volt az már olyan messze, ezt a hölgyet kísérő férfi is így láthatta.

– Hé, ti, ismerem a srácot, hagyjátok békén! – kiáltott, de meg kellett ismételnie, mire észrevették.

– Haver, attól, hogy ismered a tagot, még mit ütöd bele az orrodod?

– Húzz el, vagy megbánod! – kiabáltak neki vissza a verekedő emberek, és még a nő is kérlelve fogta vissza a karját.

– Hagyd, ne keveredjünk bele!

Azt hiszem, ez volt a végső lökés, ami döntésre bírta a busa fejű férfit. Elvált a hölgy mellől, és átment az utca másik oldalára. Ez után négyen verekedtek tovább, immár lényegesen egyenlőbb esélyekkel. A nő tágra nyílt szemekkel bámulta, és az elfutás illetve maradás között vacillált. Kint elment néhány zajos kocsi, aztán a dulakodó férfiak kupaca közelebb sodródott hozzám.

Persze, tudom, egy ilyen modern sportkocsi sokat kibír, ám bizonyos mértékig felelősnek éreztem magam érte, ha már Richie itt hagyott vele. Nem akartam, hogy házigazdám, a Lord tulajdonában bármi kár essék. Így ezen a ponton megköszörültem a torkomat.

Nem egyből váltak szét, fel kellett állnom, és kilépnem az automobilból, hogy valóban észrevegyenek. Akkor aztán abba hagyták a verekedést. Az eredendően megtámadott férfi térdre csuklott, a többiek lihegve álltak, és ráammeredtek.

– Hát te meg ki a fene vagy? – kérdezte az egyik nagy hangon, és egészen élém lépett, talán csak hogy jobban megnézhesen magának a sötétben. – Mi a fenét akarsz itt, kisapám?

– Talán ezt most jobb lenne abbahagyni – kértem csendesen. Meghőkölt a hangom hallatán, így további érdeklődés nélkül elléptem mellette.

Ki a mozdulatlanra dermedt férfiak köréből, a falhoz, ahová a vér freccsent. Leguggoltam, ujjamat végigfuttattam a vakolatlan téglákon, vöröses maszat ragadt rájuk. Vér, vér, vér...

Csak vér, semmi több.

Felálltam, sietve a zsebkendőmbe töröltem a kezem, aztán eldobtam a mocskos szövetet, nem akartam összekoszolni a ruhámat. Gyors léptekkel mentem vissza a kocsihoz, ismét ellépve a megdermedt verekedők mellett. Felkaptam a hátsó ülésről a felöltömet, majd könnyedén meghajoltam a mindeddig némán bámuló nő felé.

– Hölgyem, látom, egyedül maradt. Ha nem venné tolokodásnak, hazakísérném. Sok veszély les az éjszakában egy önhöz hasonlatosan gyönyörű teremtésre!

Lassan reagált, darabos mozdulatokkal fűzte a kezét felajánlott karomba, és utána nehézkesen tette meg az első lépést, végig a szemembe nézve. Egészen szép tekintete volt, bár a vastag festés elfedte bőre egészséges pírját.

– Hé... Na, izé... Mi a fene van most, haver? – sikerült végre megszólalnia az egyik verekedő félnek mögöttem.

Nem örültem, hogy el kell szakítanom pillantásomat a nő arcáról.

– Mi lenne? Ezt a szerencsétlent már láthatóan kikészítették, tovább verni nincs sok értelme. Hagyjátok békén, vagy öljétek meg tisztán és gyorsan, ahogy nektek tetszik, de felhívom a figyelmeteket, hogy közben ne essen baja a kocsinak, amiből kiszálltam. Te meg – fordultam a busa fejű férfi felé, aki eredendően a hölgyet kísérte –, menj be ebbe a lokálba, keresd meg Richard Fontaine urat, és add át neki üzenetemet, mely szerint sajnos elfoglaltságom támadt, ami miatt nem maradhatok itt tovább. Valahol a Tower környékén fogom várni.

Ezzel elfordultam, és tovább léptem, a nőt vezetve, de utánam szóltak.

– Hé, na...

Még egyszer visszafordultam, és hidegen ránéztem a fickóra.

– Nem hallottad az üzenetet? – kérdeztem, még mindig csendesen, bár kicsit vádló élel.

– De, persze... Csak, csak... Mit mondott, mikor fogja várni?

– Várni fogom, amíg megérkezik, de ez már nem tartozik rád. Menj, add át!

És ismét elindultam volna, és harmadszor is utánam szólt, amivel meglepett. Nem szeretem, ha akadémikusoknak velem.

– De...

– Azt mondtam, menjetek! – emeltem meg kicsit a hangom, és a vállam felett visszanéztem, egyetlen hosszú pillanatra.

További ellenkezés nélkül szétrebbentek. A busa fejű futva indult vissza a lokálba, a többiek csak el, a lábukat kapkodva, lihegve a fáradtságtól és a félelemtől. Szívverésnyi időt sem pazaroltam rájuk, tovább vezettem a nőt.

– Jöjjön, hívok taxit, és hazaviszem.

– Nem, nem kell taxi... Itt lakom, igen, itt lakom a közelben – magyarázta akadozva, vissza-visszanézve a vállam felett. – A többiek... mármint...

– Attól tartok, ma este nélkülöznie kell kedves jó barátját, akivel hazaindult.

– Nem barátom, csak itt futottunk össze... A diszkóban, ugye – magyarázta, és meg is botlott. Mellettem teljesen elvesztette természetes báját, pedig annak a busa fejű férfinak az oldalán még szinte ragyogott benne az élet.

– Ha nem barátja, akkor egy szót se pazaroljon rá. Engedje meg, hogy ma estére én legyek a lovagja!

– Hát...

– Jóindulata jeléül elsőnek ha megosztaná velem a nevét, már az nagy kegy lenne – kértem mosolyogva, miközben kiértünk egy másik utcára, a sarkon oda sem figyelve fordultam.

A szeme, a szeme igenis szép volt, és nyakának ívén a púder sem tudta elfedni az erek lüktetését.

Vér, vér, vér...

– Gil. Gilnek hívnak, már a barátaim – mosolygott vissza félszegen. Összerezdültem, ő pedig kissé magára talált. Lépéseink üteme is visszatért, mint aki kezd megnyugodni.

– Csodálatos név! – hajtottam fejet, bár ez hazugság volt. Illetve magával a névvel nem volt semmi bajom, tetszett, csak egyszerűen nem illett hozzá, mint ahogy a túlzón feszes és rövid szoknya sem. Vagy talán az én ízlésem diktált mást, nem is tudom.

– Csodás név, méltó a viselőjéhez. Nem is értem, hogyan keveredhetett abba a másik társaságba. A mamája biztosan megszidja, hogy gardedám nélkül jár.

– Á, a muttert halálira nem izgatja, mit csinálok. Minden szombaton lejövök a dizensibe. De téged még nem láttalak.

– Mert nem szoktam erre járni, bár ha tudom, hogy önhöz hasonlóan szép virágszálak teremnek Londonban, nem kerülöm ily hosszán a várost. Nagyon finom a keze, biztosan jól zongor

rázik – futtattam végig ujjaimat az ujjain. Meleg és nyirkos volt a bőre, és lüktettek az erei, vér, vér, vér. . .

Csak kár, hogy mindenféle műanyag gyűrűkkel csúfította el magát. Sajnálom, a műanyaggal, mint ékszerrel, sosem tudtam megbarátkozni.

– Á, nem zongorázok. Pénztáros vagyok, itt a diszkóban.

– Ma estére akkor is feledje a munkát, nem való az ilyen fiatal lánynak!

– Te. . . Te gazdag vagy, ugye? – mérte végig az öltönyöm.

– Jó családból származom, hölgyem – tértem ki a válasz elől. – De ne beszéljünk rólam, amikor maga is jelen van. Mondták már, hogy hasonlít Katerina Pavlovna hercegnőre?

– Nem – rázta a fejét zavartan.

– Pedig profilból kifejezetten – álltam meg, ujjam hegyével elfordítva állát. Szép volt oldalról, a haja kedves csigákban omlott a vállára, a hús levegőben látszott a lehelete.

– Most. . . Baj van, rosszul vagy? – zavart meg hirtelen, és ellépett, pedig még szívesen néztem volna.

– Semmi, semmi baj – ráztam a fejem. Nyilván megijesztette hosszú mozdulatlanságom. Tudom, hogyha nem figyelek oda állandóan elfelejtek lélegezni, pislogni pedig határozottan nem szeretek. Minek akár egy pillanatot is elveszteni a világból?

– Menjünk!

– Biztos nincs bajod? Nagyon sápad vagy!

– Régen jártam napon – húztam gúnyos mosolyra a szám szélét. – Menjünk tovább, kedvesem!

– Nincs tovább, megérkeztünk. Itt lakom – intett maga mögé egy kapualjra.

– Ó! – emeltem meg a szemöldököm, majd rámosolyogtam. – Tehát itt kell elbúcsúznunk? – kérdeztem, és hamarabb tudtam a választ, mint ahogy ő eldöntötte volna.

– Hát, végül is, feljöhetsz...

És szép volt, lélegzett, szeme mélyén apró hajszálerek vitték az életet. Vér, vér, vér... Egy hosszú pillanatig haboztam, pedig már percekkel ezelőtt megérett bennem a döntés.

– Nem lenne helyes, kedvesem. Majd talán máskor.

Ezzel sarkon fordultam, és elmentem. Pedig szép volt, tényleg szép, a sok apró, zavaró részlet ellenére is. Tovább beszélgethettem volna vele itt lent, akár fel is kísérhettem volna, vagy akármi mást is megtehettem volna vele, csak valahogy... Valami baj volt az összhatással. Hiányzott belőle a harmónia.

Nem volt tökéletes.

IV.

Visszamehettem volna a lokálhoz, ahol a kocsit hagytam, de nem volt hozzá kedvem. Ha már azt üzentem Richie-nek, hogy a Townernél várom, akkor ne másítsam meg a szavam!

Sétáltam egy ideig, sötétebb utcákat keresve, persze sikertelenül, hát végül egy forgalmasabb úton leintettem egy taxit. Nagy szerencsémre a *cabek* nem sokat változtak utolsó londoni látogatásom óta, gond nélkül beültem.

– Vigyél egy temetőbe!

– Melyikbe?

– Valami régebbi, és lehetőleg nagy temetőbe – kértem, és a további kérdések elkerülendő egy marék bankót dobtam az ülésre. – Ne kérdezz, csak menj!

Aztán hátradőltem, az ablak esőpettyes üvegén keresztül bámultam London fényes éjszakáját. Emberek jártak, sokan, kirakatok ragyogtak, és egy nyilvános óráról leolvashattam az időt. Már hajnali három is elmúlt. A taxi sebesen vágott át a városon, aztán egy kellemesen üres utcában álltunk meg, magas fal mellett.

Kérés nélkül fizettem, és kiszálltam az éjszakába. Amint a kocsit továbbment, átsétáltam a falon. Nyirkos fűre érkeztem, köröttem sírok.

Körbejártam. Idegen volt a hely, és kicsit reménykedtem, hogy talán találok valami érdekes újdonságot, persze csalódnom kellett. A temetők mindig és mindenütt ugyanolyanok. Sötétek, csendesek, a hantokon elvadult virágokat ringat a szél, a sírkövek repedéseiben moha nő. De legalább egyedül lehettem, aztán választottam egy kellőképpen elhagyatott kriptát.

Óvatosan törtem be, hogy kívülről ne maradjon látható nyoma. Odabent békés sötét fogadott. Egy szarkofág súlyos tetejével gondosan betámasztottam az ajtót, utána önkéntelenül eltöltöttem pár pillanatot a koporsóban fekvő halottat vizsgálva, felkelt és lenyugodott a nap, felálltam a földről, és visszatettem a helyére a szarkofág tetejét.

– Nyugodj békében, bárki bármit is ért ezalatt – mondtam a halottnak. – A rokonaid pedig képmutató alakok, ha egy ilyen hivalkodó kriptát képtelenek belülről tisztességesen kitakarítani.

Rosszkedvűen veregettem le a koszt, meszet és penészt a felöltömről, de hát mit lehet itt tenni? Ez már velem jár a temetőkkel! Nem is töltöttem sok időt a külsőm rendbetételével, elindultam kifelé. Kicsit később belebotlottam pár lehetetlenül öltözött suhanc kölyökbe, akik talán saját bátorságuk bizonyítása végett belapultak a sírok közé, és színes festékekkel összefirkálták a védtelen halottak sírköveit.

– Mi nem csináltunk semmit! – védekeztek az elcsépelet sablonnal, amint észrevettük, hogy ott állok mögöttük, és érdeklődve várom, mi kerekedik ki a torz betűkből. – Ne tessék rendőrt hívni!

– Rendőrt? Azok nélkül is van elég gazember a sírok között, hát jobban tennétek, ha nem itt játszanátok. Én a helyetekben például most nagyon gyorsan elfutnék.

Még be sem fejeztem, és már rohantak. Érdeklődve megnéztem a hátrahagyott festékesflakonjaikat, de csak annyit értem el, hogy a színes tintával összekoszoltam az ujjaimat. Amúgy semmi érdekes nem maradt utánuk, csak széttaposott virágok és összefirkált sírkövek. Kis vállvonással továbbmentem, átsétáltam a kerítés felett, és ötletszerűen választva egy utcát nekivágtam Londonnak.

Valami kertvárosszerűségben járhattam, békés családi házak, mind előtt ápolt gyepek, és sok ember. Még korán volt, szinte minden utcán belebotlottam valakibe, aztán egy magányos, középkorú férfi nem sokkal előttem állt meg a kocsijával, és még akkor is ott pakolászott, amikor odaértem.

– Kell a felöltőd – álltam meg mellette, miután bepislantottam a kocsiba, ahol az ízlésemnek megfelelő kabát hevert a hátsó ülésen.

– Tessék? – emelkedett fel a fickó. A hangja vádló volt, de benne rekedt a további méltatlankodás, amikor az arcomba nézett.

– Ne félj, nem ingyen – vettem ki a kabátot, és némi pénzt dobtam helyére az automobilba, aztán már mentem is tovább. Séta közben ejtettem saját, összekoszolódott felöltőmet az utcaköre, és felvettem az újat.

Kellemes darab volt, bár vállban kicsit bő, de a hotelig megtette. Egyik zsebét tárca húzta, meg sem néztem, csak menet közben kivettem a mellettem futó díszkerítés egyik oszlopára, aztán a másik zsebben találtam egy fotográfiát, bőrbe foglalva, műanyag

lap mögött. Érdeklődve megszemléltem, hogyan is néz ki manapság az a fajta családi idill, ami már megéri a fotográfus munkáját, de nem találtam rajta semmi érdekeset. Férj, feleség, két gyermek, egy kutya, mindez egy ízléstelenül rikoltó sárga rekamién.

Eldobtam a képet, kifordultam az utcából, aztán elcsíptem egy taxit, és otthagytam a környéket.

V.

Egyenesen a Towerhez vitettem magam, és egy trafikból elhoztam az összes fellelhető napilapot. Távoztomban a szomszéd utcából hallottam még a kiérkező karhatalmisták szirénáját, de nem érdekelték, csak megkerestem a legsötétebb padot a környéken, és gondosan, az első oldaltól az utolsóig nekiláttam elolvasni a magammal hozott újságokat.

Töretlen optimizmussal bízom benne, hogy egyszer találok valami érdekeset a hírek között, de hiú ábránd. A világban soha, semmi érdemleges nem történik. Néha kitör egy-egy új háború, ez elfoglalja a címlapot, a második lapon uralkodók és kormányaik váltanak létfontosságú jegyzékeket, aztán érdektelen töltelék hírek gyilkosságokról és kitüntetésekről, majd végül az utolsó oldalon mindenféle kis színésznőcskék botrányairól lehet olvasni. Amióta a párbajokról szóló híreket kiszorította a sportrovat, semmi érdekes sincs az újságokban.

Ennek ellenére, vagy inkább úgy mondanám, jobb híján minden cikket elolvastam, és már majdnem a végére értem a vaskos

kupacnak, amikor megzavartak. Suhancok jöttek, hárman, egyikük csörgő láncon kutyát vezetett. Apró, ám harcias eb volt, már messziről elkezdett ugatni, aztán mikor elég közel értek, le is cövelt előttem, és csak ugatott, ugatott. Nem érdekelt, zavartalanul olvastam tovább, de amikor a kutya gazdája is megszólalt, akkor felnéztem, elvégre az emberi beszéd mégiscsak emberi beszéd.

– Látjátok ezt az elcseszett tagot? – fordult a társaihoz, akik persze láttak. – Honnan szabadulhatott ide ebben a finom öltönyben?

– Biztos menedzser.

– Vagy ügyvéd. Azok ilyen elegánsak.

– Katonatiszt vagyok. Főhadnagy – javítottam ki, pusztán csak mert ez is izgalmasabb volt, mint a közel-keleti válság, mely az elmúlt évtizedekben igazán mindent produkált már, ami egy válságba befér, épp csak megoldódni nem tudott, és nem is remélhettem, hogy a maradék másfél újságban a véglegesen beköszöntő békéről tudósítanak.

– Hallottátok, beszélni is tud! – nevettek össze a suhancok, felszabadult hangulatuk mögött nem is annyira alkoholt sejtettem, hanem inkább a kor diktálta egyéb mérgeket. – Szóval katona vagy, haver. Vigyázzállás, jobbra át, balra át, ilyesmik, mi?

– Meg ellenséges katonák legyilkolása, lázadók felkoncolása, rendbontók kardlapozása – hívtam fel a figyelmét a dolog egy másik aspektusára, de nem értett a szóból.

– Na akkor, ha már ilyen jól dumálunk, kardlapozz elő az újságból pár fontot. Értitek, srácok, kard-lapozni az újságban, jó mi?

A többiek jónak találták, és nevettek. Én legfeljebb közepesnek ítéltam az élcet, de végül elmosolyodtam, pusztán udvariaságból. Magamban még nem döntöttem el, hogy bosszankodjam a fickók ostobaságán, vagy értékeljem merészségüket.

– Szóval elő a zsével, haver – unta meg végül a röhögést az egyik. – Tíz font nem pénz a magadfajta káponak, és akkor a kutyám nem szagatja szét a csini kis nadrágodat.

Ezzel kicsit előrébb engedte az ebet, mely láncát rángatva, habzó szájjal ugatott végig a társalgás alatt. Engem ugyan még akkor sem zavart, de azért ránéztem, és apró pissenéssel csendre intettem. Abban a pillanatban elhallgatott, és nyüsztítve belapult gazdája lába mögé.

A fiúkról pedig rögtön kiderült, hogy sem nem olyan ostobák, sem nem olyan merészek, mint elsőnek tűntek.

– Hé, hé, mi a fenét csinálsz?

– Beszélgetek veletek. Szóval, az imént a kutyaugatástól nem hallottam jól, mit is szeretnétek tőlem? – kérdeztem, és melleleg két könykömet kényelmesen megtámasztottam a pad támláján.

A fiúk addig oly nagy hangú szóvivője toporgott egy kicsit, de meg kell hagyni, válaszolt. Kissé összehúzva magát, zavartan, de válaszolt.

– Mi csak arra gondoltunk, hogy neked nem ügysz tíz... izé, öt font, ha van nálad apró, ugye.

– Szóval öt fontot olyan összegnek érzel, amit egy koldus is kérhet. Érdekes, amikor Angliába érkeztem, kevesebb, mint huszonnyolc fontom volt, és hónapokon át nem tudtam elkölteni. Persze – és itt bocsánatkérően rájuk mosolyogtam –, nem feltétlenül kell az én igényeimet összehasonlítani pár feltörekvő koldus igényeivel.

– Nem vagyunk koldusok – kérte ki magának a suhanc nagyot nyelve, de erre még csak nem is legyintettem.

– Pénzt kéregetsz az utcán, tehát koldus vagy. Vagy esetlen rablóbandita, ha komolyan vesszük ezt a szerencsétlen ölebet, mint fenyegetést. Hogy hívják a kocsmát, ahová jártok?

A váltás gyors volt nekik, meg kellett ismételnem a kérdést.

– Hát, általában a Gázgyárba – válaszolt végül zavartan. – Az egy jó hely. Miért kérded?

– Mert érdekel a válasz, fiam.

Szavamra, meglepődtek, pedig én a helyükben nem számítottam volna részletes magyarázatra.

– Te, ez a tag. . . – suttogta az egyik hátul álló a kutyás fülébe, és mellé a kezével mutatta, nem tart épelméjűnek.

– Talán – hagytam rájuk kedvetlenül, és ebben a pillanatban a messzi éjszakában megreccsent egy ág. – Ám ha ennek ellenére mégis elfogadtok tőlem egy jó tanácsot, akkor most még ne fussatok el. Most nagyon veszélyes a környéken egyedül sétálni – mosolyogtam rájuk, aztán elhallgattam, és mozdulatlanul néztem az éjszakát.

Zavartan ácsorogtak, nem is sejtették, miről van szó. A bokrok ágaiba belekapott a szél, pár esőcsepp hullott a nadrágomra, és a fiúk talán mégis a távozás mellett döntöttek volna, amikor mögöttük az éjszakából kivált egy nyurga, fekete árnyék.

– Helló! – nevetett Richie, fehér fogai megvillantak a távoli ívlámpák fényében. – Remélem, nem hagysz ki semmi jó mókából!

Könnyed, táncos lépésekkel suhant be a fiúk közé. Felületes szemlélő azt hihette volna, közéjük tartozik, mert maga is fémkapcsos mellényt meg bőrnadrágot viselt, de én láttam, hogy menyét oson a tyúkólba. Szeme körbejárt, már a lehetőségeket méregette, melyek előtte számosan nyíltak, de ehhez akkor és ott nem volt kedvem.

– Semmi móka sem lesz, Richie. A fiúk éppen menni készültek – álltam fel hirtelen elhatározással. Odaléptem a kutyáshoz, és oda sem nézve egy bankót dugtam a mellényzsebébe. – Igyatok egy sört a pénzemen a királynőtök egészségére abban a Gázgyárban. Lehet, hogy egy nap majd benézek oda, ha magatok fajta börtöntöltelékekre lesz szükségem.

A gyerek nem válaszolt. Hebegve hátrált pár lépést, majd hirtelen sarkon fordult, és elrohant, magával ragadva társait is. Mindössze Richie maradt, aki elégedetlenül húzta el a száját.

– Ezt most miért csináltad? Bármelyik csehóban tucatszám találhatsz hasonló figurákat, miért nem hagytad, hogy eljätsszak velük?

– Elegendő indoknak éreznéd, hogy mondjuk nem kívántam feltűnést kelteni egy nagyváros kellős közepén?

– Nem elég indok – vágta hozzám vádló hangon, és előhúzott egy vérfoltos, megbarnult zsebkendőt a kabátjából, kacéran meglengetve az orrom előtt. – Én nem szórakozhatok, de a főhadnagy úr persze csak úgy szórja a véres zsebkendőket a tetthely környékén. Még jó, hogy észrevettem, és nem maradt ott a zsaruk orra előtt.

– Jó, hogy észrevetted, majd add be a mosodába a többi szennyessel együtt. A karhatalmisták miatt pedig ne aggódj.

– Mert? Jól elástad a hullát?

Felé kaptam a fejem, nem fordult félre, bár pislantott párat. Aztán csak néztük egymás szemét, hogy mennyire hosszán, nem tudom, mi értelme mérni az időt? Közben feltámadt a szél, de hogy az eső már előtte elkezdett cseperegni, vagy csak közben, azt már akkor sem tudtam. Átkozott angol időjárás!

– Oké, bocs, elhamarkodottan dumáltam már megint, így jó? – törte meg végül a csendet Richie. – Közöm nincs hozzá, mit csinálsz.

– Magam is pont így gondoltam – biccentettem, majd felkaptam a padon ázó újságcupacot, bedobtam a közeli szemeteskukába, mindössze egy árva lapot tartva meg. – Menjünk. Hol áll a kocsi?

– Itt, nem messze – intett, és felszaladt a falon, mutatta az utat.

Sokkal visszafogottabban, a lépcsőn követtem. Bevárt a fenti, persze túlzón kivilágított sétányon ácsorogva, és lassan indul-tunk tovább. Mellettünk néha elszáguldott egy-egy kocsi, gya-logosok is jártak, többségük esernyővel, és mindenütt égtek a fények.

– Van tartalék napszemüvegem – törte meg végül a csendet Richie.

– Köszönöm, még mindig nem kérem.

– Pedig hasznos.

Végigmértem, a napszemüveg mellett fekete, ujjatlan trikót hordott, ing nélkül, hogy minden lépésnél szabadon kivillant a nyaka a rövidke bőrkabát alól. Ráadásul mindehhez valami érthe-tetlen oknál fogva magas szárú bőrcsizmát húzott, pedig ehhez az öltözethez szerintem nem illett.

– Csak azért nem teszek megjegyzéseket a kinézetedre, mert most semmi kedvem sincs párbajozni. Így inkább azt találgat-nám, vajon a Lord előtt miért nem öltözöl ilyen rongyokba?

– Ne cikizz, tudod, hogy az öreg, amilyen régimódi, még letépné a fülem.

– Hát igen. És akkor sem lesz maradéktalanul boldog, ami-
kor megtudja, hogy mekkora feltűnést keltettél tegnap. Újság-
cikkekben szerepelni szerinte nem illendő, hogy finom kifejezést
használjak.

– Újságcikk?

Odadobtam neki az egyetlen lapot, amit megtartottam a vas-
kos kupacból. Szó nélkül lapozta végig, gondosan végigfutva
a cikkeken, míg megtalálta a nyúlfarknyi kis írást. Elolvasta,
majd nagyot horkantva galacsinná gyűrte az újságot, és messze
dobta.

– A felét sem én csináltam!

– Melyik felét?

– Na jó, az egyik tag az én balhém, de nem akartam, becsszóra! Véletlenül nagyot löktem rajta, nekiesett a falnak, és betörte a fejét. A kés nem az én kezemben volt.

– Mindegy, kinek a kezében volt a kés. A rendőröket nem érdeklik a részletek, csak éppen valakit fel akarnak köttetni, ha gyilkosságról van szó.

– Nincs gyilkosság, mivel nincs hulla. Mindkét tagot az intenzíven ápolják.

– Aki kórházba kerül, az meg is hal. Minden orvos sarlatán – közöltem megfélelbezhetetlenül. Richie majdnem a hajába tépett. Kezdtém élvezni a társalgást.

– Az agyamra mégy! Még élnek, és végül is mi lesz, ha meghalnak? Számít bármit is?

– Nos, természetesen semmit sem számít, hogy élnek vagy halnak. Nem is ezért említettem, hanem arra szerettem volna rámutatni, hogy tegnap verekedni mentél be abba a lokálba – állapítottam meg, amihez mellesleg nem kellett valami nagy fantázia. – Pont, mint négy éve Brightonban.

– Na, jó. De ehhez meg neked mi közöd? – vágott vissza élesen. – Én nem firtatom a zsebkendődet, te pedig hagyj békén, ha verekedni van kedvem!

Akár meg is tehettem volna, de valahogy tetszett, hogy ennyire komolyan veszi a játékot, hát tovább folytattam:

– Nekem nincs hozzá közöm, ez igaz. De a Lord véleménye már más kérdés. Azt hiszem, szerinte kocsmákban verekedni és utána az újságok bűnügyi rovatában szerepelni nem ildomos.

– Tehát beköpsz?

– Nem fogom szóba hozni – tértem ki a válasz elől. – Nem hozom szóba, de elvárom, hogy értékeld a tapintatosságomat.

– Mocsok zsaroló – közölte erre indulatmentesen, mert az a fajta fickó volt, aki nem kerülgeti a lényegyet, de nem bán-

tam. Legalább biztos lehettem benne, hogy megértette, miről beszéltünk.

– Nos, úgy vélekedsz rólam, ahogy jólesik. És szerintem hagyjuk ezt a témát, már így is több szót fecsértünk rá, mint amennyit ér – ráztam a fejem, majd felnéztem a felettünk tornyosodó várra. – Szép ilyenkor, éjfél tájban a Tower, csak az a kár, hogy teljesen kivilágították. Sötétben jobban érvényesült.

Persze nem volt olyan hangulatban, hogy esztétikáról beszélgessünk.

– Hülye ötlet volt pont itt találkozni, ezer jobb helyet megadhattál volna – zsörtölődött sértetten.

– Olyan helyet voltam kénytelen választani, amit ismerek és esetlegesen magamtól is megtalállok. Bár igazad van, melléfogtam. Azt hittem, itt, a város központjában rend van, ezzel szemben alig pár óras olvasgatás után megzavartak azok a huligánok.

– Mert beültél a legmélyebb árnyékba. Előtte meg, fogadok, temetőben jártál.

– A temetők kellemesen elhagyatottak – védekeztem, pedig nem is volt rá okom.

– Aha, elhagyatottak, éppen ezért vonzzák a bandázó fiatalokat. Éppúgy, mint a kivilágítatlan sikátorok, sötét aluljárók, elhagyott padok. Ha ragaszkodsz az efféle helyekhez, állandóan balhéba fogsz keveredni, annak ellenére, hogy London tök biztonságos. Anyád nem magyarázta el anno, hogy kerülni kell az árnyékokat?

– Anyám előkelő, finom hölgy volt, akinek a fejében meg sem fordult, hogy a fiacskája letér a jól kivilágított útról. Mégiscsak add ide azt a napszemüveget – törődtem bele, de végül mégsem vettem fel, csak becsúsztattam az öltönyöm belső zsebébe, mert a sarkon túl már látszott a kocsjaja.

– Hol szálltál meg?

– A Hiltonban vettem ki két szobát. Tetszeni fog, állat baró hely – kacagott rám, és előrelépett, kitarva nekem a kocsiajtót.

Apró biccentéssel fogadtam a figyelmességet, beültem, aztán csak néztem az elsuhanó utcákat.

VI.

A Hilton valóban kellemesnek tűnt. Előtte libériás szolga hajlongott, bent, az automatika mozgatta forgóajtón túl előkelőnek szánt, bár számomra kissé túl modern hall fogadta a vendégeket. Még ezen a hajnali órán is ücsörgött bent pár ember. Többségük újságolvasással múlatta az időt, esetleg társalogtak, vagy egyszerűen csak unatkoztak. Oldalt egy feltűnően szép nő beszélt apró telefonján, benne gyönyörködtem, miközben Richie intézkedett a csomagjaink és kulcsaink ügyében. Mikor mindent elrendezett, magam is odafordultam a szolgálatkész recepcióshoz.

– Egész éjszaka talpon voltunk mind a ketten, napközben pihenni szeretnénk. Senki se zavarjon minket.

– Értem, uram – hajtott fejet a szolga, de nem vettem le róla a tekintetemet. Hallgatásom gyorsan zavarba hozta. – Már úgy értem, majd szólok a takarító személyzetnek, hogy ne zavarjanak. . . Mármint személyesen szólok. . . Illetve, nos, magam fogom felügyelni, ez természetes, ha gondolja. . .

– Pont így gondolom – fordultam végül el, de aztán a vállam felett csak visszaszóltam. – Annak a hölgynek, aki ott, az osz-

lop mellett telefonál, küldessen fel hetvenhét szál vörös rózsát a szobájába a számlámra. És tegyenek a csokorba egy születésnapi üdvözlő kártyát is.

– Értem uram. Remélem, meg lesz elégedve – hajtott fejet az immár fehérre sápadt szolga. Válasz nélkül hagytam ott.

Aztán elváltam Richie-től, ő lifttel ment fel, én kényelmesen felgyalogoltam az egyik oldalsó lépcsőn. A szoba is tetszett, alaposan körülnéztem, aztán kipakoltam a bőröndömet, és egyúttal át is öltöztem vacsorához.

Végül kitettem a „ne zavarjanak” táblát az ajtóra, és bezárkóztam. Leesztettem a redőnyöket, behúztam a függönyöket, majd bementem az ablaktalan fürdőszobába, és azt is magamra zártam. Nem kedvelem a fürdőszobákat, az üres tükör látványa mindig kellemetlen érzéseket ébreszt bennem, felkelt és lenyugodott a nap, bár meg tudom érteni, ha valaki kedveli. Maria például azt tartja, hogy a tükör tágítja a teret, és ebből az elgondolásból kifolyólag szalonjának minden falán függ néhány. Talán ezért nem szeretem meglátogatni a lakosztályában, zártam le a gondolatmenetet, és lementem a hallba.

Kora este volt még, a szálloda nyüzsgött az emberektől, és úgy sejtettem, az étterem is zsúfolt lehet, hát inkább a bárba mentem. Diszkrétnek szánt, kék és vörös fények világították meg, de azért találtam egy árnyékosabb asztalt az egyik sarokban. Leültem, rendeltem egy üveg pezsgőt, aztán csak nézelődtem, megosztva figyelmemet az előttem el-elsétáló emberek és a poharam falán felfutó buborékok között.

Semmi érdekes nem történt, aztán megjelent Richie is.

– Tervezel valamit mára? – kérdezte köszönés helyett, és lehupant mellém, háttal a falnak, hogy jól belássa a termet.

– Még nem tudom. Pincér, még egy poharat! – intettem oldalra, a fiú pedig szó nélkül tette a dolgát.

Richie alig odafigyelve toltta el maga elöl a teletöltött pezsgőspoharat.

– Csak mert ha nincs rám szükséged, akkor körbejárnék, és megtudnám, hol és mikor lesz a legközelebbi gyorsulási verseny.

– Ha már úgyis fáradsz, a színházak után is érdeklődhetsz. Lehet, hogy érdemes volna beülni valami jobb előadásra.

– Kérlek – biccentett, majd felállt, átnyúlt a szomszédos asztalra, és felkapta az azon heverő, színes brosrát, aminek addig semmi jelentőséget sem tulajdonítottam. – Tessék, e havi színház, mozi, balett, fesztivál és más kulturális szemét. Lelecelezhetek?

Kedvem lett volna valami élesebbet felelni, de végül nem tettem, mert a bár másik oldalán meglebbent az étterembe nyíló ajtó, és egy kisebb társaságban belépett az a hölgy, akinek tegnap a virágot küldtem. Ma kicsit kivágottabb, merészebb ruhát hordott. A hajában csillogó ékszerek jól kiemelték szemének kékjét. Szép volt.

Folyamatosan a nőt figyelve benyúltam a mellényzsebembe, és elővettem a Lord egyik ajánlólevelét. Még a szobámban választottam ki, mert az illető, akinek szólt, alkalmasnak tűnt mindenféle ügynökségek felkutatására.

– Tőlem akár máris mehetsz, csak majd kérj időpontot ennél az úriembernél – adtam át Richie-nek, de közben rá sem néztem. A szemem sarkából láttam csak, hogy picit megtorpan, majd napszemüvegét pillanatra felemelve rámered a borítékra, és lassan visszaül.

– Sürgős? Én úgy képzeltem, pár napot még szórakozunk, mielőtt hazahúznánk.

– Természetesen nem sürgős hazautaznunk, bár megjegyzem, nem kedvelem a várost. Ennek ellenére maradhatunk, csak éppen szeretnék még a héten levelet küldeni a Lordnak, hogy épségben megérkeztünk, és abban jó lenne megemlíteni, hogy már tettünk

lépéseket az ő ügyében is. Ezt követeli az elemi jólneveltség, ugye megérted? – mosolyogtam rá lefegyverzően, de erre is csak egy pillanatot szántam. A bár másik oldalán éppen asztalt választott a társaság.

– Ja, ebben van valami – vette át a borítékot Richie, és a bőrkabátja belső zsebébe gyűrte. – Majd rácsörgök az illetőre. Ha még él, akkor megbeszélék vele egy találkozót holnapra, ha meg meghalt, akkor megtudom, ki az örököse. Így jó lesz?

– Tökéletes – bólintottam oda sem nézve. – Tökéletes, és most már nem is tartóztatnának. Menj!

Richie szerintem csak ekkor vette észre, hogy egyáltalán nem figyelek rá. Érdeklődő arccal követte a pillantásomat, és ő is látta, hogy a társaság leül, a nő kacéran keresztbe teszi a lábát és nevetve rendel italt.

Felvonta a szemöldökét, de nem tett megjegyzéseket, nagy szerencséjére.

– Oké, leléptem, holnap találkozunk – állt fel, de aztán csak visszafordult, és ivott egy kortyot a poharából, majd prüszkölve visszaköpte.

– Mint a sár! – törölte bele a száját bőrkabátja ujjába, majd arcán kaján vigyorral távozott. Majdnem biztos voltam benne, hogy kifejezetten az én bosszantásomra provokálta a körülötünk szórakozó vendégeket, és el is érte a célját.

Megbotránkozó pillantások kísérték, és páran voltak olyan bátrak, hogy engem is végigmérjenek. Hideg tekintettel néztem vissza, és ez elég volt. Az emberek félrekapták a fejüket, ismét visszasüppedhettem kényelmes magányomba. Nem is törődtem tovább senkivel, csak a nőt néztem. Érdekes, rózsát formázó brosst viselt, az ajka pedig mélyvörösre volt festve. Vörösre, mint a vér. . .

Belefeledkeztem a részletekbe, egy idő után pedig egyértelműen észrevette, hogy valaki figyeli. Zavartan fordult körbe, kétszer

is, de nem látott meg az árnyékban. Ám tudta, hogy ott vagyok, mert mikor a többiek távoztak, még maradt, valami buta kifogással mentve ki magát, és harmadszor is körülnézett, immár szinte idegesen, megtörve a mozdulatait eddig kísérő harmóniát.

El is kaptam felőle a pillantásomat, magamhoz intettem a pincért, és küldtem neki egy üveg pezsgőt. Aztán végignézttem, ahogy a fiú kiviszi, majd a közel hajolva a hölgyhöz magyaráz, és diszkréten felém int. A nő érdeklődve fordult az asztalom felé, és akkor végre észrevett, mosolyogva emeltem meg felé a poharamat.

Szeretek mosolyogni. Richie szerint tudok is, persze az ő véleménye nem mérvadó. Mariáé viszont igen, és ő is úgy tartja, hogy megnyerő a külsőm. Veszedelmesen megnyerő, így mondta egyszer, nem is tudom, hogyan került szóba.

Így rámosolyogtam a nőre, aki kicsit habozott, majd felállt, és odajött az asztalomhoz.

– Maga küldte a virágot is?

– Ha tudja, miért kérdezi?

– Gondolom, a pezsgőt is a születésnapomra kaptam.

– Őszintén remélem, nem az az óhaja, hogy inkább kedves férje egészségére koccintsunk.

Ezen elgondolkodott, majd halvány mosolyra húzta a száját.

– Nincs férjem, mint ahogy születésnapom sincs. Feleslegesen fárad.

– Lesz születésnapja, éppúgy, ahogy lesz férje is, hiszen egy ilyen végtelenül gyönyörű hölgynek nyilván sokan udvarolnak. Megengedi, hogy meghívjam színházba? Ha jól látom, megint adják a *Szentivánéji álmot*, még elérhetjük a második felvonást. Eddig még csak oroszul láttam, szívesen megnézném angolul is, különösen az ön gyönyörű társaságában – emeltem felé a brosurát, mire elkerekedett a szeme.

– Most?

- Vagy bármikor máskor.
- Most nem érek rá. Talán majd máskor.
- Ezt vehetem ígéretnek?
- Talán...

Ezzel otthagytott, vissza sem fordulva kiment a bárból. Hosszan néztem utána, nagyon szép volt, ahogy ruganyos lépteinek ütemére ringott a csípője. Nagyon szép volt. Élt.

VII.

A hölgy távozása után semmi kedvem sem maradt a bárban ücsörögni, hát kimentem az utcára, és sétáltam egyet. Eredendően kerestem volna az árnyékot, ám hamar beláttam, ebben a városban egyetlen kivilágítatlan utca sincs. Tettem még egy kísérletet a parkokkal, de gyorsan meguntam kerülgetni az egymásba kapaszkodó párokat, hát végül megadtam magam a sorsnak, beültem egy pubba, és egy pohár meleg tea gőzén át néztem az embe-reket. Sokan voltak, ettek, ittak, siettek, később vér cseppenését is hallottam, arra felkaptam a fejemet, de csak a tenyerét vágta meg valaki, valahol hátul, a dartstábla melletti társaságban.

Nem volt említésre méltó seb, a fickó is éppen csak szőrmentén szitkozódott, leginkább azt bánva, hogy így talán abba kell hagy-nia a játékot, mégis felálltam, és közelebb mentem. Sűrű, sötét csepp ült az asztal lapján, ujjam hegyével mázoltam szét, aztán felnéztem. Végtelen csendben ott állt köröttem a társaság, és csak bámultak, nem értették, mit keresek az asztaluknál.

– Talán beállnál? – kérdezett rá végül értetlenül az, aki megsérült. Szemem követte a sebet, csak hajszálnyi vágás volt, már nem is vérzett, hát elszakítottam róla a pillantásomat.

– Legyen, játszhatunk egyet. Mi a tét?

Hangom összetörte zavarukat, helyemre kerültem a szemükben, megkönnyebbülten mosolyogtak össze.

– Á, mi csak haveri alapon játszunk.

– Én pedig csak pénzben. Különben nincs benne semmi izgalom – vontam vállat, pedig ez a játék amúgy sem kecsegtetett sok szórakozással.

– Jó, játszunk pénzben – vállalta az egyik. Biccentve soroltam a feltételeimet.

– Két játékos, egy dobás, a célt ti választjátok, a tétet én. Jó?

– Jó – hagyta rám az, aki előbb is szólt. Úgy sejtettem, ő fog kiállni ellenem. – Dobjunk egyszerűen a tábla közepére.

– Ezer fontért.

Az összeg egy pillanatra beléjük fojtotta a levegőt, de csak azért, hogy utána mind egyszerre tiltakozzanak.

– Ezret mondtál?

– Az rohadt sok!

– Ne viccelj!

Nem feleltem, mindössze elővettem a tárcámat, és nyugodtan kiszámoltam ezer fontot az asztalra. Ismét csend lett, rámeredtek a pénzre.

– Nem játszunk... ugye nem játszunk? – nyögte ki kényszerezetten az egyik lány, aki eddig is élesen tiltakozott, de a férfiak inkább korszóik felé nyúltak, és jobban hittek a sörnek, mint az asszonynak. Nem mintha bármelyik is jó tanácsadó lenne.

– Egy dobás, és a jobb viszi a pénzt?

– Pontosan. Mivel én vagyok a kihívó fél, átengedem a kezdés jogát.

Valaki még talán tiltakozott volna, de akkor a fickó már a kezébe vette a dartsot, még egyszer visszanezett, biztatást várva a társaitól, majd nagy levegőt véve célzott. Mély csend nehezedett az asztalra. A dobónyilacska elröppent, talán kétujjnyira állt meg a tábla közepétől. Felszabadultan lélegzett fel mindenki az asztalnál.

Be kell vallanom, bár természetesen kipróbáltam már ezt az errefelé oly népszerű játékot, sosem kedveltem, és nagyon keveset játszottam. Azt is főleg Richie unszolására, aki persze bármiféle mezőnyben bajnok lehetett volna. Én nem. Azért céloztam pár pillanatig, de hát az eltöltött idő nem záloga a győzelemnek ebben a játékban, nem csodálkoztam, hogy vesztettem.

Felszabadultan kacagtak fel az asztalnál, a fiú megkönnyebülten hajtotta fel a sörét. Elismerően biccentettem felé.

– Dupla vagy semmi? – ajánlottam, és ismét megfagyott a levegő.

– Figyelj, én...

– Ha most abba hagyjuk, nem volt érdemes elkezdeni – szögeztem le, és még ezer fontot kivettem az asztalra.

Nehéz lehetett a levegő abban a kocsmában, a sör, a pénz, a késői óra fáradtsága... Ki tudja, miért mentek bele a játékba?

– Hát jó – hagyta rám lassan a dobó, és a többiek sem tiltakoztak.

Csak egy hajszállal nyertem, de tekintve a tét nagyságát, nem akarták elfogadni vita nélkül, én meg nem akartam vitatkozni velük.

– Dobjunk újra.

– Jó – fogadták örömmel.

– Természetesen dupla téttel, négyezerért – tettem hozzá, és mielőtt tiltakoztak volna, élesen visszakérdeztem: – Vagy inkább kérjünk mércét a csapostól?

A dupla tétet választották, pedig akkor a fiú már nehezebben vette a levegőt, és buzgón törölgette a homlokát is. Semmi csodálkozni való sem volt benne, hogy alig találta el a táblát, én pedig most is csak pár ujjnyira vétettem el a közepét; ennyire vagyok képes, nem többre, és nem is kevesebbre.

– Még egy menet? – kérdezte erőltetett nyugalommal, kicsit elmerengtem, majd megráztam a fejem.

– Fiú, remeg a kezed, biztosan játszani akarsz? Mert ha igen, akkor megkérdezném, hogy van-e nyolcezer fontotok. Roppant kínos lenne, ha a végén nem tudnátok fizetni.

– Van nyolcezrünk, ha kell – kardoskodott, pedig akkor már mindenki ellene beszélt az asztalnál, valaki még a kezét is megfogta, hogy ne legyen bolond.

– Akkor rajta! – hagytam rá, majd nyertem, mint ahogy előre sejteni lehetett.

– Mivel én vagyok nyeresben, nem állhatok fel az asztaltól, tehát ha továbbmennétek tizenhatezer fontért, akkor legyen. Ám barátságosan kérek titeket, ne tegyétek – javasoltam, a játék elvesztette érdekességét. Úgy hittem, most már végig nyernék, és ők is így sejtették, mert itt feladták.

Sokakat láttam már vagyonokat vesztve felállni a kártyasztaltól. Vannak, akik szitkozódnak, vagy egyenesen fegyvert rántanak, de a többség csak fizet és távozik, valamiféle bódult révületben, némileg elszakadva a világ valóságától. Ez a társaság is csak hitetlenkedve hallgatott, látszott a szemükön, hogy még nem igazán fogták fel, mi történt.

Persze, nem volt náluk elég pénz, hát tollat és papírt kértem, majd aláírtam velük egy váltót nyolcezer fontról. Ellenkezés nélkül tették, amit mondtam. Kicsit reménykedtem benne, hogy gazemberek, akik hamis nevet adnak meg, de ahogy végigmértem őket távozásnál, láttam, hogy menthetetlenül becsületesek.

Már kint jártam az utcán, amikor utánam szólt valaki:

– Hé, fiatalember!

Pár lépést még megtettem, majd megfordultam, és végigmértem a fickót, aki kiáltott. Pocakos, már kissé kopaszodó férfi volt, ruhája gazdag embert sejtetett.

– Várjon meg, fiatalember! – sietett utánam. – Láttam az egészet, és engedje meg, hogy gratuláljak!

– Mihez?

– Ahogy játszott, és megkopasztotta azt az asztaltársaságot. Szép volt. Mestermunka!

– Szót sem érdemel – fordultam el, és továbbindultam. Rövid lábait kapkodva csapódott mellém.

– Csak kár, hogy semmit nem ért az egészszel. Vagy mit szándékozik tenni azzal a papírral? Nem hinném, hogy könnyen behajtható adósság lenne. Ha a fickók nem akarnak fizetni, és ugyan miért akarnának, akkor nincs az a bíróság, aki rájuk verné – magyarázta, és magyarázott volna még tovább is, de a szavába vágtam:

– Mit akar tőlem? – torpantam meg, és végigmértem.

Láttam rajta, hogy valamikor már szembenézett a halállal, az én tekintetemet is állta.

– Megvenném négyezerért, itt, kápé.

– Egy nyolcezer fontos váltót négyezerért? – kérdeztem vissza, majd mentem is tovább. Nem sokba került volna elzavarni, de tetszett, ahogy próbálkozott.

– Nos, nekem megvannak az eszközeim, hogy fizetésre bírjak vonakodó adósokat, de rendben, nyilván maga is tudja, mit akar, fiatalember. Inkább az érdekelne, hogy ért-e a kártyához? Aki így blöfföl, és ennyire könnyedén csábít játékra balekokat, annak a kártyaasztalnál a helye. Szokott pókerezni?

– Igen, azt is szoktam.

– Remek! Mit szólna valami nagytétes játszámához? Néha összehozok egy-egy partit, pár százalékért beszállhatna. Na, mit szól az ajánlathoz?

– Mit szóljak egy olyan ajánlathoz, amit az utcán tettek nekem?

Pillanatra meghökölt, de nem adta fel, a zsebéből névjegykártyát húzott elő.

– Látom, van stílusa, fiatalember, és ettől csak még szimpatikusabb nekem. Keressen fel az irodámban, délutánonként ott vagyok. Biztosan meg tudunk egyezni!

Megint megálltam, átvettem a kártyát, és ha már a kezemben volt, el is olvastam.

– Kaszinója van? Amióta a kilencszázhatvanas években legalizálták a szerencsejátékot a szigeteken, még nem jártam kaszinóban. Gondolja, érdemes lenne, változott valami?

– Mit beszél? – horkant fel igaz felháborodással. – Tudja, mikor látott maga illegális szerencseklubot, maga tacsó?! Hány éves lehet, húsz, huszonöt?

– Huszonnégy év, száztizenkét nap, és még olyan hat-nyolc óra – válaszoltam meg a életben töltött éveim számára vonatkozó kérdést, meg is hökkent, ahogy vártam.

– Tessék?

– Persze, nem a Gergely-naptár szerinti évek, így talán kevésbé megtévesztő, ha azt mondom, nyolcezer-nyolcszázhatvenkét és még egynegyed napnyi élet van mögöttem – magyaráztam kedvesen mosolyogva, de nem értette meg.

– Ez... Ez valami vicc?

– Nem. Ez halálosan komoly – mértem végig még utoljára, és csak eltettem a névjegykártyáját. – Ha szükségem lesz magára, majd felkeresem. Most pedig menjen – fordítottam neki hátat, és nekivágtam az éjszakának.

Még a legszórakoztatóbb bohóc is unalmassá válik, ahogy a lassan folyó idő lemossa arcáról a festéket.

VIII.

Rosszkedvűen mentem vissza a Hiltonba, és ott sem találtam semmit, ami felderített volna. A recepción láttam, hogy Richie kulcsa nincs bent, de tekintve a hajnali órát, ezen nem volt mit csodálkozni. Magam sem szaporítottam a szót, csak éppen megemlítettem a portásnak, hogy napközben senki se merjen zavarni, és már mentem is.

Buzgón bólogatott, de a tekintete nem volt tiszta, a szeme alatt karikák ültek. Nyilván egész nap virrasztott, hogy valóban senki se jöjjön be a szobánkba, és nyilván most is meg fogja tenni, ezt tudtam. Vajon van-e szabadnapja, amikor kipihenheti magát, ez járt a fejemben, nem mintha bármit is számított volna, felkelt és lenyugodott a nap, hát hagytam a felesleges töprengést, és felke-
restem Richie-t.

– Jó, hogy jössz, sietnünk kell – fogadott a szobája közepén állva, de még hiányzott fél lábáról a harisnya, és inget sem viselt, csak azt az ostoba, fekete atlétát, amit úgy kedvelt.

– Sehová! Nem kell sietnünk. Ilyen hiányos öltözetben legalábbis biztosan nem.

– Ja, fene se tudja, hová tettem a másik sportcipőmet. Segíthetnél megkeresni, merthogy nyolcra vár minket a Lord haverja. Egyenesen a lakásán.

– Nincs valami hivatala, ahol fogadhat minket? – csodálkoztam, és persze nem segítettem neki. Nem szokásom idegenek bőröndjében turkálni.

– Ilyen késő este nincs. Na, megvan, mehetünk! – cibálta félig harisnyátlan lábára a cipőt, és láthatóan úgy képzelte, hogy ezzel eleganciája megüti azt a szintet, amivel már emberek közé lehet menni.

Szkeptikusan végigmértem.

– Külön taxival jössz – fordultam ki az ajtón. Bakugrásnyi léptekkel vágott elém.

– Hah, és a főhadnagy úr tudja a címet? Mert ha nem, akkor kénytelen lesz leereszkedni hozzám!

– Tudom a címet. Egy papírfecnyire írtad fel, amit az asztalod közepén felejtettél, minden belépő szeme előtt – mosolyogtam rá, majd elváltunk. Én elindultam lépcsőn, ő továbbment a lifthez.

Mire leértem a hotel elé, már nem volt ott, csak a Carine Lane-en értem utol. Ott állt az egyik sokemeletes, tarka festésű épület kapualjában, mozdulatlan, fekete árny a fekete árnyékban, onnan méregette az embereket. Jöttömre megelevenedett, és szélesre tárta előttem az ajtót.

– Lassú vagy, és körülményes. Gondolom, nem érdekel, hogy a tag már fél órája hiába vár.

Igaza volt, nem érdekelt, elengedtem a fülem mellett az egészet, inkább az épület előterében néztem szét.

– Csinos. És ráadásul a belvárosban van.

– Rohadt messze van a belvárostól, csak a főhadnagy úr orosz sárfészkekhez szokott szeme túl nagy jelentőséget tulajdonít pár emeletes háznak – javított ki Richie, majd felmentünk. Ez alkalommal együtt, mivel elől csak a lift volt, és nem akartam keresgélni a lépcsőházat.

Fent aztán már könnyen megtaláltuk a lakást, és határozott kézzel bekopogtam. Nem kellett sokat várni, tejfelszőke, magas fiatalember nyitott ajtót.

– Mr. Merill?

Tétován biccentett, és zavartan mért végig minket, hát felvilantottam egy barátságos mosolyt.

– Lord Asgereth barátai vagyunk. Elnézést a késésért, közbejött pár apróság, remélem, nem várattuk meg nagyon.

– Hát, nem, persze. . .

– Akkor remek, ne is húzzuk tovább az időt. – léptem el mellette, majd picit megtántorodtam, és a mozdulat leple alatt az esernyőm végével bevertem az előszobatüköröt. Az üres tükörszilánkok csillogva hulltak le a mélybe, az árulók jussa mindenütt és mindenkor halál.

– Eh, de ügyetlen is vagyok, bocsásson meg! – mentegőztem azért, talán túl hevesen is, a fiatalember legalábbis meghökölt egy picit.

– Nem baj! Majd felporszívózom, ha elmentek, addig is. . .

– Addig is bemennénk – zárta rövide a magyarázkodást Richie, és külön invitálás nélkül előresietett, át az apró előszobában, be a lakásba. Még a lámpákat is lekapcsolta menet közben, elégedetten mentem utána.

– Nagyon csinos a lakása, fiatalember. Látszik rajta az asszonykéz – álltam meg végül a pasztellszínekkel berendezett szalonban.

Richie az utolsó kapcsolót is lecsapta, hogy nem maradt más, mint a sarokban álló képernyő kékes derengése, majd behupant az egyik kényelmes fotelbe.

– Igen, a barátnőm is vett néhány apróságot. . .

– Ismeretlenül is tiszteltetem a hölgyet, igen jó ízlése van. És nagyon csinos – vettem észre egy fotográfiát a könyvespolcon,

amin a tejfelszőke fiatalember, és egy valóban kellemes küllemű, bár az én ízlésemnek túl ívelt állú lány kapaszkodtak egymás karjába.

– Hát, igen. De szóval, no... Nem tudom, önök... – tárta szét zavartan a karját házigazdánk, mire bocsánatkérően rámosolyogtam.

– Engedje meg, hogy bemutatkozzam, Alexander Nyikolajevics Szumarokov vagyok. A barátom pedig Richard Fontainbleu. Vele egyeztette ezt a találkozást – intettem Richie felé, aki felvillantott egy gúnyos vigyort, és feltette a lábát a dohányzóasztalára. De hát mit lehet várni valakitől, aki a huszadik század második felében járt iskolába?

– Örvendek a találkozásnak. Kérem, foglaljanak helyet – talált magára a fiatalember, és maga is leült. Feleslegesen beszélt, nem követtem a példáját, nem volt hozzá kedvem. – Megtudhatnám, mi is lenne a probléma, amivel felkerestek?

– Apróság. A Lord új alkalmazottközvetítő ügynökséggel szeretné felvenni a kapcsolatot, és arra gondolt, hogy ön majd keres egyet, és elintézi a formaságokat.

A tejfelszőke fiatalember megütődve nézett rám.

– Tessék?

– Szakácsnő kell – vont vállat Richie. – Meg talán szobalányok, sofőr, miegymás. Nem hiszem, hogy magyarázni kéne.

– De... Én nem foglalkozom semmiféle közvetítéssel! Programozó vagyok, nem ügynök.

– De a faterod ügynök volt, nem?

– Vagy a tisztelt nagyapja – szóltam közbe, és elszakítottam tekintetem a polcon álló, ezüstkeretes, megfakult fotográfiairól. – A Lord már meglehetősen idős, az emlékei néha megcsalják, meg hát nem is feltétlenül követi a köröttünk rohanó idő változását. Úgy is mondhatnám, kicsit talán a múltban él. Kérem, ne

tekintse sértésnek, hogy ilyen kéréssel állítottunk be, mindössze félreértés, amiért elnézését kérjük.

– Ó, nem probléma – állt fel megkönnyebbülten a fiatalember, talán arra gondolt, hogy majd távoznak. Persze, eszemben sem volt egy ilyen semmitmondó kis társalgás után elmenni, ha már egyszer idejöttem.

– Nos, akkor lépünk tovább, és beszéljük meg a lényegét. Mikorra tudna összeállítani egy listát az effajta ügynökségekről? Mondanom sem kell, csak a legjobbak érdekelnek, a Lord régi-módi ember, és az elvárásai is igen magasak.

– De hát megmondtam, hogy én nem. . . – kezdett volna tiltakozni a fiatalember, ám Richie itt előredőlt, és közbevágott.

– Mi pedig megmondtuk, hogy bocsánatot kérünk, és kész, ezzel ezt a témát letudtuk. Most jön a dolog melő része, ugye.

– Ha nagyon muszáj, persze összeszedhetek pár címet a netről. . . – pislogott ijedten a fiatalember a sarokban fénylő képernyő felé, hát ismét átvettem Richie-től a szót.

– Akkor tegye! Szívesen megvárjuk, van időnk. Időnk, az van – tettem még hozzá elrévedve.

A tejfelszőke férfi nem is habozott, úgy pattant át a képernyő előtti székre, mintha valami menedékbe bújna, és valóban. Tekintete elveszett az előtte hamarosan felvillanó képek között, arcát színtelenre festette a kékes derengés. Richie érdeklődve állt mögé, kissé meggörnyedve leste, mit csinál, engem annyira nem érdekelt, hát inkább az ablakhoz léptem, és bámultam a várost. Elég magasán voltunk, hogy messze lehessen látni, már ahol az égre törő toronyházak teret engedtek a tekintetnek. Persze, ezzel együtt sem találtam semmi érdekeset, ám szerencsére nem kellett sokáig nézelődnöm. Gép zümmögött fel a sarokban, és hamarosan a kezemben tarthattam egy kiváló minőségű, nyomtatott listát.

– Szép munka, fiatalember! – biccentettem, majd megjelöltem pár nevet, csak olyat, ami ismerősen hangzott. – Ezeket holnap keresse fel, érdeklődjön, hogy vannak-e éppen kiközvetítendő, szigorúan osztályon felüli alkalmazottaik. Az ár természetesen nem számít. Majd holnap, vagy talán a jövő héten felkeressük az eredményért. És magának is számoljon fel tiszteletdíjat, a szokásos dupláját, vagy inkább háromszorosát. Rendben?

Halvány bólintást kaptam válaszul, hát a kezébe nyomtam a listát, és intettem Richie-nek; menjünk. Szó nélkül jött, az előszobában átléptünk a földre hullott üvegcserepeken, gondosan behúztam magunk mögött az ajtót, majd megálltunk, a liftre várva. Csend borult ránk, hamar meguntam.

– Ez a fiatalember módfelett idegesnek tűnt, nem?

– Aha.

– Kíváncsi vagyok, a Lord honnan ismerhette a nagyapját.

– Kérdezd meg tőle – javasolta pimaszul Richie. Nyilván jól tudta, hogy ilyesmivel sosem zaklatnám a vendéglátómat.

Eltelt pár pillanat, apró lámpácska jelezte, a lift elindult értünk.

– Nem csoda, hogy ideges volt – zavarta meg a csendet Richie.

– Hülye egy kéréssel állítottunk be hozzá. Még hogy szerezzen szobalányt! Manapság az ember csak megnézi a telefonkönyvben, körbetelefonál, és már kész is, még csak az otthoni, megszokott foteljéből sem kell kiszállnia. Mi is csinálhatnánk így.

– Ezt majd javasold a Lordnak, ha hazaértünk – vágtam vissza gúnyosan. Csak kurta horkantást kaptam válaszul, és a lift csilingelt, kitérte előttünk az ajtaját.

Richie belépett, picit haboztam, de végül mégis odakintről nyomtam meg a földszintet jelző gombot.

– Majd később megyek – búcsúztam, és megvártam, míg a liftajtó bezárul a közömbösen vigyorgó Richie előtt, aztán visszamentem.

A szomszéd ajtón kopogtam be. Szerencsémre nem kellett betörnöm, hamarosan magától is kinyílt. Középkorú, hálókön-
töst viselő férfi mért végig érdeklődve.

– Bocsásson meg, adódott itt némi dolgom, de ne féljen, nem zavarok sokáig – toltam félre az útból, és átvágtam a lakásán.

– De kérem! Ki maga, mit akar, és hogyan képzelel... – méltatlankodott mögöttem, ám nem érdekelt.

– Ha valami baja van, kiáltson rendőrért – javasoltam, majd amint elértem a szemközti oldalt, kinyitottam az első szembe-
kerülő ablakot.

A férfi persze nem kiáltott senkiért, immár néma döbbenettel várta ki, ahogy kimásztam a keskeny ablakpárkányra.

– Kellems tovább éjszakát, és ismételten bocsánat – búcsúztam tőle, aztán karomra akasztottam az esernyőmet, szorosabbra fogtam felöltömet, mert idefent csúnyán fújt a szél, majd elsétáltam a kényelmes, lábfejszéles párkányon Mr. Merill lakásának első ablakáig.

Bent sötét volt, hát továbbmentem a szomszéd szobáig, ott égtek a lámpák. Óvatosan, az ablak szegletéből lesekedtem be, hogy ne vehessenek könnyen észre, és ott végre megtaláltam a tejfelszőke fiatalembert. Füléhez szorított telefontal járt fel és alá, gyors, pattogó léptekkel, minden mozdulata idegességet sugárzott.

– Nem hülyültem meg, nem vagyok részeg, csak baj van, érted? – magyarázta éppen, és a csukott ablakon át nem hallottam, mit válaszol a vonal másik végén az ismeretlen. – Nem, nem tudok várni, most rögtön! ... Nem telefontéma, ha az lenne, mondanám, muszáj találkozunk! ... A White Cafében, hol másutt? Az elég csendes is... Egyedül gyere! Nem túl publikus, csak a Lovagot akarom beavatni, de neki meg már szóltam. ... Kösz, jó fej vagy, akkor fél óra múlva találkozunk!

Itt letette a kagylót, illetve hát becsúsztotta a zsebébe a készü-
léket, majd már rohant is öltözni. Nem érdekelt, ahogy gardrób-
jából különféle pulóvereket rángatott elő, elhúzódtam az ablaka
elől, és visszafordultam a párkányon. Egyenesen szembenézve a
szomszéd lakás megzavart tulajdonosával, meg a feleségével, akik
döbbsen hajoltak ki ablakukon, és engem bámultak.

– Maga... Le fog esni, jöjjön be!

– Nem és nem. Egyébként pedig felejtse el! Au revoir...

Ezzel elfordultam, és mégis elsiettem a lázasan készülődő
Mr. Merill ablakai előtt, csak mint fekete árnyék, míg az épület
sarka el nem takart a kifelé bámuló házaspár elől, ahol aztán
leléptem a semmibe.

És elnyelt a fekete mélység.

IX.

Lent fogtam egy taxit, és elvittem magam arra a White Café nevű
helyre. Talán ha másfél utcányira volt Mr. Merill lakásától, cégére
szerint étterem és kávéház, még hozzá olasz illetőségű tulajdo-
nos étterme és kávéháza. Az ajtóban faragott-festett pincérfi-
gura strázsált, bent déli muzsika szólt, sajnos nem élő, csak gépi.
Ahogy Mr. Merill előre jelezte, csendes, árnyas hely volt. Könnyen
találtam egy sötétbe vesző sarokasztalt, vörösbort rendeltem, és
várakozni kezdtem. Semmi idő sem telt el, míg előkerültek.

Hárman voltak. Az elsőnek érkező tejfelszöke ifjú mellé már
belépése pillanatában két hasonlókorú társ csapódott, és kurta

köszönés után együtt ültek be egy sötét boxba. Poharamat kezembe fogva követtem őket, és letelepedtem a szomszéd asztalnál. Vékony falécek rácsa választott csak el tőlük, így mindent kiválóan hallottam, és még valamennyire láthattam is őket. Megjegyzem, ők ezzel együtt sem vehettek volna észre, talán még ha egyenesen a szemembe néznek is, sötét volt az a vendéglő.

– Na ne cifrázd, mi a fene történt, hogy azonnal ugrani kellett? – morgott az egyik, vállas, magas fickó, akinek becsületes tekintetét jócskán beárnyékolta az álmodás.

– Bajban vagyok, nagy bajban – magyarázta idegesen a tejfelszőke fiatalember.

– Ja, erről szólt a telefon is. Részletezd bátran! – bólogatott a harmadik, kerek arcú fiú, talán mind között a legfiatalabb, bár mindössze kurta évekről lehetett szó.

– Na, tehát, volt egy nagyapám.

– Nekem kettő is, bizony! – vágott közbe, amelyik előtte még biztatta, és a vállas is megrázta a fejét.

– Te, ha sietve idecibálsz a legjobb álmomból, és utána mégis a virágokkal meg a méhecskékkal kezded a felvilágosításomat, akkor rohadt nagy lehet a szar.

– Félek, hogy hülyének fogtok tartani!

Mr. Merill két társa itt egymásra nézett, majd megértően bólintottak.

– Megtettük. Jöhet a lényeg – biztatták, mire az nagy levegőt vett, hogy belevágjon, de mégis hallgatott, mert ekkor a pincér odalépett asztalukhoz, és letette a megrendelt italokat. Kávészcészek csilingeltek, két apró üvegpohár is előkerült, meg boroskanicsó. Láthatóan hosszúra tervezték a beszélgetést.

Kinéztem oldalra, az étterem vendégei is inkább ittak, mint ettek. Az est régen éjszakába fordult már, kint égtek az ívlámpák, és eltévedt muslincák kerengtek a néha ki-kinyíló ajtó kavarta

hideg huzatban. Az idő folyt, magával ragadta a pillanatot, hogy örökre elveszejtse, pusztán azzal, hogy telik. . . Már akinek.

– Ma este látogatott meg két pasas. Lényegesen napnyugta után érkeztek, és rögtön azzal kezdték, amint beléptek a lakásba, hogy bevették a tükröt. De én láttam, hogy az üres – közölte Mr. Merill, és helyből felhajtotta az előtte álló tömény italt, majd várt, újabb kurta pillanat az életében.

– Oké, világos, kár volt biztatni, hogy hagyd a tiszteletköroket – hajtott fejet fiatalabb társa. – Rendben, belátom, nem értem. Lassíts, hogy beérhesselek!

– Nincs mit lassítani. Bevették a tükröt, de későn, mert így is láttam, hogy az nem mutatja őket.

– Szóval láttad, hogy nem látod – pontosított a vállas fiatal-ember.

– Aha.

– És mennyit ittál előtte?

– Semmit! Mondtam, hogy hülyének néztek! – pattant fel a tejfelszőke ifjú temperamentumosan. Két társa egyszerre ragadta meg a karját, és visszahúzták.

– Hülye vagy, Herceg, de ez nekünk nem új! – biztatta a válas, és a fiatal is csak a fejét rázta.

– Hülye vagy, de lássuk be, ha már bennünket is itt hagysz, akkor ki fog meghallgatni?

– Oké, végigmondom, de akkor hallgassátok végig! – döntött a maradás mellett Mr. Merill, akit ezek szerint Hercegnek is lehetett szólítani, bár kételkedtem benne, hogy származása okán. Inkább tűnt barátok adta becenévnék, mondhatom, ostoba ötlet. A titkosrendőrség nyilván gondolkodás nélkül vasba verte volna érte az egész társaságot felségsértés címen, ha a politika viharai nem sülyesztették volna el eme neves intézményt már sok évtizeddel ezelőtt.

– Tehát ott tartottál, hogy betört hozzád két vadbarom, szétverték a tükröt, és veled is brutalizáltak.

– Nem brutalizáltak. Udvariasan betörték a tükröt, majd bejöttek, és beszélgettünk. Nem bántottak.

– Ha nem bántottak, akkor mit akartak?

– Új szobalányt.

Újabb rövid csend, amiben kiválóan lehetett hallani, hogy a bárpultnál megcsörrennek a söröskorsók, és csobban a mosogató, ahogy a csapos lány megcsavarja a vezetékes víz csapját. Szőke tincsei arcába hulltak, kézfejjével söpörte ki őket, és szép volt, ahogy hátulról megvilágították a bárpult tompa villanyizzói, ám úgy sejtettem, orrának a vonalai túl erőteljesek ahhoz, hogy erősebb fényben is gyönyörködni lehessen az arcában.

– Szobalányt kerestek? Nálad? Miután bevették a tükröt?

– Egy ügynökséget akartak. Hogy vegyem fel egy ügynökséggel a kapcsolatot, merthogy szobalány kell nekik.

– Ez a történet egyre hülyébben hangzik, pedig már az elején sem volt piskóta – értetlenkedett a vállas, és társa is csak rázta a fejét.

– Ezzel kerestek fel?

– Tuti fal duma volt, Bagoly! – intette le a Herceg a társaság legfiatalabb tagját. Tehát kizárásos alapon a telefonban hallott „Lovag” elnevezés marad a harmadiknak, véltem. Mellesleg a vállas ifjúra illet talán leginkább választott beceneve, mind alkata, mind becsületes tekintete révén.

– Fal duma volt, Bagoly! – magyarázta tovább a tejfelszőke Herceg. – Elvégre ki keres manapság közvetítő útján ügynökséget? Pillanatok alatt le lehet szedni mindent a netről, aztán pár e-mail, és már kész is. Meg is csináltam nekik seperc alatt.

– Mire ők?

– Elmentek.

– Elmentek?

– Most megsüketültél? Elmentek, és kész!

– Összegezzük, mit tudtunk meg – tett vízszintes mozdulatot két kezével a Lovag. – Jön két tag Herceg barátunkhoz, összetörik a tükrét, internetes szobalánykeresésre kényszerítik, majd udvariasan megemelik a kalapjukat, és távoznak. Eddig világos. Most már csak azt nem értem, hogy ehhez nekem miért kellett felkelnem az éjszaka közepén, és kávéba fojtanom legszebb álmaimat?

– A tagok a nagyapám után találtak meg, neki hoztak ajánlólevelet.

– Oké, tehát nem maradhat ki a nagyapa. Legyen, de a nagynénik nem érdekelnek! Krónikus nagynéniundorom van, erre légy tekintettel!

– Nagynéni nincs, csak nagyapa. Aki mindig is amolyan fekete bárány volt a családban, sokat utazott, meg nem volt munkája, ilyesmik. De a háborúban a RAF-ban szolgált, és ezért sokat elnéztek neki, hallgatólagosan mindenki támogatta. Segítettek neki felnevelni az apámat, aki az egyik nagynénjénél lakott.

– Mondtam, hogy hagyjuk a nagynéniket! – csattant fel a Lovag. – Mondtam, vagy nem mondtam?

– Mondtad, de...

– Nincs de! A nagynéni után pillanatokkal előkerülnek a családi fotók, sok bűbájos kisbabával és pózoló menyasszonyokkal, aztán jön pár viccesnek szánt, ám teljesen gyomorkavaró anekdota, és én már kész is vagyok. Van elég bajom a saját családommal, utálok, amikor valaki másét is a nyakamba varrják.

– Akkor ugrom a nagynénit, és maradok a nagyapánál. Aki évtizedek óta békésen porladozik, most meg hirtelen előjön két tag, és beszélni akar velem.

– De nem tud, tehát betörik a tükrödet, és szobalányt kajtatnak a neten.

– Nem a szobalány a lényeg, hanem hogy honnan a fenéből ismerheti a nagyapámat ajánlólevél szintjén két taknyos suhanc? Egyik sem volt több húsznál!

– A húsz nem taknyos – kérte ki magának az eddig kávéjába merülő, fiatal Bagoly. – A tizenkilenc az igen, de a húsz már nem! Vond vissza, és ne sértteges tovább, mert elhúzok a leprába! Csaj várt rám, és ehelyett itt hallgatom a nagynénid habos meséit!

– Nos, mint Bagoly haverunk kiválóan prezentálta a csajokkal való dicsekvéssel, illetve korának emlegetését kikérve, a húsz taknyos – szögezte le a Lovag. – De taknyosoknak is lehetnek nagyapái, csak hogy hagyjuk már végre a fenébe a nagynéniket. Szóval, örökölték az ajánlólevelet az őseiktől, na?

– Vatta új papíron? – nézett rá megvetően a Herceg, de barátja nem jött zavarba.

– Jó, új papír, kívülről. De belül? Beleolvastál egyáltalán, hogy miről szól?

– Hülyeségekről. Valami Lord írta, hogy a nagypapa a közös emlékeik kedvéért fogadja jó barátját, ezt az Alexander miacso-da-vicsot. Bocs, a nevét nem jegyeztem meg.

– Ruszki?

– Aha, a neve igen. De ő maga nem tűnt annak, semmi hülye akcentus, meg vodkát sem kért.

– A hülye akcentus Hollywood találmánya, hogy színt vigyen amúgy általában szürke alapon szürke szélesvásznú csodáiba. Angolul mindenki meg tud tanulni – vélekedett a Lovag. – Legalábbis úgy, hogy te ne vedd észre, hogy külföldi, úgy tuti, professzor Anti-Higgins. A vodka dettó nem számít. Egy haverom járt már Moszkvában, és esküszik rá, hogy arcszeszt isznak, mert az jobban árt.

– Poénkodni próbáltam, de csak üss agyon nyugodtan! Nekem már mindegy.

– Jó, jó, ne vedd a szívedre! Tehát azt mondod, hulla angoloknak tűntek?

– Na, most rátapintottál. Ez a baj. Hulla angoloknak tűntek. Direkt figyeltem, perceként át egyik sem vett levegőt.

Újabb csend állt be, megemeltem poharamat, csillogott benne a rubinragyogású vörösbor, mint maga a vér... Egy pillanatra eljártam a gondolattal, hogy belekortyolok, ostoba álmok, aztán mégis kiöntöttem az asztal melletti egyik futónövény cserepébe, és újra töltöttem magamnak, pusztán mert kedvem volt hallani, hogyan kotyog az ürülő üveg. A szemközti falon óra kattant, egy újabb perc telt el, ez sem az én életemből.

– Oké, ezt most még egyszer – túrt a hajába idegesen a Lovag. – Lassan, artikuláltan, csak mintha délutáni teán nyomná a dumát a nagyénidnek.

– Jött két tag, nem volt tükörképük, nem lélegeztek, ellenben személyes ismeretségre utaló tartalmú ajánlólevelet hoztak a rég halott nagyapámnak. Értitek?

– Nem.

– Én már kezdem érteni. De jobb volt, amikor még nem értetem – sóhajtott búsan Bagoly, és újra megkavarta kávéját.

Ismét csend, ezúttal csak árnyalatnyi.

– Mármint, hogy ezek olyan frankensteines fazonok voltak? – próbálta újra a Lovag, Bagoly javította ki.

– Attól félek, nem Frankenstein, hanem Drakula az idevágó szakirodalom.

A Herceg bólintott, és kicsit előre is hajolt, szemében kétségbeesés csillant.

– Srácok, nézzetek hülyének, de tuti, hogy ma este nálam járt két... Nálam járt két... Vámpír.

Összevontam a szemöldökömet, nem szeretem ezt a szót. Határozottan nem szeretem, bár tény, ez nem magyarázható

mással, mint képmutatással. Ezzel együtt is majdnem felálltam, hogy az asztalukhoz lépjek, és... És? Ugyan miért mennék oda? Egyáltalán, miért ülök itt, a szomszéd boxban, miért érdekel, mit beszél ez a Mr. Merill a társaival? Amennyi erővel átülök hozzájuk, akár távozhatnék is, mit számít?

Mégis maradtam ülve az árnyékban, és hagytam, hogy teljen az idő, ha már ez ellen semmit sem tehetek.

– Na jó, akkor most tekintsünk el a késői óra fáradtságától, a megivott alkohol mennyiségétől, illetve Herceg barátunk genetikailag kódolt értelmi színvonalától, és tegyünk úgy, mintha nem lenne hülye – vágott bele ismételten a Lovag. – Tehát? Mi van most?

– Félek – válaszolta meg a kérdést a Herceg egyszerű módon.

– De hát elmentek, nem? Akárkik is voltak, megkapták, amit akartak, és elmentek, te meg élsz, és nincs bajod, igaz?

– Elmentek, de visszajönnek. Beszélnem kell pár ügynökséggel, amit kiválasztottak, és visszajönnek az eredményért.

– Menj eléjük, és hívd fel őket telefonon. Akkor nem jönnek – magyarázta a Lovag, de a Herceg csak a fejét rázta.

– Nem adtak meg számot, meg nem is ez a lényeg. Ez a szobalányosdi tuti fal szöveg, olyan blődli hülyeség, amit még nem hallottam. Tuti, hogy valami mást akarnak.

– Mit? – kérdezett közbe Bagoly.

– Mit tudom én!

– Drakula szűz lányok vérére bukott, ha jól rémlik. Te biztonságban vagy – veregette meg barátja kezét a Lovag, és ismét a fiatal Bagoly vette át a szót tőle.

– Te, figyelj! Lépj le otthonról, hagyj nekik üzenetet az ajtón, hogy kikkel beszéltél, meg hogy hívnak vissza, ha baj van, és kész. Pár hétig lakhatsz akárhol, az egyetemet is ki lehet hagyni egy picit, hogy a tanulás se frusztráljon, és kész.

– Szóval lapuljak meg?
– Várd ki, amíg elmúlik!
– Nem! Nem akarok tétlenül várni. Fel akarok készülni arra, ami jön.

– Nagyobb tétel fokhagymát vásárolsz?
– Marha! Ennél többre gondoltam. A kérdés az, hogy mennyire néztek hülyének, és mennyire segítetek.

– Teljesen hülyének nézünk, tehát segítünk. De miben?

– Először is elmegyek apám nagynénjéhez, és megtudom, hogy a nagyapám hogyan haverkodott össze mindenféle vámpírokkal. Jöttök?

– Nagynénit mondtál!? – kapta fel a fejét a Lovag.

– Nagynénit – nézett a szemébe elszántan a Herceg. – Hetven felett, sok csipketerítővel a szalonban, rengeteg fakó fényképpel meztelen kisbabákról és rég halott menyasszonyokról, továbbá félezer családi anekdotával, amiből nekünk ki kell választanunk azt a párat, ami talán segíthet. Jöttök?

– Hát persze...

Ezzel a Lovag udvariatlanul elvette a Herceg elől a poharat, fenékig ürítette, majd felállt, és biccentett.

– Mára elegendő belőletek, így is tönkretettétek az estémet. Holnap különdogát írok, tehát most hazamegyek, és kialszom magam. Délután kocsival elugrom értetek, és mehetünk megőrülni. Négy megfelel?

Megfelelt, a társaság felállt, a Herceg fizetett a pultnál, búcsúzni már kint elbúcsúztak, aztán elváltak a párás sötétségben. Én is távoztam, kis habozással Mr. Merill után indulva az utcasarkon.

Ott ment előttem, hosszú léptekkel, ami az elszánt fiatalok sajátja. A lámpák játszottak az árnyékával, hol hátravetítve, hol előresiklatva fekete alakját a vizes betonon. Én pedig követtem,

alig lemaradva, a sötétség rejtekében. Azon gondolkodtam, megöljem-e, vagy sem.

Semmibe sem került volna. Egy mozdulat, és már ki is alszik az élet a szemében, hisz az emberi test oly törekeny. Persze a barátai ebből csak erőt merítenének, elszántságukat szítaná a fájdalom és a tehetetlen düh, de őket is megkereshetném, és őket is megölnhetném. Talán ha két, három napba telne véglegesen pontot tenni erre az egész ügyre, és időm, ó, időm az van!

De minek? Hogy aztán új embert kelljen keresni, aki elintézi a szakácsnő felvételét? Újra megismételni az egészet, mint ahogy már annyi mindent újra és újra ismételttem? Váratni a Lordot, no nem mintha nem tudna várni, mást sem tesz, amióta ismerem, ám miért vonnám magamra ilyesmi lényegtelenséggel a neheztesét? Ehhez nem volt kedvem, vagy csak úgy, általában nem volt kedvem beleszólni az eseményekbe. Majd meglátjuk, miféle változást hoz a holnap, még az is lehet, hogy érdekes lesz.

Hazáig kísértem Mr. Merillt, a sehonnai Herceget, egyetlen társként a kihalt utcákon. Még azt is végignézttem, ahogy belép az ajtón, felmegy a lifttel, és kicsit később felgyulladnak szobái ablakában a fények, hogy aztán kihunyjanak, helyet adva a közeledő hajnal derengésének.

X.

Egy közeli ház alagsorába vettem be magam egy gyengén bezárt pinceablak jóvoltából.

Sötét, sosem takarított folyosók, pincék és raktárak, penész, patkányok, kosz és rozsdá. Így néz ki egy öreg bérház alapzata, a csillogó lakások erre épülnek rá. Nem kellett sokat keresgélnem, hogy találjak egy régóta nem használt szobát, amiről letörttem a lakatot. Bementem, alaposan betámasztottam magam mögött az ajtót, felkelt és lenyugodott a nap, és nem volt kedvem rendet tenni magam mögött, otthagytam a feldúlt, zárját vesztett kis kamrát.

Az utcán még zsongott az élet, de nem keltettem feltűnést, koszos felöltőm ellenére sem. Pedig nagy foltban beleivódtott a kis kamra padlójának mocska, hiába, mégiscsak órákon át feküdtem a földön mozdulatlan. Ám az emberek nem figyeltek fel rám, ahogy az árnyékba húzódva, lassú léptekkel sétáltam. Mindenkinek megvolt a saját baja. Nekem is lett volna hová mennem, mégis visszatértem az utcába, ahol Mr. Merill lakott, pusztán kíváncsiságból. Pedig ha délután négykor mentek el egy rokonhoz kocsival, akkor még nem érhetett haza, már legalábbis erre fogadtam volna, emlékezően az adott nagynéni jellemzésére.

Lakása ablakában mégis fényt láttam, ez alkalommal csak mint vékony csíkok, valaki ma elhúzta a függönyöket. Elmélázva sétáltam tovább, de utam a kapubejáró előtt vezetett el, hát végül csak felléptem a két lépcsőfokon. Most nem volt itt Richie, hogy kinyissa a bezárt ajtót, betörni meg nem akartam. Kurta másodpercekig szemeztem a csupa fém kapcsolótáblával, biztos, ami biztos alapon elolvastam a rányomtatott használati utasítást, aztán felcsengettem a lakásba.

– Ki az? – szól le hamarosan egy női hang.

– Mr. Merill-lel szeretnék beszélni – hagytam figyelmen kívül a kérdést. Gondolkodás nélkül kaptam választ.

– Nincs itthon. Miért keresi?

Könnyű hang volt, a gép torzításában is megőrizte lágyságát. Kedvem lett volna élőben is hallani, de nem ez volt a jó alkalom.

– Nem érdekes. További kellemes estét, hölgyem.

Ezzel otthagytam a kapcsolótáblát, a kapualjat, az utcát, és visszamentem a Hiltonba.

XI.

A szálló hallja korántsem volt kihalt, emberek jártak. A libériás inas jól leplezett megbotránkozással mérte végig koszos felöltőmet, hát ott helyben, az orra előtt ráfektettem egy szemetesre, majd odaléptem a recepcióhoz. A portás karikás szemmel mért végig, és elvétette az előttem álló vendég kulcskarikáját, de velem szemben mégis összeszedte magát, és nem hibázott, nagy szerencséjére.

– Üzenete van, uram – hajlongott alázatosan, és átadott egy meggyűrt cetlit.

Az állt rajta Richie kusza, alig olvasható írásával, hogy „átköltöttem a Ritzbe, a számládat hétvégéig rendeztem, Susan Glow, 532. szoba”.

Biccentéssel köszöntem meg a portásnak, és mégsem vittem el a kulcsomat, hanem felsétáltam az 532-es lakosztály elé. Richie a maga módján hasznos barát, ez járt a fejemben, no meg az, hogy nagyon sajtáságos humora van. De biztos lehet benne, hogy ha ez csak egy otromba tréfa, akkor részletesen beszámolok az elmúlt napok eseményeiről a Lordnak, külön hangsúlyt helyezve az ő kis magánkiruccanásaira!

A folyosón senki sem járt, az 532-es ajtó mögül csendes, szét-
szórt zajok hallatszottak, kopogásomra azonnal érkezett felelet.

– Ki az?

– Az ön egyik imádója.

Elképzeltem, ahogy a hölgy, hogy is írta Richie, Susan Glow, csodálkozva felvonja tökéletes ívű szemöldökét, aztán hamarosan már láthattam is, hogy nem tévedek. Az ajtó kinyílt, és szemtől szemben állhattam a némileg döbbsent, rózsaszín pongyolás nővel, akivel előző nap a bárban már beszéltem pár szót.

Ő is emlékezett rám.

– Ó, a szülinapi virág és a pezsgő.

– Csupán ennyi maradt meg önben rólam? Hízlelgőbb lenne, ha mondjuk „férfias kiállítású, kellemes modorú úriember”-ként hivatkozna rám.

– Nos, férfias kiállítású, kellemes modorú úriember, megkérdezhetném, hogy mit akar? – tréfálkozott, és jól állt neki a gúnyos mosoly, nyakán könnyedén lüktettek az erek, vér, vér, vér...

– Megbeszélhetnénk odabent? Kihalt ez a folyosó, de bármikor jöhet valaki, és nem szeretném tönkretenni a jó hírével azzal, hogy idegen férfiként a szobája ajtajában beszélgetek önrel.

– De bejönni, az persze nem ront a... hogy is mondta, jó híremem.

– Ilyen képmutató a világ, de igaza van, jómagam is az vagyok, hogy erre hivatkozom, pedig csak szeretnék belépni a szobájába, hogy ezzel is elhúzzam a kurta pillanatok, melyeket az ön társaságában tölthetek.

– És persze ígéri, hogy nem használja ki a helyzetet.

– Persze nem ígérem, ám nézzen a lelke mélyére; nem is várja tőlem efféle ígéret megőrzését.

– Ezt csak bízva rám – húzta fel az orrát, de félreállt az útból, én pedig beléptem.

Becsukta mögöttem az ajtót. Egy hosszú pillanatig nagyon szerettem volna, hogy leüljön a sarokban álló asztalkához, és keresztbe tett lábbal, féloldalasan, könnyű gúnnyal folytassa a társalgást, de nem így történt. Megmaradt a szoba közepén, és zavarát leplezendő felkapott egy fésűt, úgy állt, testsúlya fél lábán, ami nem állt jól neki a könnyű anyagú pongyolában.

– Tehát?

– Mint tegnap említettem, szívesen elhívnám színházba, és mivel akkor nem tiltakozott, bátorkodtam mára két jegyet venni – hazudtam könnyedén, elvégre miből áll két jegyet szerezni, ha mégis úgy alakul az éjszaka?

– Megtudhatnám, minek szól ez a lankadatlan lelkesedés? Nem is ismer! – csodálkozott, és így, smink nélkül látszott, hogyan futnak a halántékán a hajszálerek, hogyan viszi az életet a vér, vér, vér...

– Pont azért szeretném megismerni, mert még nem ismerem. De ha nem kedveli a színházat, hát csatornába dobom a jegyeket, hisz akkor semmit sem érnek. Táncolni szeret? Ilyen gyönyörű lábakkal biztosan suhan a parkett felett, adjon egy esélyt, hogy vezethessem! Vagy inkább csak sétálna? Pazar éjszakánk van odakint, a sétányok felett megülő köd mindent eltakar, és éppen csak szemerkél az eső. Ha angol, akkor nyilván kedveli az effajta időjárást, és az ön kedvéért én is felejttem ostoba, külföldi születésemben gyökerező ellenérzéseimet. Jöjjön velem, bárhová elvezetem, de ha semmihez sincs kedve, akkor legalább hagyja, hogy pár pillanatig még maradhassak, és gyönyörködhessek mesés tekintetében. Nagy kérdés ez? – léptem közelebb, és nem hátrált el.

– Maga nem épeszű! – kuncogott fel, egy pillanatra nagyon szép volt, de ahogy megérintettem az arcát, összerezdült. – Hideg a keze!

– Az utcáról jöttem, és nem volt türelmem várni, rögtön önt kerestem meg – húztam vissza a karomat, és megkerültem. Ő félig utánam fordult, a haja eltakarta az arcát, de tudtam, hogy pírt von rá az izgalom. Vér, vér, vér...

– Ne várásson tovább, minden pillanatot hosszú éveknél érzek!

– Azt hiszem, ez nem helyes... Ilyen gyorsan... – tiltakozott. Túl sokszor hallottam már ezeket a szavakat, monoton kopogásuk megtörte lendületemet, és mégsem karoltam át, de végül ő tette meg az utolsó lépést. Forró volt a válla, ahogy hozzáértem.

– Túl sok itt a fény – suttogtam, és kis sercenéssel kiégték a villanyizzók, a sötétség tökéletesre rajzolta az arcát. Az örökkévalóságig gyönyörködtem volna benne, de sajnos szóra nyitotta a száját, és én nem akartam még egy közhelyet hallani, hát lefogtam az ajkát az ujjammal, szinte a kezemben lüktetett a vére, de még így is éreztem, hogy vége, a pillanat tökéletessége összetört. És akkor ráadásképpen valaki ránk nyitott.

Valaha határozottan érdekesnek éreztem az efféle helyzeteket, de aztán rájöttem, nincs unalmasabb egy in flagranti szituációnál. Már a kezdet kezdetén tudni lehet, hogy mi lesz a vége. Persze, ezzel együtt is pokolba kívántam, aki megzavart, és átkoztam magamban a világot, ahogy az ajtó kitarult.

A folyosóról beömlő fény köpcös, ám egyben vállas férfi alakját rajzolta ki. Sietség nélkül engedtem el a karomban tartott hölgyet, hisz egyrészt már úgymégláttak, másrészt meg volt időm mindenre, a megdöbbenés az idegen ajkára forrasztotta a csendet.

– Jó estét, uram – köszöntem rá, és még akkor is csak alig tudott válaszolni.

– Erh... Maga meg kicsoda?

– Jaj, Friedrich, a látszat csal! – tért ekkor magához a nő is. Az újabb, ezerszer hallott (és szerintem soha, senki által el nem hitt)

sablon teljesen elvette a kedvemet mindentől, hát picit félretoltam, és elé léptem, elvégre nem volt szükségem a védelmére.

– Uram, természetesen mindenért vállalom a felelősséget, ami ebben a szobában az imént történt – hajtottam fejet, és mellé összecaptam a sarkam, majd elővettem egy névjegykártyát, és átnyújtottam a még mindig az ajtóban toporgó férfinak. – Az alsó címen megtalál, várni fogom a segédeit.

Ezzel otthagytam az egészet, a szobát, az értetlenségtől dadogó férfit, és a nőt is. Kritikán aluli volt a hangulatom, aztán a lépcsőházban kicsit megenyhült a kedélyem, és akkor már nem bántam, hogy így történt.

A nő szép volt, és kellemes humorú, de valahogy a súlyosabb pillanatokban – és olyankor látszik igazán az emberi lélek legmélye – olyan hétköznapi, közönséges módon csodálkozott rá az élet történéseire! A gyönyörűen festett arc és a cizellált modor alatt olyan egyszerű volt, mint bármelyik kis cseléd lány. Ott, a sötétben, abban az utolsó percben talán meg tudtam volna neki ezt bocsátani, de azt a percet tönkretette az idegen férfi, az alkalom tovaszállt, hogy soha vissza ne térjen.

A lépcsőházban már tudtam, hogy soha többet nem fogom felkeresni Susan Glow-t.

XII.

Ha nem megyek fel a nőhöz, ha Richie nem deríti ki nekem, hol lakik, ha nem követem előző este Mr. Merillt, és ezért nem töl-

töm a napot a hotelen kívül, akkor pár apróság másként történt volna. Illetve természetesen sok minden másként történt volna, ám ez esetben talán nemcsak lényegtelen részletek, hanem úgy általában pár komoly, vagy legalábbis mások által komolynak tartott momentum is megváltozik. Persze, ezen az ember mindig csak utólag mereng el, és ugye, akkor már teljesen feleslegesen, hisz a dolgok addigra megestek, úgy, ahogy.

Mire leértem a hallba, valaki már várt rám. Látszólag újságot olvasva a sarokban, de amint kiléptem a lépcsőházból, már tette is le a lapot, és elszánt léptekkel felém indult. Az a busa fejű férfi volt, akivel pár napja, Londonba érkezésünk éjszakáján találkoztam, aki azt a kedves, ám egyszerű lányt kísérte, és akivel aztán üzentem Richie-nek, hogy a Tovernél várom. El nem tudtam képzelni, miért keresett meg – ahhoz a lánynak hozzá sem nyúltam, ez alkalommal tényleg teljesen tiszta volt a lelkiismeretem –, és ha már keresett, akkor hogyan talált meg?

Feltámadó kíváncsiságom ellenére unatkozó arccal álltam meg a recepció mellett, és könyökömmel a pultra támaszkodva vártam, míg a portás befejezi a telefonon való társalgást. A busa fejű tőlem tisztos távolságra megtorpant, és zavartan szólított meg:

– Elnézést, egy pillanatra!

– Igen? – néztem rá élesen, hátha végleg elveszti a bátorságát, de ennél több volt benne. Láthatóan elszánta magát, hogy beszél velem, hát nem hátrált meg.

– Gondolom, nem emlékszik rám. . .

– De emlékszem. Egy kedves hölgyet kísért, amikor találkoztunk. Talán ezzel adódott valami gond?

– Á, nem, dehogy, az nem számít! – legyintett sietve, és láttam rajta, felenged a feszültsége. – Nem is ismertem a csajt, csak aznap szedtem fel, nem miatta vagyok itt.

– Hanem?

Jelentősegteljesen körbenézett, épp csak biccentettem, hogy értem, majd mégiscsak megzavartam a portást a telefonálásban.

– Még ma küldesse át a Ritzbe a holmimat, kiköltözöm – vetettem oda neki.

A szolga némán fejet hajtott, és nem tette fel a szokásos kérdést, hogy van-e valami kifogásom a szállodájuk ellen, amiért itt hagyom őket. Talán mert fontos volt a beszélgetés a telefonon, vagy talán csak örült, hogy megyek, és nem érdekelte, miért. Nem bántam, hogy békén hagy, vissza sem nézve távoztam, egyenesen az ajtó felé vettem az irányt.

– Sétáljunk egyet, ha az megfelel – javasoltam.

A busa fejű férfi kicsit habozott, hogy felcserélje-e a meleg, fényes, emberekkel teli helyiséget az utca nyirkos, sötét, magányos hidegével, végül megmozgatta karját orkánkabátjában, és mellém csapódott. Pillanatra merengtem csak el, hogy miféle fegyver lehet nála, kést vagy ólmosbotot gyanítottam, de végül is, mindegy volt.

– Tehát? – kérdeztem, és ötletszerűen elindultam, önkéntelenül is a sötétebb utat választva. A szél az arcomba szórta az esőpermetet.

– Na, a múltkori találkozásunk után ugye, volt az a balhé a diszkóban – kezdett óvatosan magyarázkodni, de nem reagáltam, hát utána folyékonyabban folytatta: – Azt mindenki látta, hogy pont az a tag verte szét a srácok arcát, akivel én előtte beszéltem, úgyhogy a zsaruk kicsit rám szálltak. Persze nem köptem, nem vagyok olyan! – védekezett azonnal, biccentéssel vettem tudomásul a tényt. Tényleg nem tűnt olyanak.

– Szóval, én meg amikor átadtam az üzenetet, még a balhé előtt, visszamentem keresni magát, mert csak furcsa volt az egész. De akkor maga már nem volt ott, csak a kocsi, hát megjegyeztem a rendszámát, aztán meg jött a verekedés, meg a zsaruk, és akkor

már a kocsi sem volt ott, úgyhogy senki sem tudott semmit. Csak én a rendszámot, merthogy előtte visszamentem.

– Értem. És?

– És van egy jó haverom, aki pár fontért sűgni szokott. Na, mondtam neki, hogy ezt a rendszámot keresem. Ő meg ma reggel szólt, hogy a zsernyákok is keresik a kocsit, mert este balhézott egy illegális gyorsulási versenyen.

Picit felvontam a szemöldököm. Tehát Richie elment szórakozni, miután együtt felkerestük Mr. Merillt. Jó tudni.

– Így találtál meg.

– Nem én. A zsaruk húzták le a címet, hogy ennél a hotelnél állt a kocsi tegnapelőtt. Csak mire ideértek, az már megpucolt.

Szóval ez áll Richie gyors költözésének hátterében. Kíváncsi voltam, vajon meddig játszhat a rendőrökkel, míg kénytelen lesz bezúzatni a kocsit. A múltkor, Brightonban hetekig bírta a versenyt, de annak is az lett a vége, hogy a Lord elégedetlenül összevonta a szemöldökét, és utána Richie hónapokig nem mert találkozni vele. No nem mintha pár kurta hónap bármit is számított volna a Lord szemében.

– Tehát a rendőrség tanácstalan.

– Azok, naná! Balfékek! – legyintett dühösen a busa fejű férfi. Tetszett a hozzáállása, hát egy könnyű mosolyt megengedtem magamnak.

– De te bezzeg...

– Nem volt nagy szám – vont vállat őszinte szerénységgel. – Én nem kocsit kerestem, hanem egy arcot. Szóval, beültem a hallba, fél napot rászánhatok alapon, és mázlim volt, belefutottam magába.

– Igen, találkoztunk. De vajon miért? – fordultam szembe vele hirtelen.

Addigra elhagytuk a széles sugárutak ragyogását. Apró utcáról nyíló kertben álltunk, lombos fák között, melyek elfogták a vilnyilámpák fényét, és köd ült meg a bokrok között, pár lépésnyi látótávolságot hagyva a tekintetnek. Nyirkos volt a levegő, eső szitált, és tompák voltak a hangok, a legmélyebb éjszaka ideje.

– Hát, én csak arra gondoltam... – nyögte a busa fejű férfi. Addigra megjött bátorsága hirtelen elhagyta, hogy zavarában a kezét tördelte. Nem engedtem végigmondani.

– Azt gondoltad, hogy megkéred az árát a nyugalmamnak. Nem árulod el a rendőröknek, hogy hol keressék a rendbontót, ha adok pár fontot, igaz?

– Igen, végül is igen, csak...

– Mit csak? Halljam, mi az ára a hallgatásodnak? – nevettem rá, és élveztem a helyzetet. Oly régen esett, hogy zsarolni mertek volna!

Ám a fickó mégsem úgy fejezte be a játékot, ahogy a kezdés után várható lett volna, kicsit vacillált, aztán csak kihúzta magát, és a szemembe nézett.

– Ne higgye, hogy én olyan anyámasszony katonája lennék, de nem ám! Mindenféle üzletben benne vagyok, nem is mind törvényes, meg vannak ismerőseim, akikkel együtt csinálunk nehezebb melókat is, nem szoktam megijedni a saját árnyékomtól! Hát nem azért nem kérek itt most pénzt, mert megijedtem magától, ne higgye, hogy félek!

Nem hittem, hogy fél, illetve láttam, hogy fél, de azt is, hogy szembe mer nézni a saját félelmével éppúgy, mint az én tekintetemben lapuló halállal, és ez végül is szimpatikus volt benne.

– Ha nem félsz, akkor miért nem mondasz egy összeget? Még az is lehet, hogy kifizetném.

– Lehet, hogy kifizetné, meg kérhetném is, de... Maga nem tűnik olyanak, akit okos ötlet zsarolni!

– Ezt jól látod – hagytam rá, hisz igaz volt. Tényleg tetszett a fickó tisztánlátása, hát adtam neki még egy esélyt, és megkeményítettem a hangomat. – De ha nem kérsz pénzt, akkor mi dolgod van itt? Nincs okod utánam járni, nincs okod keresni engem, vagy beszélni velem, semmi közöd sincs hozzám, és hidd el, ez a jobb neked. Menj el, menj az utadra, élj! – küldtem el élesen, kifejezéstelen arccal, és el is indult.

Hátrált pár lépést, elfordult, vissza-visszanézve távolodott, és a köd már majdnem elnyelte az alakját, amikor csak megtorpant.

– Maga nem fázik kabát nélkül ebben a rohadt hideg esőben? – kérdezte egészen természetes hangon, őszinte értetlenséggel.

Csak ekkor ébredtem tudatára, hogy puszta öltönyben állok az éjszakában. Persze, hiszen a felöltőmet eldobtam, mert koszos lett, aztán felkerestem azt a nőt, és mire lejtöttem, és a busa fejű férfi négy szemközt akart velem beszélni, már régen elfelejtettem az egészet. A kurta séta alatt átázott a ruhám, a nedves anyag teljesen elvesztette a tartását.

– Nem fázom – vontam vállat, és mégis visszahívtam, hisz láttam rajta, hogy nagyon nem akar menni, és végül is az ő élete volt, nem nekem kellett rá vigyázni. – Gyere, üljünk le egy pillanatra, beszéljünk egy kicsit komolyan.

– Oké, főnök! – vigyorodott el azonnal, és már ugrott is.

Sietve telepedett mellém a hirtelen választott padra, én még kényelmesen hátra is dőltem. Nem zavart egyikünket sem, hogy minden csupa víz.

– Azt mondd, hogy van ismerősöd, aki rálát a rendőrség munkájára.

– Van, hogyne lenne. Az én szakmámban alapkövetelmény.

– Én nem igazán tudom, hogy miféle egy ilyen hivatali nyilvántartás manapság, de elképzelhető, hogy valaki félreír egy szá-

mot, és az a rendszám, amit kerestek, hirtelen már nem is az a rendszám?

– Hát... – húzta el a száját, és picit gondolkodott. – Hát, végül is mindent meg lehet berhelni, lényegében pénz kérdése. De a zsaruk rendszerének feltörése helyett sokkal egyszerűbb átfesteni a kocsit. Új szín, új papírok, új rendszám, és kész.

– Legyen. Keress embert, aki megcsinálja. Tisztes jutalékot adok a közvetítésért. Megfelel?

– Minden oké, főnök – állt fel, és kézfejjével letörölte az arcára gyűlt esőcseppeket. – A Ritzben, ahová a cuccait küldette, megtalálom?

– Menj oda nyugodtan, este, vagy inkább éjszaka, de ne keress, csak várj a hallban. Holnap vagy holnapután, vagy talán azután ott leszek – feletem hanyagul, de ennyi is elég volt neki.

– Oké, akkor majd jelentkezem. És ne csavarogjon kabát nélkül ebben a mocskosul hideg éjszakában, mert kórházba kerül, aztán nekem meg ki fizet? – rázta meg a fejét. Elmosolyodtam a tréfán, egyszerűen mert olyan nevetséges volt, hogy valaki az én egészségemért aggódik, hát még egyszer utána szóltam, mielőtt eltűnt volna az éjszakában.

– A neved! Mi a neved, fickó?

– Tom, főnök, egyszerűen csak Tomnak hívnak – intett, és eltűnt a ködben.

Én még maradtam, üldögéltem a padon. Hagytam, hogy az eső mossa az arcomat, és teljesen eláztassa a ruhámat, de aztán oda-tévedt egy szerencsétlen csavargó, és orvost akart hívni hozzám, hát csak a nyakamba vettem a várost.

XIII.

A Temze-parton csavarogtam hosszan, majd elindultam le, a tenger felé, míg a legsötétebb külvárosba értem, raktárak és dokkok közé. Aztán mégis a fény felé fordultam, amikor észrevettem egy kocsmá cégérét. Kopott, koszos kis helynek tűnt, de épp sehová sem tartottam, hát oda is bemehettem.

Már nem volt vendég, egy középkorú nő a pultnál törölgetett, a kocsmáros a székeket rakta fel az asztalokra, és nem örült az érkezésemnek.

– Zárunk, kölyök!

Nem érdekelt, leültem egy még helyén lévő székre. Csöpögött rólam a víz, de nem láttam értelmét, hogy megtöröljem az arcomat, egyszerűen nem volt mibe. Akkor már a zakómat is elhagytam valahol, fehér ingem rám tapadt, és valami hosszú, fekete csíkot hagyott rajta. Talán az egyik konténer oldaláról kenődhetett rá olaj, míg a rakparton bolyongtam.

– Jaj, hogy lehetsz ilyen szívtelen, nem verheted ki az esőbe! – kelt védelmemre a nő csapzott külsőm ellenére, vagy talán pont azért. Ledobta a törülórnygot, és kijött elé. – Te jó ég, csupa víz vagy! És hol hagytad a kabátodat? Ilyen időben egy szál ingben járni kész öngyilkosság! Hozok egy törülközőt, meg egy meleg teát, jó?

– Ne kezdj el felette anyáskodni, biztos részeg, vagy be van löve. Amilyen sápadt!

– Egy teát akkor is megiszik, te meg még utána is kidobhatod! – süvöltött vissza a nő, aztán hamarosan hozta a teát, meg egy száraz rongyot. – Tessék, töröld meg magad, és igyál, jó meleg! – nyomta a kezembe a csészét.

Tényleg jó meleg volt, mint egy élő emberi test, jólesett az érintése.

– Na, egy köszönömöt azért mondhatnál! – morogta a férfi, aki közben már minden széket feltett, csak az maradt, amin én ültem, hát megállt mellettem, és végigmért. – Persze, mit lehet várni a mai fiataloktól? Neveletlen népség!

– Hagyd már békén, és menj a dolgozdra! – zsémbelt az asszony, ám neki is feltűnhetett mozdulatlan hallgatásom, mert mellém lépett, lehajolt, és hüvelykjével felhúzta a szemhéjamat, megnézte a szemem fehérjét. – Te jó ég, csupa vér a szemed! Mit szedtél be, te hülye?

És már egyenesedett is fel, hogy elrohanjon valami orvosságért, vagy ki tudja, miért. Tekintetnél gyorsabban kaptam fel a kezem, és megragadtam a csuklóját. Sikkantott, de aztán ismét a szemembe nézett, és utána már nem mert megszólalni.

– Köszönöm a teát, másra nincs szükségem. Folytassák csak a munkájukat, nem fogok zavarni.

Ezzel lassan elengedtem, és még rá is mosolyogtam, de hiába, tekintetében végtelen rémülettel hátrált el tőlem. Némán ment vissza a pulthoz tovább törölgetni a poharakat, amiben megzavartam érkezésemkor. A férfi is eloldalgott a fal felé, és kikapcsolta az ott sorakozó, fényes-csilingelő pénzbedobós gépeket, de közben mindketten engem lestek, rejtett-rettegő pillantásokkal.

Nem törődtem velük, hátradőltem, kényelmesen a kezembe fogtam a teát, és hagytam, hogy teljen az idő. A hely otthonos mocska, a rogyadozó födém, az átláthatatlanságig koszos ablakok elfeledett emlékeket ébresztettek bennem, még át is töltöttem a teát a csészealjba, régi megszokásom szerint. A Lord jelenlétében ettől mindig tartózkodtam, nem lett volna illendő hangsúlyozni előtte idegen származásomat.

Persze, kár volt, így hamarabb kihűlt, és egy hideg vízzel teli csészealjat tartogatni tényleg ostobaság. Addigra a férfi meg a nő befejezték a munkát, de nem mertek megszólítani, csak ácsorogtak a pult mögött, mint ijedt verebek az ereszcsononán, és kint már megfakult az éjszaka. Köszönés nélkül távoztam.

Nem mentem messzire, egy konténer oldaláról letörtem egy vasrudat, aztán kerestem egy elhagyatott csatornaaknát, és felfeszítettem a tetejét. A Temzébe vezetett, mint itt minden. Sietség nélkül beleereszkedtem, a meghajlított vasrúddal kiékeltem az aknafedőt, hogy azt kinyitni emberi erővel ne lehessen. Aztán belemerültem a sáros vízbe, tudván, annak mocska megvéd a fénytől, felkelt és lenyugodott a nap, az arcom, a szám, az orrom, de még a fülem is tele volt szennyel, hát, ennyit a Temzéről.

Előmásztam, persze esett, de legalább nem jártak emberek a környéken. Ismét nekivágtam a városnak, vissza, a központba, gyalog. Egy nyilvános kútnál aztán megmostam a fejem, meg úgy-ahogy letisztítottam magam, az eredmény így is siralmas volt, de azért leintettem egy taxit.

– A Ritzbe!

– Elnézést, de...

– Van pénzem az útra, máshoz meg közöd nincs! – fojtottam bele az érdeklődést, és elővettem a tárcámat, amit szerencsésen nem vesztettem el előző nap. Persze, teljesen elázott, egy bankót sem lehetett volna elővenni belőle, hát az egészet az ülésre dobtam, hogy a sofőr is jól lássa a gesztust, és utána már nem akart, vagy nem mert tiltakozni.

XIV.

A Ritzben nagy feltűnést keltettem, amikor besétáltam. Az ajtót őrző szolga majdnem az utamba is állt, de ránéztem, ő pedig az életet választotta. Bent éppen csak körbepislantottam a feltehetőleg patinásnak számító hallon, aztán egyenesen recepciós pulthoz mentem, és a kulcsomat kértem. A portás pusztán időhúzásképpen nézte meg, hogy be vagyok-e jelentve, aztán ő csodálkozott el a leginkább, hogy igen.

– Ha valami baleset érte... – érdeklődött óvatosan, de nem volt kedvem magyarázkodni.

– Akkor az az én dolgom. Az a két öltönyös szolga meg ne oldalogjon errefelé, mert ha megpróbálnak kidobni, akkor megölöm őket. A csomagjaim már megérkeztek?

– Örh... Igen, uram!

– Kiváló! Akkor adja a kulcsom, és intézkedjen, hogy senki se zavarjon!

Szó nélkül engedelmeskedett, aztán a szobámban végre megmosakodtam, átöltöztem, majd leültem, és írtam egy levelet a Lordnak.

Tisztelt Uram!

Remélem, soraim jó egészségben találják Lordságodat és a háznépet. Külön üdvözlöm Maria kisasszonyt, akinek, kérem, adja át legőszintébb személyes jókívánságaimat.

A Gondviselésnek hála szerencsésen megérkeztünk Londonba Richard barátommal együtt, utunk kellemes volt és eseménytelen, semmi említésre méltó apróság nem zavarta meg. A városban elsőnek a Hiltonban szálltunk

meg, de a kiszolgálás nem volt tökéletes, hát átköltözünk a Ritzbe. Ha választ kíván küldeni, ide címezze, akkor bizonyosan megkapjuk.

Megérkezésem után első dolgom volt az Ön ügyében eljárni. Az Ön által javasolt urak közül Horace Merill urat kerestem meg elsőnek, és sietek biztosítani Önt, hogy gond nélkül megtaláltam, ajánlólevele előtt minden ajtó kinyílt. Ám sajnos rossz hírekkel vagyok kénytelen szolgálni.

Megtört szívvel tudatom, hogy barátja, Horace Merill elhalálozott. Fogadja őszinte részvéteimet!

Am, szerencse a szerencsétlenségben, lehetőségem adódott megismerni az unokáját, Peter Merillt, aki jó szívvel fogadott. Élénk eszű, jó szemű, kiváló modorú fiatalember, öröm volt vele a társalgás. Mindenben igen készségesnek mutatkozott, és megtiszteltetésnek vette, hogy szívességet tehet Lordságodnak. Személyes ígéretét bírom, hogy pár napon belül elintézi a rábízott feladatot. Amint ez megtörténik, sietve újabb levelet írok a fejleményekről.

Addig is igyekszem hasznosan tölteni az időm Londonban. A város tán még nyüzsgőbb és fényesebb, mint utolsó itt jártamkor, bizonyosan lesz alkalmam furcsa, újmódi dolgokat megismerni, amikről természetesen szívesen beszámolok, amennyiben Lordságod érdeklődik irántuk.

Kívánok minden jót Lordságodnak, és a kedves Maria kisasszonynak,

az Ön őszinte híve

Alexander Nyikolajevics Szumarokov

Éjfélre járhatott az idő, mire elkészültem a levéllel, hát betettem az asztalfiókba, és lementem.

A hall egyik félreeső foteljében észrevettem a busa fejű férfit, akit a kocsni ügyében szalasztottam el. Több árnyalattal elegánsabban volt öltözve, mint utolsó találkozásunkkor, nyilván a hotel követelményeihez igazodott, mert amúgy nem tűnt rajta természetes viseletnek a nyakkendő. Mellkasára csuklott fejfel szunyókált, nem költöttem fel, nem volt miért. Inkább

kicsit körbejártam a szállodában, csak hogy kiismerjem magam, majd beültem a bárba, és vártam. Órák teltek el, mire megjött Richie.

Persze, ő nem öltözött hozzá a hely eleganciájához, és a modorán sem volt hajlandó változtatni.

– Na, te aztán jól bemutatkoztál itt! – köszöntött nevetve, és mellém ült, lábát feltette az egyik szomszéd székre, és ráadásul képpen hangosan kiabálva hívta a pincért.

– Nem tudom, mire gondolhatsz, csak az a biztos, hogy a kívülág szemében minden, a társaságodban eltöltött pillanattal romlik a megítélésem – védekeztem, amint leadta a rendelést, és ismét egyedül maradtunk.

– Nyugi, nincs hova romlania. Amint megjöttem, a portás azzal fogadott, hogy talán be kéne mennem hozzád. Merthogy megjött az úr, akinek foglaltam a szobát, de „igen ziláltnak tűnt, és nem tűrte, hogy segítséget hívjunk”. De nagyon aggódnak érte, azaz ha a barátom, akkor talán én ránézhetnék. Persze elküldtem a búsba.

– Pedig akár rám is nézhetsz, annyit még nem bánok. Mellesleg kellemesen töltötted az időt a gyorsulási versenyen? Úgy hallottam, a rendőrség felettébb érdeklődik a teljesítményed felől – vágtam elé a kérdéseinek, hogy ugyan mit csináltam, amivel felháborítottam az alkalmazottakat. A számára kínos téma pedig szerencsésen elterelte rólam a figyelmét.

– Eh, vacak volt! Alig találtam valakit, akinek kedve lett volna verekedni. Végül sikerült belekötni pár motoros vagányba, de azok sem bírták a gyűródést. Pár pofon után otthagytam őket. A zsaruk pedig bekaphatják!

– Hányszor mondjam el, hogy a hivatallal nem célszerű packázni? Nyilván a nyomodban vannak, és aztán ugyanaz lesz belőle, mint a múltkor, Brightonban.

– Hé, London és Brighton között van egy árnyalatnyi, mintegy tízmillió lakosnyi különbség! Itt sosem találnak meg!

– Legyen igazad. De azért jobb lenne, ha egyeztetnél egy újabb találkozót azzal a Mr. Merill-lel, akinél a múltkor jártunk. Lehet, hogy már elintéztet mindent, és akkor mehetünk haza.

– Mi a fenének ilyen sürgős?

– Helyesnek tartanám, ha mihamarabb hazaindulnánk. Ha maradunk, megint bajt csinálsz, mint a múltkor – néztem rá komolyan, de Richie jobban ismert, mint hogy ezt elhiggye nekem.

– Fenébe a rózsaszín dumával! Tudod, hogy maradni akarok, de én is tudom, hogy te is maradni akarsz, ne hidd, hogy ezzel zsarolhatsz! Bökd ki, mi kell, és kész!

– Add ide a kocsikulcsait.

Leesett az álla döbbenetében, és még örökkön viselt nap-szemüvegét is lejjebb engedte, hogy elnézhessen felette, no, nem mintha ettől jobban láthatta volna az arcomat.

– Hé, Alex, valamiről lemaradtam? Te nem tudsz vezetni!

– Kell a kocsi, és kész. Te meg addig járj taxival! Vagy inkább siessünk haza?

– Mocsok alak vagy! – mordult fel, és ölembe dobta a kulcskarikát. Könnyedén elkaptam, és a zsebembe süllyesztettem.

– Köszönöm.

– Ennyi, vagy kell még valami? – kérdezte élesen.

Elgondolkodva forgattam meg a poharamat, pereme felett mérve végig, és csak akkor folytattam, amikor már zavarba jött.

– Mondd, rád lehetne bízni bonyolultabb feladatokat is?

– A főhadnagy úrnak talán most üt vissza az egy életen át tartó vodkázgatás, hogy hülyeségeket kérdez? Konkrétan mire gondoltál?

– Ó, csak egy beszélgetésre, könnyed társalgásra, egyszerű üzletkötésre. Amolyan úriember módon, már ha legalább halovány fogalmad van róla, hogy mit értek ezalatt.

– Húzzak öltönyt, és affektáljak, mint a nagymamák a vegyeskereskedésben?

– Ennyire sokat nem remélek. Megelégszem azzal, ha nem ölöd meg a beszélgetőpartneredet, bármiféle ostobasággal is jön elő.

– Ha nem köt belém, nem nyírom ki.

– És ha beléd köt?

– Akkor meghal! – vágta oda dühösen, mire én csak hallgattam, míg végül kényszeredetten vállat vont. – Na, jó, ha belém köt, kap még egy esélyt, ez így okés?

– Megteszi. Ám nem akarok csalódní benned!

– Jó fiú leszek, mint a mamám álma, na, lökd a részleteket! Mit kell tennem?

– Most egyelőre csak keresd meg azt a Mr. Merillt, és add át neki az üzenetemet, mely szerint beszélni akarok vele. Nem a lakásán, valami nyilvános helyen. Kocsmában, vagy amit ő javasol. És ne napnyugtakor, hanem sokkal később. Egyedül jöjjon.

– Ez hülyén hangzik. Akarsz valamit tőle, vagy csak szórakozol?

– Még nem tudom, de majd kialakul. És ha nem haragszol, most visszavonulnék – álltam fel, majd még valami az eszembe jutott. – Aproó, írtam egy levelet a Lordnak, és még nem zártam le. Üzensz neki?

– Á, tegnap beszéltem Mariával telefonon.

– Ó! – vontam fel a szemöldököm, aztán könnyedén, pillanatnyi zavarom lepezve folytattam: – És, mi hír a kastélyban?

– Semmi. Totális semmi. De Mariának nagyon tetszett a beszámoló, azt mondta, lehet, hogy utánunk jön.

– Múltkor is mondta, és akkor sem jött – vontam vállat, és elfordultam, hogy távozzak.

– Ez most London, főhadnagy úr, nem egy poros üdülőfalu! – szólt utánam Richie, de még csak rá sem néztem. – Lehet, hogy Maria leugrik pár napra.

– Akkor férfi módra tűrni fogjuk asszonyi szeszélyeit – jelentettem ki, majd otthagytam Richie-t a bárban.

Egyenesen a hallba mentem, és felébresztettem a még mindig ott alvó busa fejű fickót.

– Mennyi időbe telik elintézni mindent, amit tegnap beszélünk? – kérdeztem habozás nélkül, amint nyitogatni kezdte a szemét.

Bambán bámult rám, megdörzsölte az arcát, és mivel én álltam, ő is feltápaszkodott.

– Jó reggelt, főnök! A rendszám meg a papírok néhány óra. A festés pár nap... Hé, honnan tudja, hogy elintéztem?

– Különben nem lennél itt. A festést egyelőre hagyjuk, a többi kell – dobtam oda neki a kulcsot. – Napnyugtakor állj itt a hotel előtt!

– Igenis, főnök! – bólogatott buzgón. Elégedetten hagytam ott.

A recepción még szigorúan meghagytam, hogy semmi okból se zavarjanak napközben, aztán felmentem a szobámba, a boyszolgálatra bíztam a Lord levelét, majd bezárkóztam. És felkelt és lenyugodott a nap, és szinte jókedvűen siettem le, hogy ismét találkozjak a Hercegnek nevezett Peter Merill-lel, ezúttal már az én játékszabályaim szerint.

XV.

Richie a hallban várt, látványosan unatkozva, és amint megjelentem, sietve mellém csapódott.

– Szükséged van még a kocsira? – nyitott, de nem erről akartam vele beszélni.

– Üzentél Mr. Merillnek?

– Ja, felhívtam. Tízkor vár minket, valami White Café nevű helyen, add ide a kocsikulcsot!

A kérést eleresztettem a fülem mellett, és halványan elmosolyodtam. Tehát otthoni terepet választott. Okos, bár nyílt lépés.

– Azt akarom, hogy egyedül menj – jelentettem ki, és mielőtt még tiltakozhatott volna, folytattam is: – Nem ronthatod el, csak beszélsz vele, elkéred az alkalmasnak tűnő cselédek címét, kifizeted, és mindent szépen lezársz.

– És te mit csinálsz?

– Én nem érek rá. Miután mindent elintéztél vele, megmondod, hogy nagyon elégedettek vagyunk vele, és ezért megbízzuk, hogy keressen egy bérelhető házat, valahol a külvárosban, nyugodt helyen.

– Minek ház? Semmi szükségünk rá!

– Ő ettől még kereshet egyet, nem?

– Kereshet, naná. Hol a kocsikulcs?

– Nálam. Ne aggódj, vigyázok rá, te meg menj bérkocsival – veregettem meg a vállát mosolyogva, és már elléptem mellőle, amikor eszembe jutott valami, hát visszafordultam egy pillanatra. – Ja, és ne feledd, miben maradtunk tegnap! Ne öld meg!

– Olyan vagyok én? – kérte ki magának, de nem kezdtem el példákat sorolni, csak otthagytam.

Kint könnyen megtaláltam a kocsinkat, bár kicsit arrébb állt, és oldalán két új, fekete csík sötétlett. A kormány mögött a már ismerős, busa fejű árny ült, illetve dohányzott, de amint észrevett, eldobta a cigarettát.

– Helló, főnök!

– Gyerünk, Thomas! – ültem be mellé, és nekivágtunk a városnak.

– Minden megvan, a papírok, a rendszám, ahogy kérte. Még a műhelybe is beugrottam, és a srácok felnyomták ezt a két fekete csíkot. Tudom, ronda, de a semminél több. Baj?

– Nem érdekel. Menjünk a White Caféba, de mögötte álljunk meg, valami csendes kis utcában.

– Tudja, hol van?

– Én hajtok? – kérdeztem vissza élesen.

– Bocs, főnök! – visszakozott azonnal, aztán nemsokára megállt egy várakozó taxi mellett, és megtudakolta az útirányt, utána pedig hamarosan megérkeztünk egy élesen kivilágított, de valójában nem túl forgalmas utcába.

Meghagytam neki, hogy várjon, és bementem az éttermet rejtő tömbbe.

XVI.

Egy szemetes udvaron kellett csak átvágnom, és már a konyha előterében álltam. Kicsit nézelődtem az ajtóban, míg megtaláltam a villanykapcsolókat. Lecsavartam mindet, sötétség borult

a fehércsempés helyiségre, és hallottam, hogy valami más, zúgó gép is leállt, talán a ventilátor. De csak pár pillanatig uralkodott el a szakácsok felett a káosz, valaki gyorsan odaért a kapcsológéphez, és némi istenkáromlás mellett életet lehelt a világításba. Akkor én már bent voltam az étterem vendégeknek fenntartott részében.

A fal mellől, az árnyékból mértem fel a helyiséget, és könnyen megtaláltam Mr. Merill két elszánt barátját. A Lovag és Bagoly egy sarokasztalnál ültek, és borospoharaik markolászásába fojtották idegességüket. Nem jelentett nehézséget olyan közel leülni hozzájuk, hogy halljam, mit beszélnek.

– De ha mégis? – sziszegte Bagoly, nyilván sokadszorra, mert a Lovag unottan rázta a fejét.

– Ha mégis a Hercegnek van igaza, akkor majd megbeszéljük, hogy mit tegyünk.

– De ha ez igaz... Ez mindent elsöprő tudományos felfedezés! Rohadt hírek lehetünk! Vagy minket is hülyének néznek, mint az ufókutatókat. De akkor is, ha bizonyítani tudjuk, akkor tuti a Nobel-díj.

– Na és a béke vagy az irodalmi, pupák? – mordult rá csendesen lelkesedő barátjára a Lovag. – Én nem az ügy ezen aspektusára helyezném a hangsúlyt.

– Ha nem akarsz belőle cikket írni, akkor mégis, mit csinálsz?

– Igyekszem megmenteni a Herceget, mielőtt valaki betöri a fejét.

– Nem kell mindig a legrosszabbra gondolni.

– De nem árt felkészülni arra is. Ha valami horrorfilmbe illő szörnyetegbe botlunk, akkor jobb, ha gondoskodunk a túlélésünkről. Az egyik nagybátyám biztonsági őr, majd kérek tőle lőfegyvert – szögezte le a Lovag, ami viszont Bagoly tetszését nem nyerte el.

– Fegyvert ne lássak a kezében! Még csak az kéne, hogy véletlen lepuffants egy ártatlan járókelőt. Egyébként is, Drakulát nem lehetett lelőni. A napfény ártott neki, meg fakaró a szívébe.

– Van Helsingnek meg gőzhajtásos nyílpuskája volt, na szállj le a moziról!

– Örömmel. A horrorfilmek tudniillik mesék, tehát nem lehet rájuk támaszkodni. Ez itt minden valószínűség szerint a valóság.

– És amit az öreglány mesélt tegnap a Herceg nagypjának rémálmairól? Az lepergett rólad?

– Egy alkoholista, vén spiné véleménye nem mérvadó.

– Lehet, hogy mire túl leszünk az egészen, mi is matt alkoholisták leszünk.

– Azért én megkockáztatok még egy pohár bort – morogta Bagoly, és rendelt, majd jelentőségteljesen intett a helyiség falára kirakott óra felé. A Lovag elszánt sóhajjal állt fel, kurta biccentéssel búcsúzott, aztán kiment az utcára. De táskáját a szék mellett hagyta, mint aki nem távozik messzire.

Tehát a két barát két különböző megfigyelőpontról lesi meg a nagy találkozót. Tetszett az ötlet. Szerintem is helyes stratégia szétszórni a megfigyelőket az előrenyomuló ellenséges erők előtt.

Az egyedül maradt Bagoly zavartan kortyolgatta italát, az idő telt, aztán megérkezett Mr. Merill. Az arcán nem látszott az indulat, nyugalmat erőltetett magára, de a szeme, a szeme tettere készen ragyogott. Elnézett a barátja feje felett, tőle távol ült le, de úgy, hogy az jól láthassa az asztalát, majd sört rendelt, és egy könyvet felítve várakozni kezdett. Tényleg olvasott, nem csak gyűrögette a lapokat. Észre sem vette, amikor Richie, mint fekete árnyék, megérkezett, és fölé hajolt.

– Helló, Merill! Jó a könyv, izgi?

– Mi? Ja, nem, dehogy. Bonyolultságelmélet, NP-nehéz problémák, prímfelbontás, ilyesmik. Csak hogy ne unatkozzak.

– Prímek? Az valami matek, ugye? – huppant le Richie a Herceg mellé. – Már a suliban is rühelltem, pláne, miután kétszer is elváltak belőle.

– Hát, én ebből írom a diplomamunkámat.

– Egyetemi fazon vagy? Az mókás lehet – hagyta rá Richie, majd hanyagul feldobta a lábát egy szomszédos székre, és összefűzte a kezét a tarkóján. – Na, és mi van a melóval, amiről a múltkor beszélünk?

– Elnézést, nem kéne megvárni a barátját?

– Alex nem jön, én fizetek. Mit intéztél?

– Tessék, itt van, kinyomtattam. Összesen tizenöt szóba jöheto embert találtam, a hat legígéretesebbnek itt vannak a részletes adatai – vett elő lapos táskájából pár ív papírt a Herceg. Richie rájuk sem nézett, csak begyúrte az egészet bőrkabátja belső zsebébe.

Fél szemmel figyeltem mindössze, mit csinál, mert akkor a másik asztalnál Bagoly már igencsak megélenkült. Richie érkezésekor figyelemre méltó ügyességgel tett úgy, mintha itt sem lenne, ám mostanra elővett egy női púderes dobozkat, azt a fajtát, amibe tükröt is beépítenek, és igyekezett megkeresni barátom tükörképét. Persze, sikertelenül.

Richie nem vette észre a fény játékát, ahogy végigpásztázta, csak eltette a papírokat, és elővette a tárcáját.

– Oké, mondd, mibe került ez az egész?

– Semmibe – vont vállat a Herceg, és picit megkeményedett a tekintete. – A nagyapám emlékéért csinálom.

Richie is érezte hangjában a provokációt, kicsit várt, ám ahogy a másik nem magyarázta meg a kijelentést, hát nem sértődött meg. Csak levette a lábát a székről, és rátámaszkodott az asztalra.

– Közöm nincs a nagyapádhoz, de ha nem akarod, akkor nem fizetek, ezen nem fogunk összeveszni. Csak van itt még egy meló.

– Úgy mint? – nézett rá élesen a Herceg. Úgy hiszem, valami ilyesmit várt. Hisz a szobalánykeresését „fal dumának” minősítette, hát nyilván örömmel fogadott mindent, amiből következ-tethetett az igazi célunkra.

– Kell egy ház. Valahol itt, Londonban. Venni vagy bérelni, mindegy. Inkább talán bérelni, aztán ha bejön, meg is vesszük – adta elő magát Richie fölényes nyugalommal, és a végén még gúnyosan el is mosolyodott. – Fizetünk is érte, de ha akarsz, beszámolhatod a nagyapád emléke mellé.

– Majd meglátjuk, mit bír a nagyapám emléke. Milyen ház? – lépett túl a pimasz megjegyzésen a Herceg – Kicsi, nagy, bent, vagy valami külvárosban?

– Bent. De nyugis helyen, ahol a szomszédok nem másznak az ember pofájába. És olyan nyolc-tíz szoba. Az neked nagy vagy kicsi?

– Egy emberre nagy. Kettőre is.

– Na, mi a haverommal a nagy házakra bukunk. Csinos kerttel, négyállásos garázzsal, és fedett úszómedencével. Ezt rakd össze, oké?

– Meglesz. Ha ad egy telefonszámot, akkor visszahívom, amint találtam kiadót.

– Nyugi, majd mi szólunk – legyintett Richie, majd felállt, és talán elköszönt volna, de akkor megérzett valamit az éjszakában.

Zavartan körbefordult, egy pillanatra megakadt rajtam a tekintete, egy pillanatig pontosan a szemembe nézett. Nem reagáltam semmit, még csak nem is pislantottam, mozdulatlanul ültem az árnyék mélyén, sötétség a sötétségben. Richie nem vett észre, pici kihagyás után folytatta a megtört mozdulatot, elindult kifelé.

– Majd még találkozunk, Merill – szólt hátra, aztán kiment, és még láttam, ahogy leintett egy taxit, amivel távozott.

Pár perc telhetett csendes mozdulatlanságban, majd ismét nyekkent az utcai ajtó, és belépett a Lovag.

– Na, megvannak a képek, de szar ez a kamera, a fele csak maszat – huppant le a Herceg mellé egy tenyérbe illő fémdobozt himbálva, és Bagoly is sietve csatlakozott hozzájuk, éppen csak borospoharát hozva.

– Lássuk! – vette át a Herceg a csillogó fémszerkentyűt, majd táskájából lapos műanyag dobozt húzott elő, kihajtotta, és a következő pillanatban már kékes képernyőfények tükröződtek mindhármuk arcán, ahogy odahajoltak, képeket nézni.

– Maszat, maszat, maszat – kommentálta a látványt Bagoly, majd hátradőlt, és ivott egy kortyot. – Lovag, ezt elbaltáztad.

– Nem én. A kamera.

– Nyugi, srácok! – intette le őket a Herceg, és mélyen belehajolt a képernyőbe. – Maszat, de mi mást vártunk? Nem lehet túl fotogén, aki a tükörben sem látszik, nem? És egyébként is, kis munkával megmenthető.

– Rám ne számíts, én tavaly is blicceltem a képfeldolgozást – hártott azonnal Bagoly, de senki nem felelt neki. A Herceg összevont szemöldökkel machinált valamit az asztalon fekvő gépen, percek szaladtak, és komolyan fontolóra vettem, hogy odébb sétálok az árnyékban, valahová, ahonnan magam is ráláthatok a képernyőre.

Aztán mégsem tettem. Minek? Mi érdekes lehet pár gép festette képben, amit még a hozzáértők is csak „maszat”-nak titulálnak? Hát maradtam a helyemen, és inkább a Herceg arcát vizsgálgattam. Elszántság tükröződött rajta, és érdeklődés. Félelem nem.

– Na, így már jobb, nem? – mosolyodott el végül elégedetten. – Oké, a tag arca még elbírna egy kis vöröset, de lássuk be, élőben is sápadt volt.

– Élőben nem tudjuk, milyen volt – pontosított a Lovag – Csak az tuti, hogy most már hullaszínű, azaz a kép jó.

– Plusz megvan a taxik engedélyszáma, és a taxisofőrök portréja – bólogatott a Herceg. – Tehát nem lehet úgy megtudni a telefonszámukat, aztán már csak beszélni kell velük, hogy elmondják, honnan hozták és hova vitték hulla haverunkat.

– A taxisok nem adnak ki infót. Hiába tudod az engedélyszámot, nem mondják meg, ki volt a sofőr, azt meg pláne nem, hogy kit hová fuvarozott. Tudom, régebben már próbáltam – csóválta a fejét lemondóan a Lovag.

– Nem kérdezőnk mi semmit – vont vállat a Herceg, majd Bagoly felé fordult. – A taxisoknak van honlapjuk, ugye. Meg nyilvántartása az alkalmazottakról, kocsikról, miegymás.

– Miért tennének fel minden szemetet a netre?

– Mert korunk információs világsztrádája végtelen lehetőséget kínál mindazoknak, akik rálépnek!

– Ez reklámduma – figyelmeztette Bagoly.

– Remélem, ők azok közül valók, akik megszopták, és mindent trendin felnyomnak a hálóra, hacker haverjaink nagy örömére. Tehát a cél: tudni akarom, hogy hívják a taxisofőröket, és mi a mobilszámuk!

– Ha fent is vannak ilyen bizalmas adatok, akkor is védik őket – morogta Bagoly.

– Azt a kurva NASA-honlapot is védték, ami miatt majdnem kirúgtak mindhármunkat az egyetemről!

– Most mit cikizel vele? Te akartál mindenáron fogadni, hogy nem tudom feltörni. Egyébként is arra volt egy egész hétvégem.

– Erre meg van egy egész félórád. Kezdd el, mert lejár a pasasok műszakja, és mire hazaérnek, elfelejtik az összes utasukat.

– Jó, jó, nem kell pattogni – morogta durcásan Bagoly, ezzel a táskájába nyúlt, újabb műanyagba foglalt gép került elő, majd

a fiatal férfi fülhallgatót tett a fejére, és belemerült a saját képernyőjébe.

Társai pár pillanatra nézték, majd a poharaik után nyúltak. Kint ismét eleredt az eső, és széles sávokban csorgott végig az ablakon, mintha könnyezne az üveg. Senki sem zavarta meg a csendet, ma kisebb volt a forgalom, mint a múltkor. Talán az valami ünnepnap volt, vagy hétvége, nem tudtam, rég vettem naptárt a kezembe. Régóta csak az évszakok forgása figyelmeztetett, megint elmúlt egy esztendő, már amennyire Angliában meg lehet különböztetni a telet a nyártól.

– És ha nem lesz meg a taxi? Vagy a tag fél tucat taxit láncba vett, és úgy jött? – szólalt meg hirtelen a Lovag.

– Ha ilyen paranoiás, akkor nem fogjuk meg a taxival. Viszont megvan a fényképe, ugye. Szerzek valahol egy jó képfelismerő szoftvert, azzal valami nyilvántartásban csak meglesz.

– Miért lenne? Ha meghalt, mielőtt kitalálták a fényképezést, akkor nincs róla kép sehol, csak maszatok és maszatok.

– Akkor kitalálunk valami mást. Legrosszabb esetben várunk kell, míg jelentkeznek a házért. Majd találunk nekik egy helyes kis kísértetkastélyt, bekamerázzuk, aztán betörünk a piacra az első vámpír valóságshow-val.

– Már tényleg csak ez hiányzik a BBC-nek – morogta a Lovag szkeptikusan, majd érdeklődve felvetette a fejét. – Apropos, van fogalmad arról, mit csinálunk, ha kiderül, hogy tényleg vámpírok?

– Már kiderült!

– Jó, jó, persze. Kiderült, hamarosan az is kiderül, laknak-e valahol, aztán meg kereshetünk rendőrségi nyilvántartásokban is az áldozataik után, de amúgy, melleleg, miért szálltunk rájuk?

– Csak. Nem érzed át, mekkora poén?

- De, persze, poén, naná. És ha észreveszik, és kinyírnak?
- Az pech. De hát kockázat nélkül nincs üzlet.
- Pont ez érdekelne. Hol van ebben az üzlet, és most kifejezetten nem a pénzre gondolok.

A Herceg lehajtotta a fejét, mint aki mélyen elgondolkodik, majd felnézett, egyenesen a barátja szemébe.

– Sajnálom, semmi konkrét célt nem tudok mondani. Kíváncsi vagyok, és kész. Ha te nem, szállj ki!

– Na menj a fenébe! – horkant fel a Lovag, és felhajtotta az italt, de mielőtt újat rendelhetett volna, Bagoly kihúzta magát, ölébe dobta a fülhallgatót, és diadalmasan körbenézett.

– Taxisofőrök levadászva. Jöttök egy sörrel.

– Mondd a számot! – kapta elő zsebéből telefonját a Herceg, majd beütötte, amit a barátja diktált. – Elnézést, nem tudom, jó számot hívtam-e, egy taxist keresek – kezdte a társalgást, aztán mondta a nevet és az engedélyszámot is.

Társai egészen közel hajoltak, hogy hallják a teljes beszélgetést. Nekem csak a Herceg oldala jutott, de elég volt az is.

– Egy szívességet szeretnék kérni... Sajnálom, hogy ezen a számon zavarom, ezt is szívességből kaptam, kérem, ne tegye le... Alig fél órája volt egy utasa, akit a White Cafébe szállított... Tudom, hogy nem adhat ki semmit az utasokról, kérem, hallgasson végig. Ez egy magányos fiatalember volt, fekete bőrkabátban... Igen, igen, aki napszemüveget viselt az éjszaka ellenére... Megértem a rossz érzéseit, én is találkoztam vele... Nem, legalábbis nem tudok róla, hogy köröznék, de engem sem lepne meg... Nem, nem vagyok sem rendőr, sem más hivatalos személy, magánemberként kérek szívességet. Kérem, nem tudná megmondani, hogy honnan hozta?

Itt hosszabban hallgatott, majd széles mosoly terült szét az arcán.

– A Ritzből jött ki? Nagyon köszönöm, el nem tudja képzelni, mennyit segített! Köszönöm! – tette le a kagylót, majd diadalittasan körbenézett. – Vámpírjaink a Ritzben laknak!

– Te csak ne általánosíts itt mindenfelé! – hűtötte le a Lovag. – Pontosan megfogalmazva csak annyit tudunk, hogy az egyik ma este a Ritzből jött ki.

– Mi meg a fényképével felszerelve odamegyünk, és megtudjuk, mit csinált ott. De nem most! – intette le a máris készülődő Baglyot. – Éjszaka van, az a vámpírok ideje. Minden horrorfilmben ezt szűrják el. Éjszaka nyugton maradunk, és majd reggel, amikor már biztonságos, odamegyünk.

– A Buffyban nappal is nyomultak a vámpírok – jegyezte meg erre a Lovag, Bagoly szemét forgatva intette le.

– Neked mérvadó egy olyan film, amiben egy negyvenkilós, műmellű fruska tucatszám henteli a démonokat?

– Műmellű vagy sem, amivel ő elbír, az nekünk sem lehet akadály – intette le alattvalóit a Herceg. – De akkor is nappal megyünk. Továbbá együtt, mert, kettes számú horrorfilmes hiba, aki leszakad a csapattól, azt megeszi a baltás gyilkos.

– Aki kikísér pisilni, azt megverem saját kezűleg, mindenféle baltás gyilkos segítsége nélkül is – jelentette ki a Lovag.

– Én sem kérek belőletek, ma este semmiképpen sem – tiltakozott Bagoly is. – Megint sikerült megdumálnom a múltkori csajt, de ha most is kihagyom, akkor végleg ejt.

– Te meg idén is szűz maradsz, oké, értjük, mindjárt végzünk – bólogatott túlzó megértéssel a Herceg. – Engem is vár Nell, szóval hívjuk fel a másik taxist, hátha szerzünk még egy használható címet, aztán mindenki mehet haza.

– Nekem Nell azt mondta, hogy ma egy barátnőjénél bulizik.

– Igen, de utána átjön hozzám, megígérte, és egyébként is, ne koslass a csajom után! – morogta a Herceg, közben már nyúlt a

telefonjéért, hogy felhívja a másik taxist is, szemében ugyanaz a töretlen lelkesedés lobogott, mint belépése pillanatában, nem fárasztotta ki az azóta eltelt idő. Pedig hosszú órák voltak azok, én legalábbis úgy éreztem, itt az ideje, hogy induljak.

Nem érdekelt, mire jut a következő sofőrrel, ami fontos volt, azt megtudtam, és a beszélgetés végén elhangzott még egy név is. Nell. Nellnek hívják azt az általam csak fotográfián látott, ívelt állú nőt, akinek már a hangját is hallottam a kapubejáró telefonján át. Nell. Szép név. Bizonyosan érdemes vele találkozni, ha már egyszer ő ennek a mesebeli Hercegnek a választottja.

Kinézttem a fiatalember asztalára, volt még időm bőven. Akárhogy is sietnek, még biztosan megisszák az italaikat, még biztosan váltanak pár szót a mai este eseményeiről, és eltervezik a holnapot. Még van időm mindenre.

Felálltam, a fal mellett indultam vissza észrevétlenül a konyha felé, de közben meggondoltam magam, és odaintettem egy elsiető pincért.

– Fiam, meg tudnád mondani, hogy ott, az előtt a három fiatalember előtt az a két, no... izé... .

– A laptopokra gondol? – segített ki készségesen az alkalmazott.

– Aha, tehát laptop. Köszönöm, csak ennyit akartam – bocsáttottam útjára a megrökönyödött alkalmazottat, majd távoztam a sötétség rejtekében.

Az új korok új szavakat hoznak, mint mérföldkövek egy sehová sem vezető országúton. Ám aki utazik, annak érdemes figyelnie a mérföldkövekre.

XVII.

Kint beültem a kocsiba, és felébresztettem a kormányon szunyókáló sofőrömet.

– Thomas, mehetünk tovább.

– Mi, hol? Ja, oké – rázta meg a fejét, majd magához tért, elindította a kocsit. – Bocs főnök, hosszú napom volt.

– És még nem ért véget. A Carine Lane-re.

– Sajnálom, nem vagyok taxisofőr – vont vállat bocsánatkérről, majd oldalról térképet vett elő, és fél szemmel az utat nézve, fél szemmel a betűket böngészve megkereste, hová is megyünk. – Hosszú lesz? Csak mert még lógok a papírokért, és megígértem a tagnak, hogy még ma fizetek.

– Akkor késni fogsz, éjszaka még szükségem van rád.

– Oké, főnök, csak aztán ha a tag megharagszik, akkor én magára háritom a balhét.

– Majd elintézem valahogy az illetőt, ezzel ne legyen gondod – vontam vállat, aztán már csak hallgattam, míg meg nem érkezünk.

Az utca kihalt volt, és túl világos, ezért hátrébb állítottam meg a kocsit, lekapcsoltattam a lámpáit, és aztán csak ültem, néztem az éjszakát. Az idő telt, kint szél szórta az esőt, ami előbb csak csepergéssé szelídült, majd teljesen elállt, és még a csillagok is látszottak. Ritka tünemény Londonban.

Néha pár automobil irdatlan zajjal elrobogott mellettünk, aztán az egyik megállt, úgy sejtettem, pontosan erre vártam. Apró, a szememben ütött-kopott kis kocsi volt, csikorgó fékezés-sel állt be egy nálánál alig nagyobb parkolóhelyre, majd sofőrje még vagy tucatszor előre és hátra hajtotta. A művelet végén, mély

meggyőződése, az automobil ugyanott állt, mint az elején, ám a bent ülő nő valamiért ezt már kielégítőnek találta, és kiszállt. Két jókora papírzacskót kapott fel a hátsó ülésről, az ajtót lábbal csukta be, közben telefonon beszélt, és zsebeiben keresgélt egy igen lassan előkerülő kulcs után.

Már felfelé ment a kapualjban, amikor egy pillanatra felém fordította az arcát, és végre megnézhettem magamnak. Az a nő volt, akiről az a bizonyos fotográfia készült, ez biztos, de hogy mennyit tudnak hazudni a gépek úgy, hogy közben teljesen igazat mondanak! Igen, az állá túl ívelt volt, az orra picit aszimmetrikus, az arccsontja pedig elég hangsúlyos ahhoz, hogy egy jobb szalonban megmosolyogják érte, de ezek az apró hibák nem elcsúfították, csak érdekesebbé tették.

A halott képpel szemben élt, ó, nagyon is élt, mint ahogy a kavicsok közé vetett gyémánt is ragyog.

Még az eltűnése után is hosszan néztem a kapualjat, majd odafent kivilágosodtak a már ismert ablakok, és egy pillanatra láttam a sziluettjét, ahogy elhúzta a függönyöket. Elképzeltem, ahogy kipakol a magával hozott zacskókból, majd leül a szalon egyik foteljébe, talán kézimunkázni kezd, esetleg egy könyvet olvas az asztali lámpa barátságos fényében, és gyakorta az órára pillantva várja a férfit, akit szeret.

Kedvem lett volna felmenni hozzá, ám tudtam, hogy azzal mindent csak elrontanék. De hát mit számít az idő, mit jelent pár nap, vagy pár év várakozás? Tudtam, hogy most már nyugodtan elmehetek innen, mert mindenképpen vissza fogok jönni.

– A herceg hölgye... – suttogtam magam elé, aztán elszakítottam tekintetemet a házról, és intettem. – Most már mehetünk, Thomas. A Ritzbe, már ha tudod, hol van.

– Elboldogulok veled – biccentett a sofőröm nagy komolyan, és otthagytuk az utcát.

XVIII.

A Ritz előtt nem volt hely, hát kiszálltam, és utasítottam embereimet, hogy állítsa le a kocsit, aztán várakozzon a hallban.

Felsiettem a szobámba, ahol először is nagy gonddal átöltöztem, és magamhoz vettem minden fontosabb iratomat, beleértve a Lord megmaradt ajánlóleveleit, meg még egy vaskosabb levéltárcányi apróságot, amit nem akartam, hogy idegen kezébe jusson. Más dolgom itt nem volt, de azért mielőtt lementem volna, még egyszer alaposan megnéztem magamnak a szobát, hogy később majd jól emlékezzek mindenre.

Lent, a recepción leadtam a kulcsomat, és közöltem, hogy délutánig ne is várjanak. Végül hagytam egy üzenetet Richienek is.

Kedves barátom,

ha elfogadsz tőlem egy tanácsot, akkor a mai napot nem a szállodai szobádban töltöd.

*Őszinte jóakarattal,
A.*

Aztán felkeltettem ismét elbóbiskolt emberemet, és újból kocsiba ültem.

- Egy temetőbe, Thomas.
- Mindegy, melyikbe?
- Egy kellemes temetőbe.
- Kellemes temető? Hát, ízlés dolga... – hagyta rám, majd csak nem maradt csendben. – Ez már a végállomás?

– Sok szempontból az, Thomas. Ami téged illet, talán maradjunk annyiban, hogy ott már nem lesz szükségem kocsi, tehát elmehetsz.

– Aha, oké. Ja, és már mondani akartam, engem mindenki egyszerűen csak Tomnak szólít. A Thomas olyan régies.

– Talán pont ezért tetszik nekem. De ha zavar, elmehetsz.

– Á, ne bomoljon, főnök, nem cikiből mondtam!

Erre nem válaszoltam, csak hallgattam, amíg meg nem érkeztünk egy mohos kőkerítésű temetőhöz. Körülnézélődtem, keleten már sejteni lehetett a hajnalt, s bár még nem bántotta a szememet a nap visszfénye, ám ez az éjszaka akkor is a végéhez közeledett.

– Jól van, Thomas, elmehetsz. Fizesd ki a papírokat, és ha a fickó nagyon haragszik a késedelemért, adj neki pár fonttal többet, de ne kapasd el. Aztán mosasd le a kocsit, meg csinálj meg vele mindent, amit kell.

– Tankoljak is?

– Ha a kocsinak szüksége van rá, akkor igen. Aztán, tudnál álkulcsokat keríteni annak a háznak kapujához, ami előtt várokoztunk?

– Mindent lehet, főnök, de az egy puccos ház. Tele van riasztóval, kamerákkal, minden mással. Egy kulccsal ott szart sem ér.

– Az legyen az én gondom, te csak hozd azt a kulcsot. Ha van hátsó kapu, ahhoz is. Aztán estig szabad vagy. Napnyugtakor megint állj itt a kocsi. Tessék, itt van kétezer font, feltételezem, mindenre elég, amit mondtam.

– Kétezer? – nézett nagyot, és ebből sejtettem, erősen felülbecsültem az elvárásait.

– A maradékkal holnap este elszámolsz, pennyre pontosan, és akkor majd megbeszéljük a te jutalékokat is. Világos?

– Persze, főnök – bólogatott. Kiszálltam a kocsiból, de aztán még eszembe jutott, hogy ő él, hát egy mondat erejéig még visszafordultam.

– És aludd ki magad, mert bosszantó, hogy állandóan nekem kell ébresztgetni téged.

Ezzel hátra sem nézve bementem a temetőbe. Kerestem egy megfelelően biztonságos kriptát, felkelt és lenyugodott a nap, óvatosan előjöttem, és gondosan az egyre mélyülő árnyékban maradva körbesétáltam. Könnyen megtaláltam Thomast, ő is ott bolyongott a sírok között, és gondterhelt tekintettel kutatta az éjszakát.

Féloldalasan felültem egy sírkőre, majd megköszörültem a torkomat. Ijedtében fegyvert rántott, kezében megcsillant egy kés, aztán észrevett, és sietve eltette a pengét.

– Rám hozza a frászt!

– Keresel valamit?

– Magát, főnök.

– Miért itt bent? – kérdeztem szigorúan. – Megmondtam, hogy kint várákozz.

– Ja, csak gondoltam. . .

– Mindegy, mit gondoltál. Kérem az álkulcsokat, meg a kocsi kulcsait is.

Adta, és kérés nélkül elővette a rábízott pénz maradékát is, de azt nem vettem el.

– Tartsd meg, azt hiszem, ezzel kifizettelek. Vagy talán több kéne?

– Á, nem, ez jó pénz!

– Akkor mehatsz.

Eszében sem volt.

– Most azért haragszik, mert bejöttem, vagy azért, amire gondoltam közben?

Lecsusszantam a sírkőről, és lassan sétálni kezdtem a hantok között, sietve mellém csapódott.

– Nem tudom, mire gondoltál közben, és nem is kell vele elszámolnod – magyaráztam enyhültebben, persze erre rögtön elkezdett mentegetődni.

– Sajnálom, főnök, de ha az ember összefut egy taggal, aki csak éjszaka elérhető, aztán meg egy temetőben tölti a nappalt, akkor elkezd kombinálni. Minimum azzal, hogy a tag nem épeszti.

– Minimum? Szerintem ez teljesen tökéletes magyarázat mindenre, felesleges tovább törni rajta a fejedet. Amin esetleg elgondolkozhat, hogy akarsz-e dolgozni egy hibbantnak?

– Egy jól fizető hibbantnak? Hát mit kell ezen gondolkodni? Semmit!

– Akkor tartsd magad ehhez. Semmi gondolkodás, ellenben itt a kocsikulcs. Visszamegyünk a Ritzbe.

– Oké, főnök! – vigyorgott rám – Téma eltemetve, ígérem! – kapta el a kulcsot, és előresietett, mutatta az utat.

Persze, nem hittem neki, tudtam, hogy tovább fogja törni a fejét. Ha nem olyan fajta lenne, nem talált volna meg, sőt eszébe sem jut utánam indulni. Ám nem zavart. Hasznos volt a segítségével, és tudtam, hogy később még mindig megölhetem, ha ez szükségessé válik. Addig pedig élveztem a szolgálatával járó apró előnyöket. Még a temető ajtaját is kinyitotta nekem, megspórolva, hogy ki kelljen másznom. Nem mintha egy kőfal számított volna, de hát a gesztus volt a lényeg. Elégedett biccentéssel vettem tudomásul, és beültem mellé a kocsiba.

Egyszer az egyik oktatóm mágnesvasat hozott magával az egyik leckére. A fickó nevére sem emlékszem, mint ahogy a többi tanórájára sem, de ez az egy alkalom mélyen megragadt bennem. Üveglapra szórt apró vasreszeléket, majd alá tette a mágneset, és mozgatta. Az amúgy jellegtelen, semmire sem jó vasreszelék pedig

tetszetős formába rendeződött, fel és alá csúszkált az üvegen az idegen erő parancsára.

Ahogy Thomas mellett ültem és bámultam az elsuhanó utcákat, ez az emlék jutott az eszembe. Arra gondoltam, hogy magam is olyan erővel bírhatok, mint a mágnesvas: magamhoz vonzom az emberiség apróbb szemetét.

XIX.

Ritzbeli szobám látszólag érintetlenül fogadott, a zár környékén nem jelezte kaparászás, hogy valaki feltörte volna, és első pillantásra odabent is minden a helyén volt. Első pillantásra.

De a bőröndjeim nem pontosan ugyanott álltak, ahová letettem őket, a szekrénybe behajtogatott ruháim sarkán apró gyűrődés jelezte, hogy valaki hozzájuk nyúlt, és valami rejtélyes módon a sarokasztalon álló váza is odébb csusszant pár ujjnyit. Tehát valaki járt itt napközben.

Elégedetten ültem le az ablak előtti karosszékbe, ám nem kellett sokáig elmerülnöm a szemközti sarokban hálóját szövő pók munkájában, Richie hamarosan befutott.

– Alex, valaki áttúrta a szobámat! – csapta be maga mögött az ajtót, majd teljesen felrúgva az illem szabályait, nekilátott szétdobálni megvetett, és melleleg érintetlen ágyamat.

– Richie, feltétlenül szükséges tönkretenned mindent, ami a kezvedbe kerül? Mit vétett neked az a szerencsétlen paplan, hogy meg kell taposnod? – érdeklődtem visszafogott modorban, de

nem felelt, csak felállt a szétdobált párnák között, majd felkapaszkodott az ablakpárkányra, feltérdelt a falra, és a függönykarnis mellől előhúzott egy apró, fekete kavicsot.

– Akárki is vagy, megtalállak és kinyírlak! – közölte a kavicsal tárgyilagos elszántsággal, majd két ujjával összeroppantotta, lehuppant a padlóra, és végül engem is észrevett. – Adóvevős kamera volt. Amint láttam, hogy valaki matatott a cuccaim között, rögtön elkezdtem poloskákat keresni, és találtam is párat. De téged is bekameráztak.

– Mármint mozgóképes, hangosfilmes kamera? – vontam fel a szemöldökömet.

– Kismillió digitális felbontással, Dolby Surround hanggal!

– Aha – hagytam rá. Konkrétan erre nem számítottam, bár annyira nem lepett meg, hogy léteznek ilyesmik. Böven elég cikket olvastam a kilencszázhetvenes években a primitív japánok miniatürizációs törekvéseiről ahhoz, hogy sejtsem, mindez hová fajulhatott el a fejlett nyugaton.

– És fogadok, van még itt pár belőle, szóval gyere! – hívott Richie. Kelletlenül álltam fel, de mentem.

– Jó, tegyünk egy sétát – törődtem bele, aztán hallgattunk, míg be nem zárult mögöttünk a szobám ajtaja.

De a folyosón Richie már nem fogta vissza magát.

– Nem tudom, ki volt a mocsok, aki ezt csinálta, de megölöm! És a szálló is felelni fog, hogy ilyesmi megeshet egy vendéggel! Kinyírom az egész rohadt bagázszt!

– A szállodát hagyd ki. Nem tehetnek róla.

– Te csak ne védj őket! – horkantott nagyot, aztán felkapta a fejét. – Állj, Alex! Te meg honnan tudod ezt?

– Nem tudom, de úgy sejttem, nem sokat tehettek volna ellene. Mr. Merill ügyes ember, szerintem nem jelentett számára gondot az orránál fogva vezetni pár szállodai alkalmazottat.

– A Merill gyerek volt az? Kinyírom!
– Richie! Ne feledd, mit ígértél!
– Semmit nem ígértem, csak azt mondtam, igyekszem nem bántani, ne magyarázd félre a szavaimat! – rázta az öklét, mire megálltam, és ránéztem.

Hosszúra nyúlt a pillanat, két szállodai vendég is elsietett mellettünk, de nem tűnt fel nekik szoborszerű hallgatásunk. Kikerültek, és siettek a dolguk után. Az emberek sok mindent látnak, de bizonyos dolgokat egyszerűen nem vesznek észre.

– Jó, rendben! – emelte végül fel a kezét Richie megadóan, és továbbindult. Habozás nélkül követtem. – Jó, adok neki még egy esélyt. De ha még egyszer összefutunk, akkor végleg taccsra teszem.

– Az, hogy ki kit tesz „taccsra”, csak hogy az általad használt kifejezéssel éljek, mindössze azon múlik, hogy az a bizonyos találkozás nappal, vagy éjszaka történik – jegyeztem meg, mire Richie ismét megállt, és őszinte döbbenettel meredt rám.

Magamban mosolyogva fordultam vele szembe, nem tagadhatom, tetszett ez a majdnem emberi reakció. Talán ezért is kedvelem annyira Richie-t, néha szinte teljesen úgy reagál bizonyos dolgokra, mintha élne.

– Alex, ez... Ez ennyire komoly? Ez ki akar minket nyírni?
– Lehet, honnan tudhatnám?
– Te akartál vele megint találkozni!
– De végül én nem beszéltem vele, csak te. Neked kell tudnod, hogy tett-e valami olyan megjegyzést, amiből arra következtethetünk, hogy neheztel ránk.

– Emlegette a nagypját, de nem törődtem vele. Végül is, a Lord csak nem ad ajánlólevelet valakihez, akivel kibabrált? Vagy szerinted már ennyire szenilis?

– Egyáltalán nem szenilis, és ezt nem a vendéglátóm iráni kötelező tisztelet mondatja velem – szögeztem le, és lefordultam a lépcsőház felé.

Richie nem is nézett a lift irányába, jött velem. Ebből arra kellett következtetnem, hogy akar tőlem valamit, talán még a tegnapi est részleteinek ismertetésén felül is. Hogy mit, azt nem tudtam, de majd kiderül, véltem, és elégedetten vettem tudomásul, hogy a jószerencse megáldott még egy ütőlappal.

– Na, én is úgy véltem, hogy a Merill gyerek nem húzhatja az orrát a nagyapja miatt, úgyhogy nem is vertem meg a pimaszkodásért – magyarázta közben Richie. – Más oka lehet, hogy koslasson utánunk?

– Nekem ezt honnan kéne tudni? – csodálkoztam őszintén.

– Nem is tudom, de ahogy a kamera kapcsán rögtön ő ugrott be neked, az nekem kicsit gyanús. Szóval, csináltál valamit, amiért haragudhat?

– Hidd el, semmi közöm sincs az események illetően alakulásához, feleslegesen faggatsz – ráztam a fejem, de Richie jobban ismert annál, hogy ezt elhiggye nekem.

– Gondolod, rájött, hogy mi... .

És itt nyitva hagyta a mondatot, mivel jól tudta, hogy nem kedvelem ennek a témának a nyílt boncolgatását.

– Mr. Merill figyelemre méltó fiatalember – tértem ki a válasz elől. – Kurta fél óra alatt eljutott a szobáncig pusztán abból kiindulva, hogy látott téged a White Café előtt kiszállni egy taxiból.

– Aha – bólintott mindent értő arccal Richie. – De te, te aztán semmit sem tudsz, semmibe nem szóltál bele, fogalmad sincs semmiről, és ártatlan is vagy, mint egy ma született bárány.

– Nem hinném, hogy létezik az angol „ártatlan” kifejezés olyan liberális értelmezése, ami még illene rám, de ne személyeskedjünk.

– Fenébe a főhadnagy úr rigolyáival! Ne packázz velem, tudom, hogy elhallgatsz előttem egy csomó részletet!

– Jelentéktelen részleteket – tiltakoztam halványan mosolyogva, mire csak lemondóan megrázta a fejét.

– Alex, emlékszel Brightonra? Míg én diszkóról diszkóra végigjártam az egészet, te csak egy nyugágyban ültél a teraszon, kezekben egy pohár itallal, és nézted a tengert. Emlékszel?

– Kiválóan. Arra is, hogy mi volt róla a véleményed.

– Visszavonom! A tenger csupa izgalom, a hullámokat meg kifejezetten arra találták ki, hogy heteken át bámuld, hogyan habzanak. Nem lennél olyan kedves visszavenni a tempóból, és pár éjszakát ismét a nagy semmi vizsgálgatásával tölteni?

– Itt nincs tenger, csak a Temze.

– És maga London? Szerzek neked egy kényelmes széket, fel tesszük egy toronyház tetejére, ahol senki sem zavar, és utána békés magányban gyönyörködhetsz a városban, amíg csak jólesik.

– Nem látom értelmét.

– De én látom! Nekem sokkal jobb lenne, ha nem mászkálnál el mindenfelé, és nem uszítanál ránk mindenféle örülteket.

– Túlzásokba esel. Hidd el, tudok magamra vigyázni, és bizonyos kérdésekben kifejezetten óvatos vagyok. Senkit sem uszítok ránk.

– A Merill kölyök meg véletlenül poloskázta be a szobáinkat.

– Jó, elismerem, vele szemben óvatlan voltam, felülbecsültem a Lord által kapott ajánlás jelentőségét. Nem lett volna szabad ennyire közel kerülni hozzá, bocsánat.

– Akkora a baj, hogy bocsánatot kérsz? Alex, mindjárt elkezdek félni!

– Ne tedd, semmi visszavonhatatlan nem történt. Egy ember semmit sem számít, kis odafigyeléssel könnyen kifoghatjuk a szellet a vitorlájából. Most egy ideig ne töltsd a napjaidat szállóban,

gondold meg hol és kivel mutatkozol, ne hagyj magad mögött nyomokat. Mr. Merill, akármilyen ügyes is, csak ember. Beleun a játékba, ha az ellenfele nem lép, és ugyan mit számít nekünk pár hét, vagy kurta hónap várakozás? Jövőre már nem is emlékszik majd rá, hogy találkozott velünk!

– Ha így látod, hát rendben. De rühellem, hogy ki kell hagynom a szállót, tök egyszerű volt.

– London nagy város. Számptalan pince, csatorna, temető közül választhatsz.

– Röhej, hogy pont a mindig elegáns főhadnagy úr ajánlgatja nekem a csatornát. Maria ezen el fog mosolyodni, ha elmondom neki.

– Ha tönkreteszed a jó híremet Maria előtt, kihívlak párbajra, ami csak egy módon végződhet! – fenyegettem meg azonnal, majd megálltam, és rámosolyogtam. – Vagy talán csak nem abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy éppen tehetek neked egy szívességet, amivel megenyhítem a szíved?

– Véletlenül tehetsz egy szívességet. Add vissza a kocsimat!

– Nem – fordultam el, és tovább siettem lefelé, a következő forduló mögött már a hall fénylett. – Szükségem van rá, vegyél egy másikat.

– Már megtettem. Na, gyere, gyere át a garázsba, csak egy pillanatra! – hívott, és előreszaladt. Jóval visszafogottabban követtem, egészen a hotelhez tartozó garázs épületéig.

Udvariasan előreengedett a kapuban, ám aztán elém került, végigfutott a betonon, lépteinek zaját elnyelte a speciális, erre kitalált mennyezet. Hogy mi mindenre gondolt az, aki megtervezte ezt a garázst! Hatalmas volt, szellős, fehér neonfények világították meg, és fémoszlopok sorai osztották sok hajóra, hogy a huszadik század szülte generáció zavartalanul imádhassa bent a bálványait.

– Na, tessék, tegnap, a találkozó után vettem neked egy autót, add vissza az enyémet – állt meg az egyik kocsi előtt Richie.

Megnéztem magamnak, diszkrét, fekete festésű, előkelően nagy példány volt.

– Miért nem tartod meg ezt? Kocsi, kocsi, nem látok különbséget.

– Te nem látsz, de én megpusztulok, ha tönkrehajtod a kedvenc Aston Martinomat! Vidd ezt a remek Jaguárt, ez kevésbé feltűnő, sokkal kényelmesebb, többen is elférnek benne, minden szempontból neked találták ki!

– Vetted, loptad, vagy bérkocsi?

– Mondom, hogy vettem! – nézett a szemembe, majd kis hallgatás után megvonta a vállát. – Oké, béreltem, de arra gondoltam, arra a pár hétre, míg Londonban vagyunk, kár venni egy új kocsit.

– Nem járok bérkocsival.

– Fenébe a főhadnagy úr finnyás ízlésével! Mondtam már, hogy garantáltan golyó-, és napfénybiztos a csomagtartója? – perdült a kocsi végéhez, és kinyitotta a hátulját.

Széles, fekete drapériával bélelt, összhatásában meglehetősen koporsószerű rekesz vált láthatóvá. Szkeptikusan végigmértem.

– Arra utalnál, hogy ez a... ez az odú nappal is biztonságos? Felejtsd el!

– Márpedig biztonságos, és mellé tök praktikus. Beállítod egy őrzött parkolóba amint jön a nappal, magadra zárod, és kész. Kipróbáltam! – bizonygatta, mire kifejezéstelen arccal mértem végig, elég hosszan, hogy magyarázkodni kezdjen.

– Most mit nézel, szerinted mit tehettem tegnap? Napfelkelte előtt fél órával estem be a hotelbe, mert egész este ezt a rohadt kocsit hajkurásztam neked, és mi fogad? Baráti üzenet, hogy ne maradjak a szobámban. Fogalmam sem volt, hogy hová mehetnék, hát maradt a kocsi. De nem lett belőle semmi baj, leszámítva,

hogy egy flancos zsuga félholtra rémült, amikor este előmásztam a mellette parkoló kocsi csomagtartójából. Hidd el, biztonságos!

– Részemről maradok a csatornáknál. De legyen, cseréljük el a két kocsit, és akkor Mariát sem kell zaklatnod ezekkel a lényegtelen részletekkel. Ide a kulcsot!

– Cseréről volt szó! – figyelmeztetett, de adta.

– Persze, csak éppen a kulcs a kocsisomnál, akarom mondani a sofőrömnél van, majd leadatom vele a portán – mosolyogtam Richie-re, majd otthagytam a garázs bántóan éles fényárjában, hadd csodálkozza ki magát.

A hallban aztán magamhoz intettem Thomast, megejtettük a kocsik cseréjét, és ismét nekivágtunk a városnak.

– A Carine Lane-re! – parancsoltam a második vagy harmadik ötletszerűen elhagyott sarok után, Thomas pedig biccentve vette tudomásul, és nem vette elő a térképet. Másodjára magától is odatalált.

XX.

Úgy hittem, túl mélyen járunk már az éjszakában, és semmi érdekes nem vár már ránk Mr. Merill otthonánál, de meglepő módon a ház előtt ott parkolt a tegnap látott, ütött-kopott kis autómobil. Biztos voltam, hogy a nő is fent van, hát leállítottam a kocsit, és várakozni kezdtünk.

Lassan peregetek a percek, az átkozott idő ellenem dolgozott, pedig most nem bántam volna, ha teszi a dolgát, és telik, de nem,

csak vánszorgott. Még az is felmerült bennem, hogy feleslegesen várok, ők ketten már rég egymást ölelve alszanak, hogy majd csak reggel búcsúzzanak el, és akkor hiába jöttem. De hát akkor majd eljövök holnap, és holnapután, és azután... Időm van, teljék bár sietve, kérlelhetetlen tempóban temetve a szép pillanatok, vagy várasson hosszan, megtagadva tőlem a jövőt, nem számít. Az idő nem számít, az idő nem létezik!

Aztán mégis rám mosolygott a szerencse, kivilágosodott a kapualj, és megjelent a nő. Szébb volt, mint tegnap, ragyogva élt, ismét kulcsot keresett, és megint telefonált. Azt már nem vártam végig, hogy hosszú manővereztetés után kiáll a parkolóhelyről.

– Thomas, én itt kiszállok, te a kocsival kövesd a hölgyet. Tudni akarom, hol lakik.

– Nem lehet, hogy itt?

– Nem, ide csak egy férfi kedvéért jár, úgy hiszem, másutt lakik. Tudd meg, hol, aztán gyere ide vissza, és várj meg! Előbb vagy utóbb visszaérek én is.

– Oké, főnök – biccentett Thomas.

Elégedetten szálltam ki, és elnyelt a házak feketesége. A sötétből néztem végig, ahogy a kis kocsi kitör nagyobb társai közül, és irdatlan zajjal nekivág az éjszakának. Immár nem egyedül, hanem az én sötét árnyékommal a nyomában. Thomas gyakorlottan hajtott utána. Úgy hittem, csinált már hasonló dolgokat életében.

Megvártam, míg eltűnnek a sarkon, majd elégedetten mosolyogva bementem a házba.

Az álkulcs kiválóan működött, a Thomas által emlegetett riasztónak és kamerának nyomát sem láttam. Mondjuk, nem is kerestem, nem érdekelt, mint ahogy az sem, hogy esetleg nyoma marad a látogatásomnak.

Felmentem a lifttel, majd végigjártam a szintet. Némi keresgélés után találtam egy szellőzőablakot, amin keresztül kimásztam

a párkányra, és kívülről megkerültem az épületet, míg el nem értem Mr. Merill lakásáig. Nem égett lámpa odabent, csak az árulkodó kékes derengés vont a ablakokat, jelezve, odabent az emberek ismételten a képernyők bővületében töltik idejüket. Érdeklődve néztem be, és végül is nem csodálkoztam, hogy mindhármukat ott találom.

A Herceg a sarokban álló képernyő előtt ült, társai a már látott laptopok fölött görnyedtek, és mind igen elfoglaltnak tűntek. Úgy hittem, a napközben elhelyezett kameráik képeit lesik, de nem tudhattam, rájöttek-e már, hogy semmit sem érnek vele. Az ablakból nem láttam rá a képernyőkre, hát kényelmesen megtámaszkodtam az egyik díszes pilléren. Az eső közben hol eleredt, hogy elállt, végül a szél győzedelmeskedett: szétfújta a fellegeket, megszáritotta az arcom, a hajam, a felöltöm.

Bent egyre lankadtabb lelkesedéssel folyt a munka, ezt láttam az arcokon, benne volt a mozdulatokban, ahogy kávéikat kavargatták, és bele-beleittak a csészékbe. Végül a Lovag törte meg a csendet.

– Kinyírták a kamerákat, és leléceltek. Nézz szembe a tényekkel Herceg, ez befuccsolt.

– Igen, igazad van – ismerte el a hibát a tejfelszőke férfi habozás nélkül. – Legközelebb óvatosabbnak kell lennünk.

– Milyen legközelebb? – nézett rá a Lovag. – Nincs legközelebb. Észrevették a kamerákat, és elmentek. Sosem találjuk meg őket.

– Ezt gondold végig, kérlek – rázta a fejét a Herceg, és nem tűnt csalódottnak. – Rengeteg módon kereshetjük őket – szögezte le, és Bagoly ásítózva, ám megakadás nélkül kezdte sorolni.

– Feladhatunk apróhirdetést a fényképeikkal, megnézhetjük, hogy a zsaruk miféle furcsa gyilkosságokat tartanak számon, és elemezhetjük mindet, vagy szimplán csak végigjárhatjuk a jobb szállókat...

– Te csak ne bátorítsd, így is eléggé belehülyült a témába!
– torkollta le a Lovag. – Hagyjuk abba, mielőtt a minden horrorfilm elején kötelező idilli bevezetésből áttérünk a vérfröcskölős jelenetekre.

– Hagyjuk már a mozit – morogta a Herceg, ám ez alkalommal Bagoly másik társa védelmére kelt.

– Mi mással jöhetne, mint filmekkel? Nem hiszem, hogy gyerekkorában annyi vámpírral találkozott volna, és megjegyzem, nekem sincs semmi gyakorlati tapasztalatom.

– Lássuk be, Bagoly, neked semmiben sincs sok gyakorlati tapasztalatod – vágott vissza a Herceg, és felállt az asztaltól. Társai követték példáját, és megmozgatták elgémberedett tagjaikat.

Én éppen csak a fejemet fordítottam a másik irányba a két ablak közötti oszlopnak támaszkodva, hogy követhessem őket a tekintetemmel.

– Na jó, Herceg, beszéljünk tisztán. Tényleg nem érzed, hogy mennyire veszélyes ez a buli? – sóhajtott a Lovag.

– De, érzem, hogy nagyon veszélyes. Csak éppen azt is érzem, hogy nagy lehetőségek vannak benne. És nem szálllok ki.

– Én pedig nem csinálom tovább!

– Hát, srácok, akkor e között a két álláspont között kell kompromisszumot keresnünk – bólogatott álmosan Bagoly, majd felnézett a Hercegre. – Már ha nem azt forgatod a fejedben, hogy egyedül folytatod.

– Nem vagyok annyira bolond, mint hiszitek. Ez is közös buli, mint eddig mind. Ha most úgy döntünk, vége, akkor vége. Elfogadom, ha mindketten erre szavaztok, bár nem fogok veled egyetérteni, ez tuti.

– Akkor győzz meg minket! – intett a Lovag, és Bagollyal együtt lehuppantak egy-egy fotelbe. A Herceg előttük járkálva magyarázni kezdett.

– Egy. Eddig semmi közvetlen atrocitás nem ért minket. Eddig semmi sem utal rá, hogy bajban lennénk.

– Azért ha kicsit perspektivikusabban nézzük... – szúrta közbe bátoralanul Bagoly, de a Herceg leintette.

– Igen, minden arra utal, hogy nagyon veszélyes gyilkosok nyomában vagyunk, hogy enyhén fogalmazzak. De, kettő, ők ezt nem feltétlenül tudják.

– Ha továbbmegyünk, meg fogják tudni.

– Ez is igaz, minél tovább maradunk a buliban, a közvetlen konfrontáció annál valószínűbben elkerülhetetlen. De más oldalról, nincs értelme úgy csinálni, hogy végig távolról kerülgünk körülöttük. Akkor semmi érdemlegeset nem fogunk megtudni.

– Tehát ki akarod nyírni a vámpírt, csak hogy egyszerűen fogalmazzak.

– Erre az eshetőségre is fel kell készülnünk, bár szerintem ne ez legyen az elsődleges cél. Egyelőre elégedjünk meg azzal, hogy megtudjuk a vámpír szó valódi definícióját. Azaz elválasztjuk a legendát a valóságtól. Ez jó cél. Egyetértetek vele?

– Ez jó cél, mármint ha akarunk valamit csinálni, nyilván ezzel kell kezdenünk – hajtott fejet a Lovag. – De akarunk? Muszáj?

– Nem muszáj – rázta a fejét a Herceg. – De most őszintén, ti nem bánjátok, ha elszalasztjuk most a lehetőséget? Nem éreznétek, hogy kicsúszott valami nagyon érdekes a kezükből, pedig már majdnem megmarkoltuk? Nem gondoljátok, hogy itt vagyunk valami nagyon irracionális közelében, és csak egy picit lépés hiányzik, hogy magunk mögött hagyjuk a valóság porosabb oldalát?

– Mármint meg akarsz örülni? Közel vagy hozzá, csak így tovább!

– Igen, kicsit meg akarok örülni. Vagy ti ragaszkodtok hozzá, hogy pont olyan mindennapi életet éljeteK, mint az a másik tízmillió szerencsétlen, aki ebben a városban ragadt? Nappal meló, este feleség, gyerek, családi tragacs és hétvégi sörözések? Én minden reggel azzal kelnék, hogy átkoznám magam, amiért elszasztottam életem nagy lehetőségét a kitorésre.

– De felkelnél. Bizonyos szemszögből nézve ez is nagy eredmény – bizonygatta a Lovag, ám a Herceg meg sem hallotta.

– Megtudhatnánk valamit, amit nagyon kevesen tudnak. Kideríthetnénk, hogy mi áll a sok mese mögött. És nagyapaként nem kéne kitalált hőstettekkel traktálni az unokáinkat. Elég lenne, ha elmondanánk ezeknek a napoknak az eseményeit, és mosolyoghatnánk a fejük felett, amikor hülyének néznek, mert mi tudnánk, hogy ez a valóság.

És csend nehezedett a bent lélegző emberekre, még a szél is elállt, csak letről hallottam egy megkésett járókelő sietős lépteit, ahogy a csizmája kopogott a betonon. Szép, tiszta volt az éjszaka, távoli időket idézően tiszta, amikor még nem jártak füstös autók, és nem fakították meg a napnyugta utáni sötétséget vilnyárammal működő lámpák.

– Engem meggyőzött – sóhajtott hirtelen nagyot Bagoly.

– Az unokákkal? – nézett rá döbbenten a Lovag.

– Nem, a lelkesedésével.

– Lelkesedni, azt tud. Akkor is lelkesedett, amikor elcibált minket arra a magashegyi extra túlélőtúrára, aztán mi lett belőle? Majdnem otthagytuk a fogunkat. Attól félek, ez most is így lesz, leszámítva a majdnemet.

– Akkor fektessünk le néhány biztonsági szabályt! – ült le a Herceg is. A hangja hideg volt és tárgyilagos, messze nem lelkesedő, mint előtte. – Nem keressük őket. Nem megyünk a közepükbe sem. Most csak várunk, míg jelentkeznek a házért.

– És ha nem jönnek?

– Addig is végzünk némi kutatómunkát, de szigorúan a háttérből. Nem keressük, nem figyeljük őket. Csak adatokat gyűjtünk és elemzünk. Régóta köztünk járnak, hát nyilván rengeteg nyomot hagytak, és végül is nem kell sietnünk. Itt lesznek valahol jövőre is. Így jó?

– Így jobb – sóhajtott a Lovag, aztán megrázta a fejét. – Igazad van, Herceg, nagyon igazad van, ezt nem lehet kihagyni, én is halálomig bánnam, ha most abbahagynánk. Csak aggódom. Ez nagypályás játék. Ezek szerintem rutinból ölnek.

– Szerintem is. De legrosszabb esetben költözünk a déli sarkra, ahol féléves a nappal.

– És féléves az éjszaka, csak hogy adjunk az optimizmusnak is – morogta még a Lovag, de ebben már nem volt semmi ellenkezés.

A Herceg megerősítette lelkükben alattvalóit, felsorakoztatta seregeit, megjelölte az ellenséget, minden készen állt, hogy kitörjön a háború. Épp csak egy hadüzenet hiányzott. Elfordultam az ablaktól, belebámultam az éjszakába. Távolabb denevér szárnya lebbent, a falak mentén patkányok motoztak és valahol kувik rikoltott. A város a lábaim előtt, dacára a téli éjszakának, élt.

– A részletekről meg majd holnap döntünk. Addig mindenki törje a fejét, hogy hol is kereshetnénk vámpírok nyomát – bocsátotta el végül a barátait a Herceg. Aztán még fecsegték mindenféléről, de egyre halkulva, ahogy kimentek a szalonból, végig a folyosón, át az előszobába.

Leráztam ujjaim hegyéről az odagyűlt esőcseppeket, és fél térdre ereszkedtem az ablak előtt. Könnyű volt felhúzni, bár a zár nyekkent, de csak aprót. Kicsit még vártam, ám bent nem változott meg a távoli beszélgetés ritmusa, nyilván senki sem hallotta meg a zajt. Beléptem a szobába, becsuktam az ablakot, hogy a

huzat ne legyen árulóm, aztán körbesétáltam, és sietség nélkül behajtottam az otthagytott laptopot. A sarokban álló monitor fénye bőven elég volt mindenre.

Kint nyílt az ajtó, leültem az egyik fotelbe, keresztbe tettem a lábamat, a két barát távozott. Aztán már láttam a magányos, nyurga árnyékot, ahogy visszajön a szalonba, keze már a belépés pillanatában mozdult a villanykapcsoló felé.

– Ne csavarja fel a fényt, Mr. Merill!

Megdermedt a mozdulat közben, egy pillanat elveszett az életéből, de aztán magához tért, leengedte a kezét. A hangján már nem hallatszott a megdöbbenés.

– Mióta van itt?

– Elég régóta. Üljön le, beszéljünk egy kicsit.

Tetszett, hogy nem kérdez ostobaságokat. Elvégre semmit sem számított, hogy hogyan jutottam be, vagy hogy eredendően mit keresek itt, ahhoz képest, hogy mióta hallgatom beszélgetésüket.

– Üljön le, érezze otthon magát – tettem még hozzá mosolyogva.

A szemközti fotel karfájára ült féloldalasan, ugrásra készen.

– Szóval, mit akar? – kérdezte azonnal, de hát a türelmet eleve nem is soroltam volna az erényei közé.

– Mindenekelőtt, bár első találkozásunk alkalmával elhangzott, mégis megismételném, hogy a nevem Alexander Nyikolajevics Szumarokov, kérem, jegyezze meg. 1936 óta tartózkodom a szigeteken, ami alatt jórészt sikerült levetkőznöm orosz akcentusomat, továbbá soha nem volt szokásom vodkát inni. Nem vagyok muzsik, és nem tartom szerencsésnek az ezzel való tréfálódzást.

– Aha. Köszönöm a felvilágosítást, szem előtt fogom tartani. Mit akar itt?

Kicsit vártam, nekem nem került semmibe. A szomszéd szobában óra tik-takolt, megtörve a csendet, és hallottam, hogy odakint megáll a lift, de aztán a szomszéd lakás ajtaja nyílt, minket senki sem zavart.

– Mielőtt rátérnénk a részletekre, nem lehet, hogy esetleg van valami mondandója számomra, Mr. Merill?

Nem sokat mérlegelte a választ.

– Elnézést kérek, hogy bementünk a hotelszobájukba. Belátom, felelőtlenség volt.

– Felelőtlen, otromba és mérhetetlenül indiszkrét cselekedet volt.

– Ezért jött? – kérdezett rá ismét. Láthatóan időpazarlásnak érezte ezeket a tiszteletköröket, és a maga módján igaza volt. Az ő véges idejéből nem futhatta minden részletre.

Némán felálltam, elléptem a szekrény előtt, amin az ezüstkeletes, régi fotográfiák sorakoztak, majd szembefordultam vele.

– Mr. Merill, mi a véleménye a szeretőjéről?

Úgy pattant fel, mint akit arcul csaptak.

– Micsoda? Hogy jön ide Nell? Neki ehhez az egészhez semmi köze, semmit nem tud róla, figyeltünk rá, hogy kihagyjuk! Direkt akkor kezdtük el nézni az anyagot, amikor már elment, és egyébként is, ő... – magyarázta lendületesen, de a szavába vágtam.

– Nem ezt kérdeztem. Megbízik benne, vagy sem?

– Persze hogy megbízom! – nézett nagyot. – Hiszen szeret, és én is szeretem, ő a világ legklasszabb csaja!

– Igen, én is úgy sejtem, hogy csodálatos nő lehet. Fogadjunk, hogy egy héten belül elszeretem magától.

Hosszú pillanatra nem értette, aztán nagyon csendesen, teljesen hitetlenül kérdezett vissza.

– Mit beszél?

– Fogadást ajánlottam, ha nem vette volna észre, Mr. Merill. Fogadok, hogy maga bármit tesz, a szeretője egy héten belül elhagyja magát értem.

– Nem fogadok! Ilyesmiben meg kifejezetten nem! – tiltakozott, úgy tettem, mintha nem hallanám meg.

– Persze, meg kell állapodnunk pár szabályban. Magáé a nappal, enyém az éjszaka. Ez logikus felosztásnak tűnik. Aztán nem említheti neki, hogy én már halott vagyok. Lássza be, ezzel teljesen ellehetetlenítené a helyzetem, attól kezdve nem lenne fair a játék. És... Igen, erről a fogadásról se beszéljünk neki. De ezen felül minden eszköz megengedett.

– Mondom, hogy nem fogadok!

– Ha nem vállalja, akkor megölöm. Ha nem tartja be a szabályokat, megölöm. Ha megszegi adott szavát, megölöm. És ha megölöm, akkor utána a sírján megbecstelenítem a szeretőjét.

Mindezt hideg, tárgyilagos hangon adtam elő, ő pedig elhitte. Láttam, hogy elhitte. Tágra nyílt a szeme döbbenetében, és nagyon közel állt hozzá, hogy pánikba essen, hát megragadtam a nyakát, megráztam, és kicsit megemeltem a hangom.

– Mr. Merill, viselkedjen felnőtt férfi módjára! Én nem akarom öntől semmit, maga keresett, hát most megtalált. Íme, ez az én világom, Mr. Merill! Ha élni akar, tartsa be a szabályait!

– Te... – sziszegte, és nem jutott tovább, az indulat megakasztotta benne a szót.

Csak pár pillanatot vártam, aztán elengedtem, és tovább folytattam, csendes, színtelen hangon:

– Ha nyerek, maga elveszti a szeretőjét, Mr. Merill. Ám ha sikerül megtartania őt, akkor... Akkor hajlandó vagyok tenni önnel egy hajnali sétát a Tower Bridge-en, melynek keretein belül még egyszer, utoljára megtekintem a napfelkeltét. Gondolom, az olvasmányaimból sejti, hogy mi ennek a következménye.

Még egy kis mosolyt is megengedtem a kérdés mellé. Élettelen hangon suttozta a választ:

– Elporladsz. . .

– Pontosán – bólintottam rá, és széttártam a kezem. – Nos, Mr. Merill, itt a lehetőség, hogy jobbá tegye a világot. Elpusztíthat egyet a fajtamból. Habozik?

– Mi a biztosíték, hogy megtartod a szavad?

– Úriember vagyok! – kértem ki magamnak, majd legyintettem is. – Egyébként pedig nincs más lehetősége, mint elfogadni a feltételeimet – hazudtam, mert hiszen annyi, de annyi lehetőség volt, hogy meg sem kíséreltem számba venni őket. Láttam a szemén, hogy neki is ez jár a fejében, és aztán döntött.

Tekintete megkeményedett, száját keskeny vonallá préselte az indulat.

– Megdöglesz, te szemét!

– Azt már megtettem, Mr. Merill. Ön legfeljebb véglegesítheti ezt az állapotot, ha nyer. Most pedig, ha nem haragszik, távoznék. Későre jár – indultam kifelé, majd még az ajtóból visszaszóltam. – Ha megfogad egy tanácsot, Mr. Merill, feküdjön le aludni, pihenjen. Holnap reggel nagyon hosszú hét kezdődik az életében!

Nem válaszolt, nem is vártam választ, az ajtó becsukódott mögöttem. Láttam, ahogy a késői óra ellenére a liftre vár valaki, hát már csak ezért is a lépcsőház felé indultam. Aztán eszembe jutott valami, és visszaléptem a férfi mellé.

– Elnézést, uram, megmondaná, ma milyen nap van? – kérdeztem minden különösebb bevezetés nélkül.

– Kedd. Illetve, már inkább szerda – pislantott az órájára, feleslegesen. Nyilvánvalóan éjfél után járt már az idő.

– Aha. Köszönöm, jó tudni – biccentettem, és továbbmentem a lépcső felé.

Most már érdemes volt tudni, most már számított. Szerdától szerdáig tart a fogadás. Jó tudni.

XXI.

Tagadhatatlan elégedettséggel sétáltam le a sötét lépcsőházban. A kapualjban megigazítottam elcsúszott mandzsettáimat, és körbenéztem, de már ott várt Thomas a kocsival. Nem vett észre, hát megálltam mellette, és megkocogtattam az üveget. Azonnal felkapta a fejét, majd kiugrott a kocsiból, és kitárta nekem az ajtót.

– Nem aludtam, csak kicsit elnyomott a levegő! – bizonygatta, de ez nem érdekelt.

– Megvan a nő lakása?

– Naná, főnök, semmi volt!

– Megjárnak hajnalig?

– Ezzel a remek kocsival? – veregette meg a kormányt. – Oda-vissza, kétszer is!

– Akkor gyerünk.

– Oké, főnök – indított, és elhagytuk az utcát.

A sarkon még egy utolsó pillantást vetettem hátra, de nem láttam fényt a Herceg ablakaiban. Ennek ellenére sem hittem volna, hogy alszik. Akkor mit csinálhat? Üzen a barátainak, és segítséget kér tőlük? Nem, egyszer már hívta őket, sietve-félve az éjszaka közepén, másodszor ezt nem teheti meg. Utána már nem vennék komolyan. Akkor talán értesíti a nőt? Nem, látnia kell, hogy nem rúghatja fel a szabályokat, a fogadáshoz tartania

kell magát. Most még tartani kell magát, de nyilván keresi a kiutat. Igen, hever az ágyán, és mérlegeli a lehetőségeket.

Holnap fáradt lesz és szétszórt, a nő pedig látni fogja rajta. Ez nekem kedvez. Vagy talán mégis kitalál valamit, és kész tervvel cselekedni kezd? Meglehet, ez is meglehet.

Ilyesmiken töprengtem az úton, de még igazából végig sem gondolhattam a lehetőségeket, máris megérkeztünk.

– Gyors volt – dicsértem Thomast, aki csak szerényen vállalt vont.

– Mondom, ezzel a kocsival nem üg a tempó.

– Melyik a lakása?

– Abba az épületbe ment be – mutatott egy emeletes bérházra. – Amint eltűnt, fogtam magam, és beugrottam abba a nonstop tékába, ott, ni!

– Aha, látom – vettem egy pillantást a neonragyogású kirakatra.

– Ott rákérdeztem, hogy ismerik-e. A tékás előbb csak hülyének nézett, hogy ő nem itt lakik, honnan ismerne innen valakit, de azért csak leírtam a nőt. Na, arra beugrott neki, hogy igen, sokat látta, pedig nem is jár a tékába, de azért megnézte magának, merthogy olyan élénk meg mosolygós. Szerintem is beleváló csajnak tűnik, értem, ha maga is bukik rá.

– Még egy ilyen megjegyzés, és repülsz!

– Világos, tartom a pofámat, főnök! Na, a lényeg, hogy a tékás mondta, hogy a másodikon lakik, ahol az a sok virág van az ablakokban.

– Látom. Várj meg, mindjárt jövök.

Sietség nélkül szálltam ki, aztán megkerültem a háztömböt, olyan oldalt választva, ahol senki sem járt. A falon sétáltam fel, egészen a második emeletig, aztán kerestem egy hátsó ablakot a mutatott lakásban. Nem jelentett nehézséget felhúzni. Ezen

az éjszakán már másodszor osontam be idegenek otthonába, de ez látatlanul is ismerősnek tűnt. Ilyennek képzeltem el a lakója alapján. Sok szőnyeg és drapéria, párnák, és hatalmas rendetlenség, mint akinek hetek óta beteg a bejárónője.

Fejforgatva nézelődtem az otthonos sötétben. Alaposan megvizsgáltam az itt-ott szétszórt fotográfiákat, többségük a Hercegről készült, általában a nővel együtt, változatos helyszíneken. Úgy tűnt, szeretnek utazni. Kerestem egy olyat, amin a nő arca jól látszott, és eltettem, de ezzel együtt sem nézegettem sokáig a halott képeket. A földön heverő ruhákat, könyveket, és más szemetet meg még ennyire sem méltattam figyelemre. A hálószobát kerestem, és meg is találtam a kihallatszó, egyenletes szuszogást követve.

Nell, a Herceg szeretője békésen aludt az ágyában. A takaró alól kilátszott meztelen válla, nyaka mellett meg-megrezdült a könnyű anyag szívverésének ütemére. Vér...

Megálltam az ágy mellett, és néztem, hosszan néztem, az arcát, a karját, testének körvonalait a takaró alatt. Hosszúak voltak az ujjai, a körmei rövidre vágva, a haja pedig kócosan terült szét a párnán. Általában nem szeretem az elől rövidre vágott női frizurákat, de neki jól állt, és ezen kicsit elgondolkodtam.

Tényleg ennyire tetszik ez a nő, vagy csak különleges helyzete emeli értékét szememben? De végül is, mindegy volt. Élt. Nagyon, nagyon élt, és ez már önmagában is elég volt, hogy akarjam.

Azt hiszem, végtelen hosszan tudtam volna nézni, de hirtelen megmozdult, és ez engem is magamhoz térített. Talán az általam nyitva hagyott ablak huzatát érezte meg, vagy valami mást. Morogva a takaró után nyúlt, feljebb húzta, és átfordult a másik oldalára. Lejárt az időm, mennem kellett.

Visszasiettem a szalonba, kiteptem egy lapot az egyik ott heverő jegyzetfüzetből, önirónt az íróasztal fiókjában találtam, és írtam egy rövid levelet.

Peter Merill életveszélyben van. Piccadilly Circus, pontban éjfélkor. Egyedül jön, ha segíteni akar neki.

Aztán fogtam a lapot, és visszavitettem a hálószobába. Csendesen végignézettem a gardrób szekrényt, míg megtaláltam a legintimebb fehérneműket rejtő fiókot, oda tettem be a levelet, jól láthatóan, a tetejére. Akármilyen körülmények között is távozik holnap reggel, abban biztos lehettem, hogy itt megtalálja. És abban is, hogy nincs férfiember, aki ezt a fiókot bármi okból is kihúzza.

Mr. Merill tudomást sem szerez e levél létéről, ám a hölgye mindenképpen olvasni fogja. És elhiszi, ami benne áll, mert a szeretett férfi a holnapi találkozásuk alkalmával láthatóan zavart lesz, és amikor megkérdi, miért, hazudni fog. Látszani fog a szemén, hogy hazudik, ez a nő látni fogja, hogy hazudik, és azt is, hogy fáradt, ideges és feszült. A levél pedig jó magyarázatot ad neki mindenre.

Ha szereti a herceget, akkor eljön. Ha nem, akkor pedig... Nos, akkor holnapután visszajövök, és megnyerem a fogadást.

XXII.

Lent Thomas szemérmetlenül aludt a kormány mögött, de nem neheztem meg érte, elvégre már lassan hajnalodott. Beültem mögé, és határozottan megböktem.

– Gyerünk, itt már nincs dolgom.

– Erh, aha, ja... Oké, főnök! – indított, és ásítózva kihajtott az utcából. – Merre?

– Mindegy.

– Rendben, főnök. Nappalra megint lelép?

– Igen. De számodra van még pár feladatom. Először is napfelkeltekor légy abban a White Café nevű vendéglőben, ahol már jártunk.

– És mit csináljak?

– Várj. Feltehetőleg jönni fog egy oroszosan szőke fiatalember, két társával.

– Ez nem sok, illetve épp ellenkezőleg, igen sok szőke pasas flangál...

– Őket meg fogod ismerni. Nagyon idegesek lesznek. Érdekel, miről beszélnek, de légy óvatos. Fontosabb, hogy ne vegyenek észre.

– Aha. Tuti jönnek?

– Nem, természetesen nem biztos. Délnél tovább ne várj, nincs értelme. Aztán, van egy Gázgyár nevű kocsmában ebben a városban. Keresd meg!

– Nem kötekedésképpen, főnök, de ez egy nagy város, és rohadt sok kocsmában van benne.

– Ez egy rosszabb hely. Tiéd az egész délután megtalálni. Aztán lásd el a kocsit, és utána napnyugtáig szabad vagy. Tessék, itt van még ezer font, ez elég kell, hogy legyen mindenre.

– Még van abból, amit tegnap adott...

– Azt neked adtam, ezt a költségeidre kapod.

– Azt hittem, csak dühében vágta hozzám, azért, hogy lekoptasson.

– Nem szoktam dühös lenni, és nem vonom vissza az adott szavam. Az a pénz a tiéd. Ezzel majd el kell számolnod. Most pedig állj meg, itt kiszálllok.

Könnyedén állt meg a járdaszegély mellett. Kényelmesen kiszálltam, felvettem felöltömet.

– Napnyugtakor találkozunk ugyanitt – szoltam még vissza, aztán otthagytam.

Békés városrésznek vágtam neki. A hajnali köd már megült az apró házak között, és minden nagyon, nagyon csendes volt. Csak az én lépteim visszhangoztak az üres utcákon, bár később mellém szegődött egy fekete macska, de ahogy ránéztem, égnek borzolódó bundával elkotródott. Pedig nem zavart a jelenléte, de megértettem, hogy ő nem ragaszkodik a társaságomhoz.

A közeledő napfelkelte ellenére kényelmesen válogattam a házak között, majd végül letem egyet, amely üresen állt. Látszik egy épületen, hogy emberek élnek benne, vagy csak patkányok és pókok lakják. A pincébe másztam be, aztán egy ideig vára-koztam, de semmi sem jelezte, hogy bárki vagy bármi is észrevett volna. Megnyugodva mentem fel az emeletre, és egyszerűen lefeküdtem az egyik elsötétített szobában a pokróccal letakart ágyra. Felkelt és lenyugodott a nap, felálltam, és végül csak szántam fél mozdulatot kihúzni az ágytakarót, amibe teljesen belegyűrdtek körvonalaim, aztán otthagytam az egészet.

Thomas már várt rám, azon a sarkon, ahol tegnap elváltunk. Frissen, kipihenten pattant ki, és nyitott ajtót.

– Helló, főnök, klassz éjszakának nézünk elé, nem?

– Erősen bízom benne. Mindent elintéztél? – ültem be mögé.

– Ja, és még ki is aludtam magam. Menni fog ez az éjszakai műszak, csak bele kell egy kicsit rázódnom.

– Helyes. Akkor a Gázgyárba. És mesélj, mi történt a White Cafében?

– Minden jól klappolt. Jött a szőke fazon, meg a haverjai, és igaza volt főnök, rohadt idegesek voltak, majdnem kiabáltak. Mindent hallottam, pedig tőlük messze ültem.

– Miről volt szó?

– A szőke magyarázta, hogy a barátnőjétől jön, akit rá akart venni, hogy utazzon el, de a csaj nem akart. Csúnyán össze is veszték, már ahogy kivettem a szavaikból – bólogatott, aztán elhallgatott, mint aki befejezte a beszámolót.

– Ennyi?

– Ennyi komoly. Utána csak mese. Vámpírokról beszélgettek – jegyezte meg, és a tükörben hátranézett rám. Nem láthatott, hát gúnyosan elmosolyodtam.

– Álljunk meg. Itt, a sarkon.

– Ott tilos.

– Nem szoktam magamra venni az emberek szabályait. Állj meg, és sétáljunk egyet.

Élesen fékezett, majd kiugrott, és kitérte nekem az ajtót. Kényelmesen szálltam ki, és végül nem indultam semerre, csak nekítámaszkodtam egy ott álló pad támlájának. Elöttem zsongott a kora esti forgalom, emberek jártak a széles járdán, és kocsik folyama sodródott az utcán, megakadva a tilosban parkoló járművünk körül. Láttam a kormánynál ülő emberek arcán a váratlan kényelmetlenség kiváltotta haragot, de cselekedni senki sem cselekedett, csak megadón araszoltak tovább, ahogy a forgalom engedte.

– Thomas, van neked munkád, családod, egzisztenciád, ilyes-
mik?

– Mindig akad valami meló, meg van egy elvált feleségem, két gyerekkel. Néha beugrom hozzájuk, nem szoktunk már balhézni, meg hát rendesen fizetek nekik, szóval végül is van családom.

– Akkor menj el. Nem akarlak többet látni – löktem el magam a pad támlájától, mintha tényleg menni készülnék, de elélem állt.

– Jaj, főnök, ez rossz duma! Ha azt akarja mondani, hogy veszélyes magának dolgozni, akkor ne fáradjon, rázizzentem magamtól is, és nem zavar. Volt már pár rázósabb melóm!

– És még lehet számos, nem állok az utadba. Menj el, mert nem akarom hallani, ahogy egy napon majd engem vádolsz, hogy tönkretettelek.

– Nem lehet engem olyan könnyen tönkretenni, főnök. Persze, látom, hogy maga azért képes lenne rá, de még ha így is lesz, akkor sem fogom magát vádolni. Én ragadtam magára, senki sem hívott.

– Nem hívtalak, és nem is hívlak. Nem tudom, mit keresel mellettem, és nem értem, miért nem hagysz itt, amíg lehet.

– Maga jól fizet, bolond lennék lelépni!

– Ne beszélj mellé! – néztem rá élesen. – Miért akarsz nekem dolgozni?

– Csak... Magán már akkor láttam, hogy nagy hatalmú ember, amikor találkoztunk. Mi csak bunyóztunk, aztán hirtelen megjelent maga, és azonnal vége lett. Nem tudom miért, csak arra emlékszem, hogy rohadtul nem volt merszem elküldeni magát a fenébe, és tovább verekedni. És utána, ahogy üzent velem a haverjának! Egyszerűen a gyomromban éreztem, hogy most aztán nyomás, Tom, csináld, amit a pasas mond, mert különben baj lesz!

– Mi baj lehetett volna, ha nemet mondasz? – kérdeztem rá értetlenül.

– Persze, semmi, ezt tudom. Akkor is tudtam, de nem számított, és most sem ez számít. Maga nagyon tud parancsolni. Olyan, mint az öregem volt, pedig maga fiatalabb nálam, de néha mégis úgy érzem, hogy nagyon vén. Vagy legalábbis sokat látott már. Ezt úgy lehet érezni a másikon, ha az ember odafigyel. Magán érzem, hogy öreg. Meg hogy nem lehet magával ellenkezni, azt is látom. Volt ilyen pasassal dolgom a seregben is, aki

parancsolt, és mindenki ugrott. Akkor felnéztem rájuk, de azok mind nevetséges kis mitugrászok voltak magához képest. Maga veszett fickó, és ez tetszik.

– Te vagy a veszett kettőnk közül – ráztam meg a fejem. – Mit akarsz tőlem?

– Végigcsinálni még ezt az éjszakát? – kérdezett rá kicsit oldalra hajtva a fejét.

– Igen? Ezt, és a következőt, és az azt követőt, és így tovább?

– Ja, igen – bólogatott lassan. – Dolgoznék magának, hosszú távon is.

– Hosszú távon? – mosolyodtam el. – Tudod te, mit beszélsz? Vigyázz, Thomas, a szavaknak ereje van! Akarsz szolgálni engem, örökkön-örökké, feltétel nélkül engedelmeskedve, akár az életed árán is, ám mindig méltányos fizetségért?

Nem válaszolt azonnal, és nem is siettettem. Csak elnéztem mellette, ki, a kocsifolyamra, a villódzó kirakatfényekre, a siető, sétáló, beszélgető emberekre. Senki sem méltatott minket figyelemre, annyit sem számítottam nekik, mint az árnyékuk, aztán ahogy előre sejtettem is, valaki mégiscsak ránk kiáltott.

– Hé, álljanak már odébb azzal a rohadt autóval! – könnyököt ki egy megrekedt kocsit letekert ablakán egy férfi.

Oda sem fordultam, kicsit szitkozódott, aztán hallottam, hogy kinyílik a kocsiajtó, és kiszáll. Háttal vártam be, de azt már nem hagytam neki, hogy megragadja a felöltőmet. Sietség nélkül megfordultam, és a szemébe néztem. Megakadtak a torkán a szavak, megtorpant, és azt hiszem, ő nagyon hosszúnak érezte a következő pillanatot. Pedig pont olyan hosszú pillanat volt, mint az összes többi, egy homokszem lepergett egy valahol álló homokórán, és a férfi már futott is. El, be a kocsijába, amit gondolkodás nélkül elindított, bevágott a forgalomba, és nem rajta múlt, hogy nem okozott balesetet.

Kicsit még utánanézttem, aztán visszafordultam Thomas felé.

– Nos?

– Engem nem ijeszt el ilyen egyszerűen – nevetett rám, és látam a szemén, felnéz rám. – Vállalom a melót maga mellett!

– Rendben, vegyük úgy, hogy kapsz egy hónap próbaidőt – bólintottam, majd kezet nyújtottam neki, és nem rázkódott össze a tenyerem halott hidegétől. – Most pedig menjünk.

Megvártam, míg ajtót nyit nekem, és kényelmesen hátradőltem, ahogy elindultunk.

– Tehát, miről is beszélgetett az a három fiatalember reggel?

– Azt mondta a szőke, hogy a ház biztonsági kamerája felvette magát, ahogy kijött, és a képen nagyjából látszik a kocsni rendszáma is, ahová beszállt. És hogy ő utánanézett ennek a kocsinak. Na, akkor nagyon örültem, hogy volt eszem, és távolabb állítottam le a járgányt.

– Okos ötlet, valóban.

– Ja, én is úgy voltam vele, egy ilyen kurva drága kocsni túl feltűnő annak a kis étteremnek a bejárata előtt. Szóval, a szőke srác tudta a rendszámot, és utánanézett, hogy bérkocsni, amit tegnapelőtt vittek el a garázsból. És hogy bankkártyával fizettek érte, tehát ő most tudni akarja, hol használták eddig azt a bankkártyát, és hogy hol fogják legközelebb használni.

– Gondolom, ez manapság könnyen követhető.

– Hát... Ők is mondták, bár a legfiatalabb gyerek nagyon ellenkezett, hogy ezért nem csak az egyetemről fogják kirúgni, de lesittelik, ám a másik kettő meggyőzte, hogy csak csinálja. Ebben maradtak, közben megreggeliztek, aztán elmentek. Mivel nem mondta, hogy kövessem őket, én is leléptem, és megkerestem azt a Gázgyárat.

– Jól tetted. Messze van?

- Nem, mindjárt odaérünk, csak...
- Csak?
- Főnök, az tényleg egy rossz hely. Bőrfejúek járnak oda, szar zenéket nyomnak ezerrel, és azt mondják a közelben lakók, hogy gyakran kijön a yard is, mert ölik egymást. Ha maga oda öltönyben bemegy...
- Akkor? – kérdeztem rá, mire zavartan visszakozott.
- Jó, értem, akkor bemegy, csak szóltam, hogy ne érje meglepetésként. Veszélyes hely, na.
- Veszélyes? Akkor te kint maradsz, és vigyázol a kocsira. Ha baja esik, a javíttatását levonom a béredből.
- Értem, főnök – biccentett, aztán már nem szólt, amíg meg nem érkeztünk.

XXIII.

A Gázgyár nevű lebuj homlokzatát felmérve magam is arra a megállapításra jutottam, hogy a társadalom periferiájára szorult elemek látogathatják csak, a tisztas polgárok pedig nagy ívben kerülnek. „Veszélyesnek” persze ezzel együtt sem tituláltam volna, hát kényelmesen kiszálltam a kocsiból, és rövid nézelődés után elindultam a bejárat felé.

Félúton pár fiatal ücsörgött csupa fém motorbiciklijeiken, meg a csőváz, rozsdáette korláton. Dohányoztak, nevetgéltek, és egy körbe járó üvegből ittak valami alkoholt, meg is látszott a kedélyükön.

– Hé, látjátok ezt a jampecet? – kiállt az egyik, amint észrevett, és a többiek sem bírtak magukkal, mind tett egy-két megjegyzést a kinézetemre, de elengedtem az egészet a fülem mellett, és beléptem a lebuja.

A neonragyogású ajtó mellett pár marconább gazember állt, üvegablak mögött ledér öltözetű hölgy számolgatta az előtte feltornyozott aprót. Kérés nélkül is megálltam, és benyújtottam neki egy nagyobb címletű bankót.

– A visszajárót megtarthatja – tettem még hozzá, és nem vártam meg, míg kiadja a jegyként funkcionáló papírfecnit, lesétáltam a lépcsőn.

Már az előtérben is álltak, aztán lent még inkább megsűrűsödött a tömeg. Villogó, színes lámpák festették a mesterségesen bepumpált füstöt, és bömbölt valami zenének szánt recsegés. Lassú léptekkel, fejforgatva sétáltam körbe, előttem széles ösvény nyílt az emberek között. Aki közvetlen mellém sodródott, az értetlenséggel vegyes döbbenettel adott utat, akik csak távolabbról láttak, mutogatva tettek megjegyzéseket.

Hamar találtam alkalmas asztalt, ami körül csak férfiak ültek. Mind fémszegecses bőrruhában, és kopaszra borotvált fejjel, mint akik egyenesen a börtönből jönnek. Küllemükben édestestvérei voltak annak a pár koldusnak, akik a Tower alatt szórakoztattak el, míg Richie-t vártam, hát remélhettem, hogy mentalitásukban is hasonlóak. Legalábbis hasonló gúnnyal tettek rám megjegyzéseket, amikor megálltam az asztaluk mellett, de nem érdekelt. Odafordultam a hozzám legközelebb ülőhöz.

– Fiam, átadnád a helyed?

A többiek csak nevettek, aztán lefagyott az arcukról a mosoly, amikor megszólított társuk lassan, végig a szemembe nézve felállt, tétován hátra lépett, és egy kicsit még a széket is kihúzta nekem. Leültem, és levettem róla a tekintetemet. Hallottam, hogy

a hátam mögött kapkodja a levegőt meglepetésében, de nem hittem, hogy nekem esik. És ha mégis, mit számít?

– Hé, kölyök, elvettted a házszámot! – jutott végül szóhoz az egyik asztalnál ülő fickó. – Ez nem egyetemi jampik gólyabálja.

– Kár. Pedig éppen fizetni akartam egy limonádét mindenkinek – szórtam az asztal közepére egy marék bankót, nem is tudom, milyen címleteket.

– Te... Akarsz valamit? – kérdezett rá az egyik.

– Nos, fejet kell hajtanom barátjuk briliáns elméje előtt. Igen, akarok valamit. Kérdés, meg tudjátok-e adni?

Zavartan összenéztek, majd tekintetük az elsőnek szóló férfin állapodott meg. Hallgatólagosan ő volt közöttük a vezér. Ajkát rágcsálva gondolkodott, és közben magához tért az is, akit az imént felállítottam az asztaltól.

– Hé, haver, a helyemen ülsz!

Nem figyeltem rá, a többiek sem méltatták, még egy pillantásra sem, aztán a vezér döntött.

– Haver, látom, hogy felvet a lé, és nyilván megszoktad, hogy mindent meg tudsz venni, de mi szabad bőrfejúek vagyunk, világos? Mindenben nem vagyunk benne, csak olyan balhét vállalunk, ami nekünk is tetszik, érted?

– Értem – biccentettem, és elhúztam a számat. – Értem, mit beszélsz, de nem tetszik. Nekem nem lehet feltételeket szabni. Most kimegyek, mert nem bírom ezt a rikácsoló zenét, beszéljétek meg, hogy akartok-e kétszáz fontot keresni ötperces munkával. Ja, és gyorsan döntsetek, mert hamar elunom a várakozást.

Ezzel felálltam, éppen idejében, mert mögöttem a fickó csak elszánta magát a verekedésre. Könnyen elkaptam lendülő öklét, és megszorítottam, hogy moccanni sem bírt, aztán még egyszer a szemébe néztem. Hosszan és mélyen.

– Meg akarsz halni? Hidd el, nem olyan jó az, hogy érdemes legyen küzdeni érte. Nekem hidd el, én tudom. . . – csóváltam meg fejem, majd elengedtem. Bénán tántorodott hátra.

Elléptem mellette, és további atrocitások nélkül elhagytam a csehót. Kint nekítámaszkodtam a kocsim oldalának, végignézettem, ahogy a sarkon túl, az árnyékban két fiatal – nem törődve a hideg esővel, – szenvedélyes csókolódzásba kezd. Mielőtt tovább jutottak volna, megjelent pár fickó, úgy az asztaltársaság fele.

Tétován oldalaztak elő a kocsmá mélyéről, talán szégyellték, hogy társaikkal szemben ők ilyen könnyen feladták az elveiket. Volt okuk a szégyenre, magam is megvettem őket érte, de nem mutattam, mert pontosan a legsöpredékebb söpredéket kerestem még ezen a mocskos helyen is. És úgy tűnt, személyükben megtaláltam.

– Ti vállaltjátok?

– Igen. Miről van szó?

– Egy fiatal hölgyet kellene molesztálni. No, nem nagyon, csak futólag.

– Kit, hol, mikor?

– Őt – vettem elő a Herceg hölgyének lakásáról elhozott fotográfiát. – Ma éjfélkor a Piccadilly Circuson fog várni valakire.

– A Piccadilly Circuson? Miért nem egyenesen a Scotland Yard előtt? – kérte ki magának az egyik. Elnézően rájuk mosolyogtam.

– Fiúk, ez csak egy tréfa. Nem azt mondtam, hogy bántsátok, csak tréfáljátok meg. Vegyétek körül, tegyetek szemtelen megjegyzéseket, esetleg ha sikoltozna, hát fogjátok be a száját, de más baja ne essen! Aztán vigyétek el pár utcasaroknyira, ott engedjétek el, és nevessetek egy jót.

– Csak vicc, szívatás?

– Az, tréfa.

– És a csaj is veszi a poént?

– Feltételezem, dühös lesz, de ez már nem rátok tartozik. Ti biztosan jól fogtok szórakozni, és mellé kerestek kétszáz fontot. Egy tréféért kétszáz font, nem mondhatjátok, hogy rossz üzlet.

– És ha a zsaruk beleköpnek a levesbe? A Piccadilly Circuson jár a yard. Maga majd kimos minket?

– Persze. A hölgy jó ismerősöm, ha rám hivatkoztok utána, nem fog rendőrért kiáltani. Arra meg ügyeljenek, hogy közben ne kiáltson. Szeretném, ha élethű lenne ez a kis tréfa, ijesszettek rá alaposan.

– Hát...

Nem állítom, hogy lelkesedtek, de láttam rajtuk, meg fogják csinálni. Adtam nekik előlegebe ötven fontot, aztán végignéztem, ahogy motorra szállnak, és távoznak. Közeledett az éjfé.

– Menjünk, Thomas – ültem be magam is a kocsiba.

– Minden oké volt a tagokkal? Elég rossz arcoknak tűntek.

– Igen, pont ezért választottam őket. Értük nem kár – dőltem hátra. – A Piccadilly Circus mellé, aztán leteheted a kocsit a Ritz garázsában.

XXIV.

A Piccadilly Circus szép tér, bár bántóan kivilágított. Azért találtam magamnak árnyékot az egyik oldalában a sokemeletes reklámok alatt. A falhoz dőlve szemlélődtem, és mindent láttam is, bár széles, csupa fény kocsifolyam választott el a tér közepétől. Úgy

képzeltém, nyári délutánokon sokan járnak erre, leülnek közepén a lépcsőkön, fecsegnek, nevetnek, élnek. De ezen a nyirkos, esős, téli éjszakán mindössze siettek azok a kevesek is, akiknek egyáltalán erre vezetett az útjuk.

A Herceg hölgye kirítt közülük, és nem is csak kimért, lassú léptei miatt. Nyugalmat tettetett, de ideges volt, ez látszott, ahogy pillanatonként a karórájára nézett. Nadrágot viselt, kurta kabáttal, fején kötött sapka. Lehelete párásan gomolygott a hideg levegőben, és néha összedörzsölte a kezeit, hogy ne fázzon. Aztán megint megnézte az óráját, picit toporgott, elsétált a tér másik oldalára, és visszafelé jövet kutatón belenézett minden szembejövő arcába. Kereste, ki néz vissza rá, ki az, aki idehívta. Nem mentem, még nem.

Aztán megjelent az a társaság is, akiket felbéreltem. Szemközt érkeztek, laza láncba szétszóródva keresték a célpontjukat. A nő előbb ugyan félrehúzódott pár lépés erejéig, de amint világozóvá vált számára, hogy nem fogják elkerülni, akkor megállt, és szembefordult velük. A tartásán láttam, hogy elszánt, és azt is sejtettem, hogy védekezni fog, nem törődik bele a sors rendelésébe, de a sehonnai csavargók ezt nem érezték. Kurjongatva hívták fel egymás figyelmét a nőre, és laza gyűrűben köré gyűltek.

– Hé, pici, vársz valakire?

– Kopjatók le, nélkületek is tele a hócipőm! – vágott vissza élesen a nő.

Szép volt a hangja, mélyebb, mint amit a kaputelefon alapján vártam, és sokkal teltebb. Illett hozzá, a hangja is illett hozzá, helyén volt, mint minden apró részlet vele kapcsolatban. Teljes egész volt, hiba nélkül. Szinte sajnáltam, hogy odadobtam azoknak a csatornából kikapart gazembereknek, még ha csak pár pillanatra is.

– Srácok, ez az a spiné, igaz? – kérdezte az egyik, egy másik bólogatva hagyta rá.

– Ja, kapjuk el, és vigyük! – nyúlt érte a harmadik, de nem érte el.

A nő kilépett előle, majd úgy rúgta ágyékon, hogy hang nélkül csuklott össze. Elismerően biccentettem, és érdeklődve szemlélődtem tovább. A férfiak kiabálni kezdtek, összezárultak a nő körül, de az közben előkapott egy apró fémflakont a zsebéből, és valami sziszegő gázzal bepermetezte a társaságot. A gazfickók megtántorodtak, és arcukhoz kapták kezüket, és irgalmatlanul szidták Istent, de aztán ismét bezárult a kör, az egyik megragadta a nő kezét, a másik a kabátjába tépett. Úgy sejtettem, eddigre elfelejtették, hogy parancsom szerint nem szabad bántaniuk. Itt volt az ideje, hogy közbelépjek.

Ellöktem magam a faltól, átsiklottam az autók között, és már ott is voltam. Könnyen nyitottam magamnak utat, a társaság tagjai szétszóródtak a nedves betonon, és már a nő mellett álltam. Óvatosan megérintettem a könyökét.

– Jöjjön velem! Én hívtam ide, jöjjön! – mutattam neki az utat, és még tenyérrel félrelöktem valakit, akit elénk sodort rossz csillogása, aztán magammal ragadtam a nőt.

Már kihunytt mögöttünk a tér ragyogása, amikor megszólalt:

– Várjon! Várjon, várjon, és engedjen el, egy pillanatra, na! – tépte ki magát a kezemből, addig észre sem vettem, hogy átkaroltam. – Egy picit várjon! – kérte, és közben zokogott. Mélyen előrehajolva dőltek a könnyei, alig győzte az arcát törölgetni a zsebéből előhalászott kendővel.

Vászonkendő volt, nem a mostanság szokásos papír, még egy apró monogramot is felfedeztem a sarkában, és ez a hangulatos kis részlet ismét megerősített benne, hogy ez a nő. . . Nos, tetszett, jobban, mint bárki az elmúlt fél évszázadban.

– Esetleg felajánlhatok egy másik kendőt, ha ez kevés lenne?
– javasoltam, ahogy ott sírt mellettem, de tagadólag megrázta a fejét.

– Nem, már múlik – szipogta. – Csak a könnygáz, ugye. Maga nem kapott belőle?

– Úgy hiszem, nem. Nagyon talpraesetten viselkedett, bár talán okosabb lett volna, ha inkább segítségért kiált.

– Biztos. Nézzen hülyének, ha jólesik, nekem nyolc.

– Nem erre akartam utalni, és kérem, ne higgye, hogy bolondnak tartom. Ne higgye, mert nekem viszont számít, hogy milyen képet alakít ki magában rólam.

Itt egyenesedett végleg fel. Kabátja ujjával még kitörölte a szeméből az utolsó könnycseppeket, és alaposan végigmért.

– Aha, tehát így néz ki. A levele meg a dumája alapján sokkal öregebbnek hittem.

– Az ön szikrázó fiatalságához képest öreg vagyok – hajoltam meg gálánsan. – Megengedi, hogy karomat nyújtsam, és sétáljunk egyet? Kellemes az éjszaka.

Nem fogadta el a kezem, de elindult.

– Amilyen körülményes most, annyira gyors volt a fazonokkal. Nagyon gyors. Igazából nem is láttam, honnan került elő, egyszer csak ott volt, és aztán már nem is voltunk ott. Te jó ég, kihagytam vagy másfél utcát az életemből!

– Talán a felindulás okozta kurta amnézia. Ne törődjön vele, semmi lényegeset nem veszített.

– Hé, ne hamukázzon, komolyan kérdeztem! Mit csinált a fazonokkal?

– Semmit. Kihoztam magát közülük, és kész. Ha közben egyikük-másikuk csontját törte, hát nem tehetek róla.

– Na akkor meg ki, ha nem maga? De oké, lapozzunk, a fazonok nekem sem voltak szimpatikusak, és végül is örülhetek, hogy

megúsztam egy laza amnéziával. Azért arra emlékszem, hogy azt mondta, maga hívott randizni. Igaz?

– Pontosan.

– Maga hozta azt a levelet? Személyesen?

– Igen.

Erre szembefordult, és lendületesen pofon vágott.

– Ezt azért kapta, mert turkált a bugyijaim között. Ha már ott volt az ágyam mellett, karnyújtásnyira tőlem, miért nem ébresztett fel ahelyett, hogy idehív? Megspóroltunk volna a fazonoknak pár kéztörést.

– Nem hitt volna egy idegen férfinak, aki betör a szobájába, és éjnek évadján felébreszti. A fehéreneműit pedig igazán sajnálom, kérem, higgye el, hogy a legnagyobb zavarban nyitottam ki azt a fiókot, és kifejezetten kényszerből.

– Kényszerből? Valaki fegyvert fogott a halántékához?

– Olyan helyre kellett tennem a levelet, ahol Mr. Merill nem találja meg. Vagy gondolja, hogy elengedte volna magát ide, ha tudomást szerez a tartalmáról?

– Nem szoktam engedélyt kérni tőle!

– Akkor ebben hasonlítunk. Én sem szoktam kérni, csak elvenni – mosolyogtam rá gúnyosan.

Összevont szemöldökkel nézett vissza rám.

– És maga akar segíteni Peternek? – kérdezte kételkedve.

– Nem, eszemben sincs. De ilyet nem is ígértem. A levélben az állt, akkor jöjjön, ha maga akar segíteni neki.

– Aha. Akarok neki segíteni, mert szegény hülye már megint láthatóan nyakig benne van valami húzósabb slamasztikában, de azt nem hagyom, hogy ezen az alapon kihasználjanak. Szóval, halljam, mi az ábra?

– Ha megengedi, előtte bemutatkoznék. Alexander Nyikolajevics Szumarokov főhadnagy vagyok.

– Főhadnagy? Hol? FBI, KGB, Interpol, vagy egyszerre mind?
– támadt nekem ismételten.

Mosolyogva fogadtam az újabb kirohanást. Kétségkívül érdekes elmére és mentalitásra vall, ha valaki még egy bemutatkozásba is bele tud kötni.

– Melyiknek örülne? – kérdeztem diplomatikusan.

– Egyiknek sem. Nem bírom az erőszakszervezeteket.

– Akkor mindenféle erőszak nélkül maradjunk annyiban, hogy Alexander Szumarokov. És önt hogyan szólíthatom?

– Kate, nagy általánosságban.

– Szép név. Esetleg megkérdezhetem, kedves Kate, hogy miért hord N monogramos zsebkendőt?

– Miért kérdezi a nevem, ha nem hiszi el? Haveroknak Nell, de maga nem haver, csak kapcsolat. És annak is vacak, mert bár folyamatosan beszél, mégsem bírt eddig kinyögni semmit arról, hogy miért van Peter veszélyben – sürgetett, de a fekete éjszakában sétálva, mellettem ezzel a lángolva égő-élő nővel semmi kedvem sem volt sietni.

– Megkérdezhetem, önnek mennyit mondott el Mr. Merill?

– Semmit nem mondott. Már napok óta foglalkoztatja valami, amiről nem hajlandó beszélni, aztán ma reggelre teljesen megkatant. Hajnalban felkeltett, és ragaszkodott hozzá, hogy a legteljesebb titokban elutazzak Skóciába, a nagynénémhez. Magyarázni persze semmit nem magyarázott, de láttam rajta, aggódik, szóval belementem.

– Nagyon bízhat benne, ha magyarázat nélkül vállalta a hosszú utazást.

– Mondom, hogy hajnalban jött! Irtó komolynak kell lennie az ügynek, ha felkelt érte reggel kilenc előtt. Szóval megígértem, de aztán öltözés közben megtaláltam a levelet, és mégis maradtam. Kicsit össze is zördültünk. Most maga jön!

– Igen, látom, hogy igyekszik velem is összezördülni, de ha nem bánja, én inkább igazat adok magának. Lenyűgöz a temperamentum!

– Mi? Már megint csak szórja a homokot a szemembe, ez így nem lesz jó. A fazonokat szétverte, és oké, ez jó pont, ezért hálás vagyok magának. Ne rontsa el, ne menjen az idegeimre, csak meséljen, miért akart velem találkozni.

– Köszönöm, hogy hálás, el nem tudom képzelni, hogyan viselkedne, ha nem lenne az. Megtudhatom, mivel tölti a minden napjait? Azt valahogy nehezen képelem, hogy zenét tanul és kézimunkázik, azt már inkább, hogy lovasrohamot vezet.

– Egyetemista vagyok, szociolingvisztika és molekuláris biológia a témám. Meg ne kérdezze, hogy ez a két szak összeillik-e!

– Eszemben sem volt, maga nyilván kiválóan összeilleszti őket. A kedves szülei élnek még?

– Igen, de mi köze hozzá? Akárhogy is nézem, ha még sokáig kerülgeti a lényegét, akkor itt nagy balhé lesz, súlyosbítva a könnygázflakonnal, amit amúgy nem tettem mélyre.

– Megtámadna egy ön ellen védekezni képtelen férfit? – hitetlenkedtem, pedig akkor már biztos voltam, hogy a válasz csakis igenlő lehet. Megtámadna egy kozák ezredet is, ha azok olyan ostobák, hogy szembeszállnak vele.

És ez tetszett.

– Maga nem védekezni képtelen, a fazonokat is könnyen elintézte – torkolt le engem is azonnal, a társalgás alatt már sokadszor, ahogy a tenger is neki-nekifut a part szikláinak, örök elszántsággal, ki tudja, honnan merítve az erőt a végtelen küzdelemhez. Én pedig álltam az ostromot, ez a part szikláinak a szerepe.

– Azok csak gazemberek voltak, akik megérdemelték a sorukat. Maga más, páratlan jelenség, és kérem, ne is hasonlítgassa magát hozzájuk, mert a pusztá ötlet is nevetséges.

– Higgye el, egyre kevesebb kedvem van nevetni, a humorérzékelem utolsó morzsáit is elvesztem lassan ebben a piszok hidegben. Halljam, miért kell itt lennem?

– Mint írtam is, kedves barátja veszélyben van.

– Azt írta, életveszélyben, csak hogy ne lépünk el a lényeg felett.

– Igen – hagytam rá, aztán csak mentem mellette, hallgattam a lépteit, néztem az éjszakát, és igyekeztem felejteni, hogy az idő, az átkozott, ezeket a pillanatokot is hamarosan elsodorja.

Nem bírta hosszan a csendet, kellemes, mély hangja immár ismerősen vetett visszhangot a hideg köveken.

– Mit igen?

– Igaza van, életveszélyt írtam. Járt már a Fekete-tenger partján?

– Nem. Mi köze ehhez Peternek?

– Semmi. Csak úgy érzem, tetszene magának. Ha véletlen úgy hozza a sors, majd elviszem.

– Nézze, kezd elegend lenni – vett elő egy kézi telefonkészüléket, és vetett egy pillantást világító lapjára. – Már fél egy is elmúlt, továbbá nyolcszor kerestek hiába, mert maga miatt kikapcsoltam a mobilomat, szóval térjen a lényegre, vagy megyek haza.

– Biztos benne, hogy az utca alkalmas effajta, bizalmas kérdések megvitására? Itt, a Ritzben bérelek lakosztályt, ha akarja, felmehetünk.

– Nem megyek fel idegen pasasokkal sehová, Peter miatt vagyok itt. Vagy mit képzelt, az a hobbim, hogy elmebetegekkel randizgatok? – támadt nekem újból, itt volt az ideje a visszavonulásnak.

– Tehát elmondhatom, miféle életveszély fenyegeti Mr. Merillt?

– Ezt igyekszem kikönyörögni magából már fél órája!

– Semmiféle.

Ez picit megakasztotta.

– Semmiféle?

– Semmiféle. Hazugság volt, mese.

– Itt áll meg az eszem! Maga tényleg elmebeteg! Betör a lakásomba, feltúrja a bugyijaimat, kirángat az éjszaka közepén ebbe a rohadt hidegbe, szétver pár mit sem sejtő bőrfejűt, és mindezt a semmiért?

– Nem a semmiért. Találkozni akartam magával. Nem ismerem Mr. Merillt, nem tudok semmiről, ami fenyegetné, ne aggódjon érte, az egész hazugság volt, és csak egy mentésem van: találkozni akartam magával.

– De... De miért?

– Egyszer véletlenül láttam, és megigézett.

– Ennyi?

– Nem elég? De ne féljen, Katerina kedves, nem akarom tönkretenni az életét, nem akarom bántani, nem akarok semmit. Elfogadom, hogy elkéstem, hogy maga már más valaki oldalán boldog, és nekem már nem jutott több, mint ennek a találkozásnak az emléke. Köszönöm, hogy eljött, és kérem, felejtse el! – hajoltam meg mélyen előtte, majd kezéért nyúltam, és egy hosszú pillanatra a szemébe néztem.

Szép szeme volt, bár még haloványan látszott rajta a könnycseppek nyoma, alján a természetesnél élesebb kontrasztot adtak az erek, vér...

Végtelen hosszan tudtam volna nézni, ám nem volt itt az ideje, hát csak megemeltem a kezét, és úgy tettem, mintha megcsókolnám, de mégis visszafogtam a mozdulatot amikor már csak hajszálnyira voltam a bőrétől, mégsem értem hozzá. Nem akartam, hogy megérezze ajkam hidegét a halált, nem akartam elrontani ezt a közel tökéletes pillanatot.

Aztán sarkon fordultam, és otthagytam.

– Hé, most ne szaladjon, ha már volt bátorsága egész este a szemembe hazudni! – kiáltott utánam, és hallottam, hogy futni kezd. Még mielőtt elért volna, befordultam a sarkon, aztán megálltam az árnyékban.

Lihegve esett be a kivilágított kis utcácskába, majd hitetlenkedve megtorpant, szétnézett, a haja szerteszet szállt.

– Hé, hová tűnt? Tudom, hogy hall, ennyi idő alatt nem léphetett le! Hol van?

Ott álltam tőle egy hosszú karnyújtásnyira.

– Jöjjön elő, ha igazi férfi! – kiáltotta az éjszakába. Látszottak a nyakán megfeszülő izmok, és az erek lüktetése, vér, vér, vér. . .

Majdnem előléptem, de az utolsó pillanatban magamhoz tértem, és ott maradtam a nekem rendelt árnyékban. Nem, nem ez volt a jó alkalom, még nem ez volt. Némán néztem végig, ahogy várta a választ, majd fejfogatva, tétova léptekkel elindult az utcán, hogy végül a másik végén kis habozás után elforduljon, és akkor végre eltakarták előlem az épületek.

De még hosszan néztem utána, mielőtt elindultam volna vissza a hotelbe.

XXV.

A Ritzben egyenesen a recepció pulthoz mentem. A kocsimat kérettem, és Richie felől érdeklődtem.

– Sajnálom, tegnap óta nem láttuk Richard Fontainbleu urat. Talán hagy neki valami üzenetet?

– Esetleg van valami... telefonszáma?

– Nem, nem hagyott meg számot, de amint visszajön, átadhatjuk az üzenetét.

– Nem, akkor hagyjuk. És holnap én sem leszek itt, ám várhatóan keresni fognak. Bárki érdeklődik irántam, mondják meg neki, hogy este tízre visszajövök, akkor megtalál a szobámban, vagy esetleg a bárban. Ezt adják át szó szerint annak, aki keres, legyen az bárki.

– Értem, uram – hajlongott a portás, de ez már nem érdekelt, kimentem a szálló elé.

A kocsí már ott várt, de senki sem ült benne. Picit megtorpantam mellette, és összevont szemöldökkel szétnéztem, de már láttam is Thomast, amint sietve kifordul egy késő estig nyitva tartó kávéház ajtaján.

– Bocs, főnök, csak ittam egy teát – nyitott ajtót szolgálatkészen, és aztán maga is sietve beült. – Ha akarja, legközelebb hozok termosztban.

– Azt hordasz magaddal, ami jólesik, és oda járkálsz, ahová akarsz, de ha még egyszer várnom kell rád, akkor kirúglak.

– Világos, főnök. Most hová?

– Csak induljunk – dőltem hátra, és csak akkor folytattam, amikor kigördültünk a forgalomba. – Van ma este valami kocsi-verseny a városban?

– Biztosan. Konkrétan mire gondol?

– Olyan kell, ahová bárki benevezhet, lehetőleg legyen törvénytelen, és látogassák tisztílt bűnözők, akik szívesen összeverekednek bármiféle nézeteltérésen – jellemeztem a helyet, ahol Richie jól érzi magát, és szerencsémre Thomas is otthon volt az efféle körökben.

– Körbecsöröghetek, a srácok biztosan tudnak segíteni – javasolta, aztán telefonált párat, miközben fél kézzel hajtott, ám

végül bocsánatkérően mosolygott bele az üres tükörbe. – Ma nem tartanak versenyt, majd csak a hétvégén. Baj?

– Nos, van másik megoldás is, bár szívesen elkerültem volna. Hívd fel ezt a számot – nyújtottam át neki a névjegyemet.

Az egész csomag, meg a hozzá tartozó bőrtok is Maria ajándéka volt. Selyempapírba csomagolva adta át, vörös szalaggal átkötve, az egyik mindszentek alkalmából, talán kilencszáznolcvannégyben, vagy nyolcvanötben, erre már nem emlékszem. Ami a lényeg, ő semmiképpen nem hagyta volna le a telefonszámot egy névjegykártyáról, Thomas pedig rutinos mozdulatokkal nyomogatta a gombokat megszokott készülékén, majd átadta nekem.

– Kicseng.

– Ez nyilván biztató – hagytam rá, majd fülemhez emeltem, és vártam. Egy ideig csak géphangok zúgtak benne, aztán messze, a kastély egyik szalonjában Maria felvette a kagylót.

– Helló, Richie! Már megint valami baj van, hogy hívsz?

– Maria kedves, ki kell ábrándítsalak, csak én vagyok az – feleltem, és igaz megdöbbenést hallottam ki a válaszból:

– Kedves barátom, ez aztán a meglepetés! Mi vitt rá, hogy hozzányúlj a huszadik század eme ördögi csodájához, melyet mi, kései, korcs utódok telefonnak nevezünk?

– Nem ördögi, még csak nem is ördöngös szerkezet, bár tény, csodálatos a távolból is hallani a hangodat. Mondtam már, Maria kedves, hogy gyönyörű a hangod?

– Számtalanszor, kedves barátom, számtalanszor. És csak ezért telefonáltál?

– Mi fontosabb okom lehetne? Hiányzol, Maria kedves, tökéletes alakod látását nem pótolhatja London egyetlen látványossága sem.

– Szavak, kedves barátom, szép és üres szavak! Vagy talán még igazak is, ám ne hidd, hogy szánni kezdlek. Úgy hiszem, te öle-

lésből ölelésbe szédülsz London pezsgő éjszakájában, hogy végül már az arcára se emlékezz az asszonyoknak, akik boldoggá tettek.

– Micsoda feltételezés! Egyetlen asszonyi arcot sem felejték el, Maria kedves, éppen ezért állíthatom teljes bizonyossággal, hogy nálad tökéletesebb szépségű nőt még nem láttam. Hogy töltöd napjaidat, mi érdekes esett a kastélyban, mióta fájó búcsút vettünk?

– Semmi, barátom, semmi. Egyszer kilovagoltunk papussal megnézni a birtokot, de inkább az ő kedvéért mentem vele, nem a magam szórakozásából, és a minap történt egy szörnyű baleset az országúton. Egész éjszaka villódtak a kék-vörös fények a sötétségben. Az újság több halottról is írt!

– Ez borzalmas. Ne is gondold rá, még elrontja a kedved, és azért kár lenne.

– Inkább bosszant. Aznap ki akartam autózni, de a nagy nyüzsgésben papus nem engedte. Mintha nem tudnék vigyázni magamra! Ám hagyjuk, inkább mesélj, veled mi történt?

– Semmi. London csupa fény, fényesebb, mint utoljára láttam, de az emberek semmit sem változtak, ugyanúgy sietnek a dolguk után. Lassan már nézni is fárasztó őket.

– Nos, akkor talán gyertek haza. Itt teljes a magány, a park páratlanul szép most, hogy az utolsó levél is lehullott, és a holdfény minden egyes ágacskát külön kirajzol az égre. Csak éppen magányosan nincs értelme sétálni a fák alatt. Nélkületek olyan üresek az éjszakák!

– Hamarosan, Maria kedves, hamarosan megyünk. Apropos, ha már beszélünk, nem tudnád megadni Richie telefonszámát?

– Azt hittem, veled van!

– Persze, de pár napja eltűnt, és félek, hogy bajba keveredik.

– Napokat mondtál? Akkor már régen bajba keveredett! Nyilván körözi a rendőrség, meg mindenféle bosszúszomjas bűnözők loholnak a nyomában. Felesleges a felhívásával fáradnod.

– Ha így látod, akkor még fontosabb, hogy megtaláljam, és segítsék neki.

– Ugyan! Ha szorul a hurok, úgyis hazaszalad, és addig könyörög papusnak, míg az elsimít mindent.

– Szívem szerint nem hagynám eddig fajulni a dolgokat, Maria kedves. Nem szeretném magamra haragítani a Lordot azzal, hogy hagyom rossz társaságba keveredni Richie-t. Azt hiszem, megnehezeltelne, ha az én hibámból valami baja esne.

– Megnehezeltelne? Finom kifejezés arra, hogy mit tenne veled, ha úgy éreznéd, miattad esett baja féltett fiacskájának!

– No, látod, szükségem van arra a telefonszámra – ismertem el nyíltan is. Maria kicsit várt, majd más hangon folytatta:

– És London tényleg olyan fényes?

– Vakítja a szemet. Ha akadnak is érdekes apróságok, eltűnnek a fényárban.

– Azért azt hiszem, megnézném.

– Felesleges, Maria kedves, nem hiszem, hogy jól éreznéd magad itt. És egyébként is, túl csendessé válna a kastély, ha te is eljössz.

– Á, papusnak már említettem, hogy esetleg pár napra elmennek kikapcsolódni, és nincs ellene kifogása. Tehát, ha esetleg leugranék, hol talállak meg? No, mondom, ha véletlen mégis kedvem szottyan kicsit utazgatni.

– A Ritzben van szállásom.

– Ezt tudom, kedves barátom. Azt kérdeztem, hogy hol talállak meg téged?

Kicsit haboztam, de nem volt sok választásom, kellett Richie telefonszáma, még ma el akartam érni.

– A Ritzben tudni fogják, hogy hol járok – ígértem hát minden meggyőződésem ellenére.

– Nem kérem, hogy esküdj, mert tudom, mit ér a szavad, kedves barátom. Inkább maradjunk annyiban, hogyha valami

véletlen folytán elkerülnénk egymást, akkor szomorú leszek. És szomorúságomban esetleg meggondolatlanul cselekszem. Tudod, az indulat olyan rossz tanácsadó!

– Nem venném a szívemre, hogy miattam valami butaságot csinálj, Maria kedves. Várni foglak a Ritzben.

– Ez remek! Talán már ma útnak indulok.

– Várj azért, legalább addig, míg megmondod azt a telefonszámot!

– Ó, jó hogy figyelmeztetsz, már majdnem elfeledkeztem róla. Tartsd egy kicsit a vonalat, mindjárt megkeresem. Ide tehettem valahová...

És elhalt a hangja, a készülék némán lapult a kezemben, ki tudja, milyen hosszan. Nem mértem az időt, inkább az járt a fejemben, mi lesz, ha Maria tényleg ide utazik? Nos, kétségkívül érdekesebbé teszi a helyzetet jelenléte, és végül is, innentől mind-egy volt. Richie pedig megbánja, hogy kérni voltam kénytelen miatta!

– No, megvan a szám! Csak közben John felszolgált a teát, és nem akartam, hogy kihűljön. Ugye, nem neheztelsz a várakozás miatt?

– Maria kedves, időm, az van. Teméntelen sok időm van.

– Akkor figyelj, diktálok a telefonszámot.

Persze, nem írtam le sehová, megjegyeztem a kurta szám-sort, majd továbbmondtam Thomasnak, aki engedelmesen a telefonba nyomkodta, bár közben nem tartotta meg magának a véleményét.

– Nem kétlem, főnök, hogy magának van ideje, de ez már majdnem egyéves mobil, és új korában sem arra találták ki, hogy félórás beszélgetéseket bírjon ki töltés nélkül. Ha a jövőben is telefonálgatni akar, akkor majd beszerzek egy töltőt, ami megy a szivargyújtóról.

– A saját pénzedből azt veszel, amit akarsz. Viszont a beszélgetés díját én állom, majd mutasd meg a számlát, ha megkapod.

– Ez kártyás, de majd kérek valami részletes kimutatást, valahonnan biztos lehet keríteni. Na, ez is kicseng – adta át ismét a készüléket, amin keresztül hamarosan hallhattam Richie nyers hangját.

– Hát te meg ki vagy, és mit akarsz?

– Szervusz Richie, hogy telik a napod?

– Alex? Honnan a fenéből tudod a számomat?

– Maria mondta, az imént, amikor felhívtam.

– Felhívtad? Te?

– Ó, nagyon kellemesen beszélgettünk, élvezet volt. Rólad is szó esett.

– Igen? – kérdezett vissza, és a gépen keresztül is éreztem a gyanakvást a hangjában, hát elégedetten továbbléptem.

– Igen. Említette, hogy már megint szívességekkel ostromlod, és hogy kicsit már talán elege is van ebből – magyaráztam kissé talán túl Maria első megjegyzését, amikor még azt hitte, Richie-vel beszél.

– A fenébe, pedig megkértem, hogy ne dumáljon róla senkinek!

– Ne vádold indiszkrécióval, tudhatod, nem az a fajta nőszemély, aki mindenkivel vég nélkül pletykálgodik! Semmit nem mondott el nekem, tényleg semmit.

– Aha, persze. Figyelj, ha továbbadod az öregnek, akkor szemét alak vagy!

– Lépjünk túl a személyeskedésen, Richie. Nem adok tovább semmit, mert nem tudok semmit, erre akár meg is esküdhetek.

– Hallottalak már esküdni. Inkább azt mondd, mi kell? Nem azért hívtál, hogy halld a hangomat, erre felteszem a kocsim.

– Mikor tanulod meg, hogy velem nem érdemes fogadnod, mert csak veszítesz? Nem akarok semmit, csak érdekel, mit csinálsz, hogy vagy? Remélem, sikerült eltűnnöd a figyelő tekintetek keresztüztüzből.

– Ja, a Merill gyerek lekopott, nyomát sem látom. Emiatt ne aggódj.

– Remek. Akkor este akár találkozhatnánk is.

– Miért ne? Holnap, vagy holnapután összefuthatunk, végül is ráérek.

– Ma este. Napnyugtakor a Royal Operában.

Kicsi csend.

– Tudtam, hogy akarsz valamit! Nyögjed, mit?

– Azt, hogy ott legyél. Különben... – halt el a hangom, és végül is ez blöff volt, mert nem igazán tudtam volna hathatósan befejezni, de nem is kellett.

– Na dögöljön meg a tisztelt főhadnagy úr!

– Tehát napnyugtakor. Ne késs! – adtam át a készüléket Thomasnak, majd elégedetten hátradőltem. – Most pedig állj meg, kiszállok.

– Még valami feladat nappalra? – kérdezett vissza Thomas szolgálatkészen. Kicsit elmélkedtem, aztán megvontam a vállam.

– Tudd meg, hogy ma este hol tartják a legfényesebb esküvői mulatságot.

– Mindegy, kiét?

– Mindegy, az a lényeg, hogy megfelelően pompás legyen. Aztán vége a szolgálatodnak, majd napnyugtakor gyere értem az operához.

XXVI.

Egy kereszteződésben szálltam ki, kurta pillanat, de ez is elég volt, hogy egy türelmetlen úrvezető mögöttünk dudaszóval adjon hangot véleményének. Hát elengedtem a kocsit, és Thomas már tovább is indult, hamarosan beleveszett a hátsó lámpák vöröse a hajnali kocsiforgalomba. Hosszan néztem utána, mert hiszen semmi dolgom nem volt, aztán találomra indultam neki az utcáknak.

Közben az járt a fejemben, mi lenne, ha Thomas nem hozná vissza a kocsit. Persze, semmi. Járhatnék taxival, vagy Richie is fuvarozhatna, ha nincs más dolga. És lássuk be, semmi dolga sincs azon kívül, mint hogy eltöltse az idejét. Nem lenne baj, ha Thomas nem jönne vissza, nekem nem lenne baj. De neki? Ő vajon mennyit veszítene, ha itt hagyna engem? És mi vár rá mellettem, ha mégis marad?

Azt tudtam, hogy a Lordnak két szolgálja is van, akik hűen kitartanak mellette, adjanak bármilyen sorszámot is az éppen soros évszázadnak a gyorsan haló emberek. Hogy a komornyik, John, mióta szolgál, nem tudom, az viszont bizonyos, hogy régebben, mint Herbert. Róla meg csak annyit, hogy egyszer megkérdeztem tőle, hogyan szerezte azt a csúf forradást az arcára.

– Harcban, uram. Amikor Oliver Cromwell kutyái fel akarták gyújtani a kastélyt – válaszolta, és nem hiszem, hogy hazudott volna.

Ám rajtuk, kettőjükön kívül nem volt állandó alkalmazott a kastélyban. A szobalányok, szakácsnők, kertészek és az újabban sofőrnek nevezett kocsisok jöttek-mentek. De ők ketten állandóak voltak, a szó legszorosabb értelmében.

Éjjel kiszolgálták urukat, nappal pedig rendben tartották a kastélyt, elküldték a kíváncsiskodókat, ha nagy ritkán valaki arra járt. Tették a dolgukat. És felettük is épp úgy elperegetek az évek, mint uruk felett. Hűségükért és szolgálatukért időt kaptak, sok-sok időt. Nappalokat és éjszakákat egyaránt. Mégsem irigyeltem őket.

Nem éreztem úgy, hogy az a sok idő annyit érne. Az idő nem számít, az idő nem létezik! A nappalokba épp úgy bele lehet unni, mint az éjszakákba. Előbb-utóbb minden csak ismétli magát, és nem marad semmi, amire még érdemes lenne várni. Illetve, nekem semmi nem marad, nekik ott lesz a szolgálat. Örökké... De nem, ezt nem tudtam elképzelni! Hogy akárki meg merje szabni, mit tehetek, és mit nem? Soha!

Thomasnak jobb lenne, ha egy este nem jönne vissza. Vagy talán őt nem zavarja, hogy idegen akaratot követ, talán még örül is neki, hogy nem kell gondolkodnia, hogy van valaki, aki megmondja neki, mit tegyen... Ilyen emberek is vannak.

Ezen törtem a fejem, míg jártam az utcákat, néztem a szembejövők arcát. Az éjszaka megfakult, és mire a nap sugarainak visszfénye megfestette a felhőket, felmagasodott előttem a Royal Opera House épülete. Mivel este itt volt dolgom, hát feltörtem egy közeli ház pincéjét, eltűntem mélységében, felkelt és lenyugodott a nap, és mire kigyulladtak az ívlámpák, már ismét ott álltam az opera épülete előtt, és zsebre tett kézzel vártam Richie-t.

Úgy nagy általánosságban nem kedvelem az operát. Akkor már inkább a színház, ha meg zene, akkor lehessen rá táncolni, lehetőleg széplányok derekát ölelve. Ennek ellenére alaposan megnéztem a kitett plakátokat, a futó előadások szereposztását, bár minden név idegen volt, ám a köröttem báméskodók megjegyzéseiből valamelyest tájékozódhattam. Azért nem kötött le igazán, és szerencsére hamarosan befutott Richie.

Éles fékcsikorgással érkezett. Vörös sportkocsiját egyszerűen a járdán hagyta, a főbejárat előtt, fejét tekergetve sietett fel a lépcsőkön, és már messziről köszönt.

– Helló, Alex! Már megint flancos helyet találtál magadnak!

– Te pedig még mindig képtelen vagy felnőni a helyzetedhez. Fogalmad sincs, hogyan kellene viselkedned!

– Teljesen tisztában vagyok vele, hogy úgy viselkedem, ahogy akarok. No, essünk túl rajta, lökd a sódert, mi kell? Csendesen indultam befelé az épületbe, hanyagul az egyik plakát felé intve.

– Ez a *Pillangókisasszony* szerinted megérhet egy estét? Elég bizarrul hangzik egy japán témájú darab, bár kétségkívül egzotikus.

– Ha operáról akarsz dumálni, rossz embert hívtál.

– Megkíséreltem egy kicsit társalogni, de igazad van, hagyjuk – legyintettem, és odaléptem a jegykiadó ablakhoz. – Egy páholyt kérnék a ma esti előadásra.

Tökéletes eleganciával öltözött, remekül sminkelt hölgy mosolygott rám szolgálatkészen.

– Milyen néven foglalta?

– Nem foglaltam semmit.

A nő az üveg mögött úgy nézett fel rám, mintha megöltem volna az anyját.

– Nincs foglalása?

– Gondolja, kellene?

– Hónapokra előre le van kötve minden helyünk!

– Aha. Ebben az esetben mit javasol?

– Várakozhatnak kezdésig, hátha valaki visszamond egy helyet, de nem biztatom sok reménnyel.

– Akkor inkább nem várok. Adja ki valakinek a jegyét, aki még nem jött érte. Egy kellemes, félreeső páholyt képzeltem el, egyáltalán nem kell, hogy nagy legyen.

– De hát ez lehetetlen! – csodálkozott rám a nő. Richie unottan hajolt be az ablak elé.

– Ne húzd az időt, kisanyám, a haveromnak kell a jegy, tehát meg fogja kapni, ez tuti. Csak az a kérdés, hogy te túléled-e?

A nő erre már válaszolni sem tudott, hát visszavettem a szót Richie-től.

– Rendben, én hajlandó vagyok kompromisszumokat kötni – közöltem beletörődve a helyzetbe. – Felejsük el a páholyt, jó lesz két szék a földszinten. Középtájbán, ha kérhetném.

És a szemébe néztem, hogy lássa a halált, és láttam, hogy fél, hát hagytam, hogy féljen. Szemét el nem szakítva rólam, remegő kezekkel nyúlt a pult alatt elhelyezett jegyekért.

– No, látja, megy ez! – vettem át mosolyogva a papírokat, majd könnyedén félreléptem az ablaktól. – Fizetni a barátom fizet.

Richie pedig unottan vette elő a hitelkártyáját. Nem hordott magánál készpénzt, még érméket se nagyon, mindig hitelkártyával fizetett, pedig párszor már figyelmeztettem, hogy a váltók, a csekkek, vagy általában, a bankszámlák mennyire bizonytalanok.

– Jön egy lázadás, megbuktatják az uralkodót, vagy lerohanja egy idegen sereg az országot, és már el is veszett a pénzed. Tapasztalatból beszélek, láttam már ilyesmit egypárszor. Az arany, az ékszerek, az biztos, ezenfelül meg tarts magadnál mindig elegendő készpénzt – magyaráztam neki, de nem vett komolyan.

– Mi neked az elegendő készpénz?

– Amivel el lehet hagyni az országot.

– Akkor jó vagyok. Stoppal bármeddig eljutok, és ahhoz nem kell pénz – nevetett ki, amit már akkor sem bántam, most pedig kifejezetten örültem neki.

Bankkártyája eltűnt a pénztáros nő kezei között, egy gép leolvasta, egy másik elektromos huzalokon küldte tovább a jelet, és úgy sejtettem, hogy valahol egy fiatalember hamarosan felkapja

a fejét, ahogy eljut hozzá az információ. A Herceg hamarosan tudni fogja, hogy itt jártunk!

Azt persze nem tudtam megbecsülni, hogy mikorra reagál, egy picit talán arra számítottam, mindjárt szirénák szólalnak meg, és fegyveresek özönlenek elő. A kor tempója valahogy ezt sugallta, de nem történt semmi. Úgy éreztem, van még időm, de hát mégis, nekem ne lenne?

– És most? – lépett el Richie is az ablaktól, eltette a kártyát.

– Feltételezem, most mindjárt jön valami csinos bige, akit itt akarsz szédíteni, ez oké, de engem miért hívtál?

– Csak beszélni akartam veled.

– Azt telefonon is megtehetted volna tegnap.

– A telefon olyan személytelen – legyintettem, és elindultam kifelé, Richie habozás nélkül mellém csapódott. – Attól tartok, Maria tényleg úgy gondolja, hogy eljön utánunk.

– Én mondtam, te nem vettél komolyan!

– Végül is mindegy. Ám ha hárman leszünk, talán mégis érdemes bérelni egy házat.

– Akár.

– Akkor intézd el. Bérelj valami kisebb épületet a központ-hoz közel, ami megfelel az igényeinknek.

– Nem ügy.

– Egyébként, már elnézést, hogy anyagiakra terelem a szót, de azzal a műanyag lappal ki tudod fizetni? Ne adjak valamennyi készpénzt?

– Jaj, Alex, ezen a „műanyag lap”-on annyi zsé van, hogy a fél várost kibérelhetném. Ne aggódj, elsikálom. Holnapra meglesz.

– Addig ne fizess, amíg nem láttam! A magad feje után képes lennél kivenni valami ízléstelen romot.

– Majd igyekszem szem előtt tartani a főhadnagy úr ódivatú ízlését.

– És nem fizetsz, amíg nem láttam – szögeztem le, mert nem akartam túl sok nyomot hagyni a Hercegnek, majd megálltam az épület kapujában, és szétnéztem. Thomas kicsit odébb állt, a járdán pedig éppen két rendőr szorgoskodott Richie vörös sportkocsija körül.

– Ezen nem veszünk össze. De ha nem bánod, most megyek – mosolygott rám, elfutva indult a rendőrök felé. – Hé, fakabátok, kopjatok le a kocsim mellől, mert szétverem a fejét, aki hozzányúl!

Majd bevágódott a döbbenettől mozdulni képtelen emberek között a kocsiba, felsikoltott a motor, és már ment is. Jobb híján végignéztem, ahogy a rendőrök kiabálva szaladtak utána, és öveiken lógó rádió-adóvevőik felé kapva fújtak riadót, de ami aztán jött, az már nem érdekelt. Richie számára nem jelent akadályt pár rendőr, vagy bármi más karhatalmi szerv, úgy hiszem, direkt provokálja őket, és végül is meg tudtam érteni. Valaha én is örömeimet leltem az emberi szabályok áthágásában, csak aztán az eltelt évtizedek elkoptatták ezt az élvezetet is. De hát Richie még fiatal, érthető, ha tumbol.

– Thomas, a Ritzbe – ültem be a kocsimba, és otthagytam az egészet.

XXVII.

A szállodában először is megérdeklődtem, kerestek-e, és elégedetten nyugtáztam, hogy egy fiatal, és „módfelett élénk” hölgy érdeklődött utánam.

– Megmondták neki, hogy tízkor megtalál?

– Természetesen, uram.

– Remek! – mosolyodtam el. – Ha jönne, a bárban leszek.

Először mégis a szobámba mentem, megmosakodtam és átöltöztem, elvégre az ember adjon a külsejére, ha hölgytársaságba megy. Aztán lementem a bárba, leültem oldalt, és hagytam, hogy peregjenek a percek.

Soká jött, legalábbis soknak éreztem az eltelt időt, amikor végre belépett az ajtón, és érdeklődve szénézett. Nem öltözött hozzá a hely eleganciájához, nadrágot viselt, és ugyanazt a kabátot, mint amiben tegnap láttam, alatta pedig magas nyakú pulóvert, kellemes pasztellszínekben játszót. Mást nyilván be sem engedtek volna efféle ruhában, de azon nem csodálkoztam, hogy ő bejutott. Hosszan keresett, hisz mélyen az árnyékban ültem, és talán már el is indult volna vissza, a hall felé, amikor letettem a kezemben tartott poharat. A mozdulatra észrevett, odasietett az asztalomhoz.

– Helló, ugye nem bánja, hogy leülök? – nyitott azonnal, és nem adott időt tiltakozni, leült. Letette oldalra kabátját, táskáját, nagyot fújta, és megrázta a fejét.

– Micsoda végtelen meglepetés, hogy ismét látom, Katerina kedves.

– Maga jellemzően már megint hazudik. A recepcióstól tudom, hogy érdeklődött, kerestem-e magát napközben, akkor meg mit csodálkozik az ittlétemen?

– Érdeklődtem, ez igaz, ám a meglepetés erejével hatott rám az igenlő válasz. Reméltem, de nem hittem, hogy megkeres. Mit iszik?

– Semmit.

Magamhoz intettem a pincért, és hozattam két teát.

– Egy meleg ital nyilván jólesik majd, hiszen most jött a hideg éjszakából.

– Ne anyáskodjon felettem, mint már múltkor mondtam, még élnek a szüleim, ők szoktak azzal idegesíteni, hogy rendesen felöltöztem-e – tiltakozott, de azért maga elé húzta a hamarosan megérkező csészét. – Elgondolkodtam a tegnapi találkozásunkon, és pár dolog nem akar a helyére kerülni.

– Nekem már az öröm, hogy egyáltalán rám gondolt.

– Ne örüljön annyira, mert akárhogy forgatom, csak arra jutok, hogy maga nagy gazember. Kiszedte belőlem, hogy semmit sem tudok Peter folyó ügyéről, majd lazán a szemembe hazudta, hogy nincs is ilyen, még rátett egy lapát rózsaszín ragacsos dumát, miszerint bukik rám, és végül elégedetten lelépett.

Fejcsóválva mérlegeltem a hallottakat, majd rábólintottam.

– Igen, ez egy kerek, egész magyarázat. Elhiszi?

– Egészen addig hittem, míg meg nem láttam, hogy tényleg itt ül. Mert ha az a verzió lett volna igaz, akkor a Ritz csak fal duma, és én sehol sem tudom megtalálni magát, illetve azt a mesebeli Alexander Szumarokovot, akinek bemutatkozott.

– Tényleg ez a nevem!

– De nincs semmi érvényes személyi okmánya, nem szerepel a bevándorlók között, sem sehol másutt. Van pár barátnőm mindenféle hivatalokban, ők rálátnak az ilyesmire. Több mint egy órát telefonálgattam összevissza, biztosan állíthatom, ilyen nevű alak sehol sincs nyilvántartásba véve.

– Sajnálom, hogy kételkedik a léteemben. Ha nem bánja, ennek ellenére örülnék, ha továbbra is Alexander Szumarokovnak szólítana.

– Én meg annak örülnék, ha semminek sem kéne szólítanom. Mondja el, miért keresett meg, és lelépek, oké?

– Tehát azt a felvetést, mely szerint csak ki akartam puhatolni, hogy mit tud Mr. Merill viselt dolgairól, azt elvetette, amikor itt talált?

– Pontosan.

– Akkor miért nem hiszi, hogy igazat mondok, és tényleg csak szép szemét vágytam látni, amikor találkozót kértem az éjszakában?

– Ha csak randizni akart, mit keres a képben az a pár bőrfeljú? A város közepén ritkán támadnak rá még a magányos nőkre is, ezek meg kifejezetten engem akartak. Valahonnan felismertek, ez biztos. Honnan, és egyáltalán, hogyan kerültek oda?

– Felbéreltem őket.

– Tessék?

– Felbéreltem őket, hogy támadják meg magát. Ostobaságomban úgy hittem, ha kimenthetem pár csavargó keze közül, akkor azzal meglágyítom magam iránt a szívét, merthogy száz nőből kilencvenkilenc hálásan omlik a megmentője karjába. Maga a kivétel. Fogadja érte elismerésemet, maga valóban páratlan jelenség. És őszintén bocsánatot kérek, hogy lebecsültem a tartását.

Megkövülten ült velem szemben, majd nagy levegőt vett.

– Maga... Maga vagy nagyon ügyesen hazudik, vagy teljesen beszámíthatatlan.

– Minden szerelmes férfi beszámíthatatlan. Igya meg a teáját, mert kihűl.

– Maga is csak tartogatja.

– Én már ittam egyet az érkezése előtt – tettem le az érintetlen csészét, aztán csak néztem őt, és gyönyörködtem benne. A tekintetében, ahogy kereste a tekintetemben az igazságot, a hallgatásában, amit nem tört meg lényegtelen fecsegéssel, a tartásában, ami egyszerre volt kecses és erőt sugárzó.

Sokára szólalt csak meg, és akkor már egészen másról beszélt:

– Ma Peter azt mondta, nálam tölti az éjszakát, de este kapott egy telefont az egyik haverjától, mire elrohant. A Royal Opera House-ba. Erről mi a véleménye?

– Kérem, mint már mondtam, én nem ismerem Mr. Merillt, nem is óhajtom megismerni, a léte a legteljesebb mértékben hidegen hagy, és bár van véleményem arról a férfiről, aki elrohan egy önnel töltött éjszaka elől, de azt megtartom magamnak, mert bizonyos kifejezéseket nem szoktam hölgyek jelenlétében használni.

– Hülyének tartja?

– Súlyosabbra gondoltam, már pusztán a viselkedését alapul véve, mert, ismétlem, nem ismerem, és ha kérhetek egy szívességet, keressünk más közös témát.

– Rajta kívül nincsenek közös témáink.

– Akkor hagyjuk a beszédet, inkább jöjjön el velem mulatni. Szigorúan nyilvános és erkölcsileg teljesen feddhetetlen helyre! – emeltem magam elé védekezőn a kezem, amikor láttam, hogy tiltakozni akar. – Ma estére esküvői mulatságba megyek, és nincs partnerem, jöjjön el velem! Ha engem meg is un, a társaságban bizonyosan talál magának valakit, aki elszórakoztatja, és még a legrosszabb bál is jobb, mint egyedül üldögelni otthon, és rágódni megoldhatatlan problémákon. A barátja elment egy operaelőadásra, mire hazaér, maga is otthon lesz, és megbeszélhetnek mindent, engem pedig elfelejthet, amint felkel a nap.

– Esküvő? Nem vagyok úgy öltözve – nézett végig magán.

– Ez csak kifogás. Maga lesz ott a legmegigézőbb jelenség, és ezt csak elrontaná, ha valami ünnepi maskarába bújna. Ha pedig valaki megjegyzést mer tenni a küllemére, akkor kihívom párbajra, és megölöm. Így megfelel?

– Párbajról szó sem lehet. De egye fene, ha maga nem bánja, hogy nem viselek túsarkút, akkor elmegyek. Kap még egy esélyt, de ezzel elfogyott a türelmem! – fenyegetett, és csak megitta a teáját, én pedig odaintettem a pincért, és fizettem.

– Elnézést, de egy úr keresi önt – hajolt hozzám az alkalmazott, amint hozta a számlát. – A hátsó társalgóban várja.

– Várjon nyugodtan – legyintettem, és vastag borraivalót adtam, mert így hozta a kedvem.

– Azt üzeni, Nell Gwynnről akar önnel beszélni – suttogta a pincér, szerencsére elég halkán. Szemközt Katerina nem adta jelét, hogy meghallotta volna.

Így volt választásom, ám mégsem haboztam, felálltam a székről.

– Bocsásson meg, Katerina kedves, attól tartok, még egy apróságot el kell intéznem indulás előtt – segítettem fel rá a kabátját.

– Várjon meg a hallban, és ha túl csábítóan hívná az üvegezett ajtón túlról az éjszaka, ne feledje, az imént még azt ígérte, ad nekem egy utolsó esélyt. Ne szaladjon el!

– Az a maga szokása – nézett rám gúnyosan. Megnyugodva hagytam ott. Tudtam, ezután biztosan meg fog várni.

Határozott léptekkel vágtam neki a bárt a hátsó társalgónak nevezett helyiséggel összekötő, kihalt folyosónak. Emberi szemmel nyilván halvány fények világították meg, engem inkább vakított a ragyogás, talán ezért nem vettem észre semmit, vagy talán csak nem figyeltem oda, nem is tudom. Mindenesetre kissé meglepett, amikor az egyik sarokból hirtelen előlépett a Herceg, kinyújtott kézzel rám fogott egy hosszú csövű pisztolyt, és hat tompán csattanó lövést adott le a mellkasomra.

Hat sebből kezdett el folyni a vér.

Az én szívem nem ver, nem hajtja a vért, hát az nem fröcskölt sehová, csak csendes patakokban folyni kezdett, pillanatok alatt megfestve ingem, zakóm, nadrágom, még a földre is csöp-pent, de csak pár csepp. Érdeklődve lenéztem, hátha, de semmi váratlant nem láttam. Még el sem halt a lövések visszhangja, amikor a sebek már meg is szűntek, a kifolyt vér megalvadt, kér-

ges, fekete, érintésre könnyen porladó foltot hagyva a ruhámon. Más nyoma nem maradt a hat pisztolygolyónak.

– Mr. Merill, ezt nem tudom másként értelmezni, mint egy módfelett barátságtalan gesztust – néztem fel a Hercegre.

– Sajnálom, ha megbántottam vele, de ki kellett próbálnom, és ne haragudjon, nem érzek lelkiismeret-furdalást érte. Ha jól emlékszem, ezzel nem szegtem meg a fogadás szabályait – eresztette le a fegyvert, és nem látszott rajta a csalódás.

Picit elgondolkodtam, majd bólintottam.

– Valóban. Konkrétan ez így nem volt említve, de lássuk be, azért egy gyilkossági kísérlet némileg feszegeti a határokat.

– Maga mondta, ön már halott. Holtakat nem lehet megölni.

– Ez korrekt megközelítés, fejet kell hajtanom előtte. De ha már itt van, megtudhatnám, hogyan került ide? Úgy hittem, innen messze készül egy operaelőadásra.

– A barátaim ott vannak, és két ember is elég csapdát állítani, ha mégis odament volna. Én kicsit gyanakodtam, hogy az csak valami tévút, így inkább Nellt követtem, ha nem haragszik.

– Okos gondolat – ismertem el, és még kérdeztem volna, de ekkor megzavartak.

A bár felől érkezett egy libériás alkalmazott, futó léptekkel, idegesen, majd meglátva minket megtorpant, és zavartan végigmért.

– Elnézést, de mintha... Szóval, furcsa zajokat hallottam, és...

– Lövések voltak – mosolygott rá szemrebbenés nélkül a Herceg, és még a fegyvert is felmutatta. – Riasztópisztoly, álarcosbálra csináltattam, jó nagyot szól, és teljesen élethűen néz ki. Igaz?

És még meg is forgatta a fegyvert, feldobta, hogy könnyen elkapja a csövénél, majd átpörgette az ujjai között. Mindezt olyan magabiztossággal, mint egy hivatásos zsonglőr.

– Riasztópisztoly? – csodálkozott az alkalmazott, és gyanakodva nézett alvadt vérrel foltos ingemre, melyet meg sem próbáltam eltakarni. Nem érdekelt a fickó, a megjegyzésére sem reagáltam, csak elnéztem mellette, mintha ott sem lenne. Ezt a helyzetet nem nekem kellett megmagyarázni.

De a Herceg nem is szorult a segítségemre.

– Hogyne, riasztópisztoly! – nevetett fel, majd fél kézzel a ráfogta a fegyvert a férfi homlokára, és meghúzta a ravaszt. Nagyot csattant, pontosan, mint az első hat lövés, ám a fickó mégsem hanyatlott le vérző fejjel. Nem esett más baja, mint hogy majdnem meghalt ijedtében.

Tehát a hetedik, és nyilván innentől már mind vaktöltény, nyugtáztam magamban, és bár eddig mozdulatlanul álltam a fal mellett, elnézve a folyosó vége felé, mint akinek semmi köze a társalgáshoz, itt egy kicsit elmosolyodtam. A Herceg számolta a lövéseket, és felkészült arra, hogy az első érdeklődőknek port szórjon a szemébe, legalább annyi időt nyerve, hogy elmenekülhessen a tett helyszínéről. Tetszett az ötlet, épp úgy, mint a hidegvér, amivel véghezvitte.

– Riasztópisztoly, és nagyon bírom – nevetett könnyedén a rémülettől félholt alkalmazottra, majd eltette a fegyvert, és elegánsan visszakérdezett. – Óhajt még valamit?

– Nem, nem, dehogy... – visszakozott a férfi, és előbb tétova, majd egyre sietősebb léptekkel elment.

A Herceg derűs tekintettel követte, míg csak el nem tűnt a folyosó kanyarulatában, ám mikor visszanézett rám, már ismét megfagytak arcvonásai. Ennek ellenére mosolyogva hajtottam fejet.

– Engedje meg, hogy kifejezzem nagyrabecsülésemet. Maga nem hagyja magát csapdába csalni, ért a fegyverhez, és ráadásul végtelen hidegvérrel hazudik. Tetszik ez a talpraesettség.

– Egy vámpír rástartolt a barátnőmre. Úgy hiszem, nem lehetek elég talpraesett, ha meg akarom védeni. És meg akarom védeni, ebben biztos lehet! – sziszegte, majd sarkon fordult, és választ sem várva elrohant.

Pedig megmondhattam volna neki, hogy biztos vagyok mind az elszántságában, mind a képességeiben. Ha nem lenne méltó ellenfél, mi értelme lett volna fogadnom vele?

XXVIII.

Hogy időt nyerjek, a liften mentem fel a szobámba, sietve átöltöztem, a véremmel mocskolt ruhát undorodva dobtam a szemetesbe, majd már mentem is le. Katerina a hallban sétálva várt, hát a karomat nyújtottam neki, amit ez alkalommal elfogadott, majd előrendeltem a kocsimat, és besegítettem.

– Thomas, az esküvőre! – parancsoltam, majd kényelmesen hátradőltem, és elmerültem Katerina arcélének csodálatában, amit villódzva, sok színnel rajzoltak ki a kint csillogó reklámfények.

– És, ki esküszik ma? – törte meg a csendet hirtelen, sietség nélkül fordultam sofőröm felé.

– Thomas, kinek az esküvőjére megyünk?

– Valami nagykutya bankár lánya megy férjhez, vagy valami hasonló. Nem olyan nagyon nagy szám, de hát csütörtök van. Ez volt a legpuccosabb buli ma estére, ahogy kérte – bizonygatta, Katerina csodálkozva nézett rám.

- Meghívatta magát? És azt sem tudja, kihez?
- Nem hívtam meg magam, azt ízléstelen tolakodásnak tartom. Bár be kell vallanom, hívni sem hívtak.
- De azt mondta, meghívták egy esküvőre, és nincs partnere
- kérte rajtam számon élesen, széttárt kézzel visszakoztam.
- Katerina kedves, már megint meggondolatlanul vagdalkozik. Nem állítottam, hogy meghívtak, csak azt, hogy elmegyek. És tényleg nem volt partnerem, egészen addig, míg ön igent nem mondott. Ön örökkön hazugnak bélyegez, pedig én kínosan ügyelek arra, hogy csak igazat mondjak.
- Megáll az eszem! Meghívó nélkül hogyan akar bejutni?
- Belépek az ajtón.
- Ne vicceljen! Ki fognak dobni minket.
- Megengedi, hogy tegyek egy ajánlatot? Ha nem engednek be minket, én mindent elmondok magának Mr. Merill operabeli kirándulásáról, amit csak tudok. Ellenben ha bejutunk, akkor ön felvesz engem a táncrendjébe, és nekem adja az első keringőt.
- Aha, tehát csak tudja, miért rohant el Peter – nézett rám gúnyosan, majd a homlokára csapott. – Ó, már megint majdnem bedőltem magának! Arra gondol, hogy majd jól elmondja, semmit sem tud róla, mi?
- Ezt egy módon derítheti ki. Eljön velem és próbára tesz, amin elbukom.
- Oké, ez megér annyit, hogy kirúgjanak egy nagyfejes buliról. Még akkor is, ha az őrszobán végezzük!
- De kérem, bízson bennem! Semmilyen körülmények között nem hagynám, hogy önt karhatalmi erők molesztálják!
- És ezzel együtt habozás nélkül felbérelt ellenem pár bőrfejűt.
- Őket igazán nem nevezheti karhatalmi erőknek.

– Kezdem érteni a logikáját. Mit mondjak, ijesztő egy pasas maga!

– Nincs oka félni tőlem – hajtottam fejet, majd ismét hátra dőlttem, és élveztem a társaságát. Lábát felhúzza ült a kényelmes ülésen, és az ablakra könyökölve bámulta a várost, őszinte érdeklődéssel nézve az elsuhanó utcákat.

Örültem volna, ha ezek a pillanatok is tovább tartanak, de ez alkalommal Thomas törte össze a harmóniát.

– Bocs, főnök, de...

– Halljam!

– Egy taxi követ minket.

– Ó, ez érdekes – mondtam minden meggyőződésem ellenére, és nem fordultam hátra, hogy megbizonyosodjam az állítás igazáról. Majdnem biztos voltam magam is, hogy a Herceg, vagy valamelyik barátja a nyomunkban jár.

– Már a hotel óta rajtunk van, csak eddig nem voltam benne biztos, hogy nem véletlenül. Lerázam?

– Nem, felesleges. Hadd jöjjön! – legyintettem. Hadd jöjjön, hadd lássam, mire képes! Ez a pisztolyos próbálkozás nem volt komoly, a Herceg sem szánta annak, és szavamra, érdekelt, hogy mit talál ki legközelebb.

– Értem, főnök – biccentett Thomas, és továbbhajtott, de az előző, meghitt pillanatok nem tértek vissza.

– Szóval magát olyan gyakran szokták követni, hogy fel sem veszi? – kérdezett rá Katerina, és rám nézett. Kutató szép szemében ragyogott az élet.

– Kérem, megtenné, hogy Alexandernek szólít?

– Rendben, Alexander Szumarokov, értem, hogy nem akar erről beszélni. Erről sem akar beszélni. Tőlem hallgathatunk is, de ne feledje, ez az utolsó esélye. Ha ma nem magyaráz meg mindent, akkor engem elfelejthet!

– Hagyjuk még egy kicsit a szavakat. Hosszú az éjszaka, és szeretnék még egy keveset zavartalanul gyönyörködni tökéletes szépségében.

Kis mordulással fordult vissza az ablakhoz, és ez pár pillanatig csak póz volt, annak a nőnek a póza, aki tökéletesen tisztában van vele, hogy most éppen egy férfi figyeli, de aztán elfeledkezett rólam, ahogy London fényei elvarázsolták a tekintetét.

Mindketten belemerültünk a látványba.

XXIX.

Thomas egyenesen egy jobb mulató előtt állt meg, nekem legalábbis ez volt a benyomásom, ahogy kiszálltam, és kiségittem Katerinát. Magas lépcső vezetett fel az ajtóba, ami mögött két libériás inas is strázsált, bentről pedig kihallatszott a zene, még hozzá nem gépi, ezt rögtön meg tudtam állapítani.

– Én itt kint megvárom, amíg kidobják – szögezte le Katerina, szintén felmérve a helyet.

– Ne legyen ennyire kishitű! Semmi baj nem lesz – karoltam bele. Felsiettünk a lépcsőn, hogy az egyik inas udvariasan kinyissa az ajtót, a másik pedig kabátunk után nyúlt, de akkor már ott volt egy harmadik ember is, aki kételkedve mérte végig az engem kísérő nő nem ide illő öltözetét.

– Jó estét, hölgyem és uram! Megtudhatnám, miben lehetek a segítségükre?

– Kicsit késtünk, de remélem, ez nem jelent problémát – mosolyogtam rá udvariasan, és hasonlóan udvarias, ám igen hideg mosolyt kaptam vissza.

– Természetesen ez nem jelent problémát, uram. Ha szabadna elkérnem... – és itt picit megakadt, a szemébe néztem, ő pedig nekifutott még egyszer. – Ha szabadna... Mármint, ha...
Illetve, a...

– A meghívónkra kíváncsi? – kérdeztem rá, és nem eresztetem a tekintetét.

– I... Igen – nyögte ki, és meglazította a gallérját. De nem néztem félre, még nem.

– Feltétlenül szükség van rá?

– Nos...

– Én úgy hiszem, ez alkalommal hanyagolhatjuk a formáságokat. Mindkettőnknek jobb lesz így. Magának kifejezetten. Igaz?

– Igaz – suttogta alig hallhatóan, mire majdnem elfordultam tőle, aztán még eszembe jutott valami.

– Hamarosan érkezni fog pár csavargó, akik már előtte is molesztálták volna a hölgyet. Ők semmiképpen se jöhetnek be, érti?

Alig látható bólintást kaptam válaszul, de ennyi is elég volt. A karomat nyújtottam kísérőmnek.

– Jöjjön, Katerina kedves!

Tétován karolt belém, és két lépés között még hosszan visszanezett. Én nem fordultam meg, hallottam jól, hogy mögöttem az ajtónálló fickó hörögve lélegzik, és talán neki is dőlt valaminek, mert szövet súrlódott, de ez már nem érdekelt túlzottan.

– De... Ez a fickó... – kereste a szavakat értetlenül Katerina, ahogy elmaradt mögöttünk az előtér, és beléptünk egy kel-

lemesen berendezett, ám még mindig csak az érkező vendégek fogadására szánt szalonba. – Mivel ijesztette így meg? Szabályszerűen reszketett!

– Maga állapította meg a kocsiban, hogy ijesztő vagyok, hát most ne kérje rajtam számon!

– De ennyire? Mivel hozta rá a frászt?

– Mindenki fél a haláltól. Ha jól látom, Katerina kedves, arra kell továbbmenni a táncterem felé, és itt oldalt sejtem azokat a helyiségeket, ahol felfrissítheti magát. Nyugodtan igazítsa ki a sminkjét, nekem van még egy kis elintézni valóm, itt fogom várni, míg elkészül – hajtottam fejet, még a sarkamat is összecaptam távozás előtt, majd választ sem várva otthagytam a kis szalonban.

A muzsikát követve utam először egy kisebb, majd egy nagyobb báltermen át vezetett, melynek sarkában dobogón ültek a zenészek. A fal mellett, feltűnés nélkül haladva mentem oda hozzájuk. Senki nem fordult utánam, az emberek már túl voltak a vacsorán, táncoltak és nevettek. A dobogó mellett vártam, egészen addig, míg a muzsikosok be nem fejezték az éppen játszott művet, akkor léptem csak közelebb, és intettem magamhoz az egyikőjüket.

– Jól játszanak, bár tőlem kicsit idegen a stílus, amit követnek, ám mégis kellemesen temperamentumos.

– Köszönöm, uram.

– Gondolom, nem zárkóznak el attól, ha egy vendég valami zenei kívánsággal áll elő, igaz?

– Van pár kötött szám, amit meg kell tartanunk, de azon felül szívesen játszunk bármit.

– Ez remek! Akkor amint a program engedi, játszanak a kedvemért pár keringőt.

– Ööö... Keringőt? Elnézést, tőlünk latin estet rendeltek, szamba, lambada...

– Keringő. Bécsi keringő, mert más nemzetek mestereit nem tartom sokra ebben a műfajban, és talán lehet szó valcerről is, bár megértem, ha ódivatúnak tartják. Szóval maradjanak mégis a keringőnél.

– Sajnálom, de...

– Van rá tízezer fontom – zártam rövidre a kérdést, mert nem volt kedvem hosszan győzködni egy muzsikust, és elővettem a pénzt. – Leteszem ide, az ablakba, és majd hajnalban, távozás-kor magammal viszem. Hacsak nem játszanak el még éjfél előtt közvetlen egymás után három bécsi keringőt, mert akkor elfeledkezem róla.

Ezzel letettem a pénzt, úgy, hogy a parkettről ne lehessen látni, de a zenészeknek kikerülhetetlenül a szeme előtt legyen, majd otthagytam őket. Magam előtt be kellett ismernem, ezzel a lépéssel erősen megcsappantak anyagi tartalékaim, de hát végül is mindössze pénzről volt szó! Majd keríték, ha feltétlenül szükséges lesz, csak tudok rá időt szakítani... És ez a gondolat, mármint hogy valamire esetlegesen nem lesz időm, egyértelműen jókedvre derített, hiszen már a szállóban is sietnem kellett az átöltözéssel. Ki tudja, mi hoz még a sors, mielőtt eldőlni ez az egyre szórakoztatóbb fogadás?

Egy oldalsó asztról még magamhoz vettem két teli pezsgős poharat, majd visszamentem a szalonba, ahol elváltam Katerínától. Már ott várt, türelmetlenül nézegette az amúgy figyelemre sem méltó képeket, és nem habozott nekem támadni, amint meglátott.

– Hol járt? Huszonnégy perce várok magára – pislantott a karórájára.

– Közben senki sem zavarta?

– Jött egy biztonsági őr, aki csodálkozott a ruhámon, de leráztam.

Tehát a Herceg embere nem tudott utánunk jönni. Egyelőre. Azaz idebent nem kell számítanom semmiféle atrocitásra. Talán. De ha most nem is készültek arra, hogy jól őrzött helyekre köveszenek, holnapra biztos kitalálnak valamit!

– Sajnálom, hogy hosszú távollétemmel kínos helyzetbe hoztam, remélem, az őr nem volt túl tolakodó.

– Á, csak érdeklődött, hogy kivel jöttem, mire mondtam, hogy Patsy osztálytársnője vagyok Bloomsburryból. Patsy a menyasszony beceneve. A toalettbent láttam egy ottfelejtett üdvözlőkártyát.

– Gratulálok, ön valóban könnyedén feltalálja magát! Én közben körbenéztem, de Thomasnak igaza volt, elég egysíkú összejövétel ez, még csak kerthelyiség sincs. Ha nem nyeri el a tetszését, majd továbbmegyünk, de addig is koccintsunk mesebeli szépségére! – adtam át neki a pezsgőt. Összecsendült a két pohár, de csak egy kortyot ivott.

– Nem szeretem a pezsgőt – tette le oldalra, majd érdeklődve továbblépett. – És most?

– Jöjjön, nézzünk szét! – hívtam, és utána nézelődve végigsétáltunk pár termen. – Érdeklődik valamely művészeti ág iránt?

– Most megint csak összevissza fecseg. Vagy talán maga érdeklődik valamely művészeti ág iránt?

– Nem, abszolút nem.

– Gondoltam. Akkor meg mit érdekl, hogy engem mi érdekel?

– Mert, ellentétben a művészetekkel, maga érdekel engem. Úgy érzem, van érzéke a szép iránt.

– Hallgattam pár kurzust reneszánsz mesterekből, de sosem volt a szívügyem.

– A molekuláris biológia nyilván érdekesebb.

– Fogadok, ahhoz sem ért.

– Én viszont nem fogadok, inkább bevallom, fogalmam sincs róla, mit takar a név. De nyilván igen érdekes tudomány lehet, ha egyszer magát leköti. Ha hajlik rá, én szívesen veszem, ha beszél róla egy keveset.

– De nem mert érdekli, hanem pusztán csak hogy hallja a hangomat, így gondolja?

– Pontosan. Ám ha nem akar erről beszélni, akkor válasszon maga témát, vagy akár hallgasson, nekem az is öröm, ha csak némán kísérhetem.

– Nem szeretek hallgatni, tehát maradjunk a beszélgetésnél. Mit akart az az ürge, aki az én nevemmel hívta ki magát a Ritzben, indulás előtt?

– Tehát hallotta? – csodálkoztam el egy pillanatra. – Semmit nem mutatott az arca!

– Ennek ellenére kihallottam a nevem a suttogásból. És nem hittem, hogy van másik hasonnevű ismerőse, nem annyira gyakori név.

– Nem hogy nem gyakori, de teljesen különleges, és módfelett illik magára. Megtudhatnám, honnan kapta?

– Peter nevezett először így. Aztán rajtam ragadt, a barátaim mind így szólítanak. De maga csak maradjon a Kate-nél, vagy akár a Katerinánál, ha azt könnyebben kiejti.

– Köszönöm, élni fogok az engedélyével.

– Remek, és mielőtt véglegesen másra terelné a szót, megválaszolná eredeti kérdésemet?

– Hogy miért hívtak ki? Lényegtelen apróság, lépünk el felette!

– Lényegtelen vagy sem, de például átöltözött miatta. Szabadjára engedhetem a fantáziámat?

– A fantáziáját természetesen, de a nyelvét, kérem, fogja vissza, mert minden egyes megalapozatlan váddal csak arcul csap egy önért rajongó férfit.

– Túlzásokba esik, nem? Még csak másodszor találkozunk, ne akarja beadni, hogy két röpke nap alatt fontossá váltam a szemében!

– Maga két napja ismer engem, de mit tudja, én mióta figyelem magát az árnyékból? – kérdeztem vissza, és már majdnem kinevetett, amikor mégis visszafogta magát, és belegondolt.

– Ez... Ez nagyon bizarr! Nem hiszem, hogy valaki is huzamosabban titokban figyelne egy neki tetsző nőt. Ez csak az egészen nyálas, romantikától csöpögő regényekben van így. Bár tény, magától láttam már bizarr dolgokat...

– No, látja, ne becsülje le az érzelmeim komolyságát – mosolyogtam rá, és ekkor a zene váltott. Kis csend után felcsendült a *Kék Duna* számomra oly kedves főmotívuma.

A muzsikusok nem bírtak sokáig ellenállni a kísértésnek. Most sem kellett csalódnom az emberi lélek természetében.

– Hallja? Nekem ígérte az első keringőt! – figyelmeztettem.

– Ez tényleg keringő! – nézett nagyot. – Pedig nem illik ide, nem hittem volna, hogy ilyesmit is játszani fognak!

– Ezzel a kifogással akar kitérni a vállalt kötelezettsége elől? Vagy csak nem tud keringőzni?

– Természetesen tudok – kérte ki kicsit ingerülten a feltételezést. Mellesleg magam sem kételkedtem benne, hát mosolyogva nyújtottam a kezem.

– Akkor jöjjön!

Kecses biccentéssel fogadta el az invitálást, mosolyogva vezettem fel a parkettre. Aztán táncoltunk. Könnyen követett, nem ideillő ruházata és cipője ellenére is kecsesebben mozgott, mint bármely neves mesterek nevelte, francia szalonok felruházta kis úri lányka, akikkel annyiszor akadt dolgom hajdanán, csak csupa időpazarlás! Katerina más volt, új és érdekes, és jól táncolt. Éppen csak annyira ért a karomhoz, hogy követhessen, éppen csak

annyira maradt le, lépett előre, ahogy a ritmus követelte, és lát-szott rajta, hogy élvezi, bár az elején kicsit nehezen oldódott fel.

– Feltűnt, hogy itt rajtunk kívül senki sem táncol? – súgta a fülembe kissé közelebb hajolva, hogy nyakamban éreztem élet-meleg leheletét.

Az addig önfeledten mulató emberek valóban megálltak, és értetlen pillantásokat vetve egymásra, zavart mosollyal kihátráltak a parkettről.

– Talán megfáradtak, vagy csak nem kedvelik ezt a fajta zenét. Örülünk, hogy van helyünk. Részemről nem tudok bosszantóbbat elképzelni, mint amikor a nagy zsúfoltságban letapossák az ember lábát a táncparketten.

– De... Mindenki minket néz!

– Nem minket, hanem magát. És okkal, maga csodálatosan táncol.

– Magát ez nem feszélyezi?

– A maga szépsége? Ellenkezőleg! Inspirál!

– Nem, ne forgassa ki a szavaimat! Magát nem feszélyezi, hogy most éppen mindenki hülyének néz minket?

– Miért feszélyezne, hogy most éppen mindenki téved ebben a teremben? Egyébként pedig sosem érdekelt az emberek véleménye. Maga se legyen mások előítéleteinek a rabja, jöjjön, táncoljunk!

Könnyedén felnevetett a tréfán, és aztán valóban elfelejtette a külvilágot. Kevesek kiváltsága ez a képesség, mi mindketten a szerencsések közé tartoztunk. És zavartalanul táncoltunk tovább az emberek széles, hitetlenkedve figyelő gyűrűjében.

Három keringő semeddig sem tart, hamarabb véget ér, mint ahogy igazán elkezdődhetne. Átkozott legyen az idő, hogy minden felett hatalma van, mindennek véget vet, mindent elsodor mellőlem!

Egyszerre álltunk meg, amikor az utolsó akkordok is elhaltak. Az illem szerint hátraléptem, kezét csókoltam neki, éreztem ajkammal a bőre alatt futó ereket, vér... Aztán ez a pillanat is véget ért, felegyenesedtem, és leveztettem a parkettről. Az emberek gyűrűje szétnyílt, széles sávon kitértek előttünk, és senki sem törte meg a néma csendet, lépteink tökéletesen hallatszottak a visszhangos teremben. Katerina felvetett fejjel, királynőket megszégyenítő tartással haladt a karomon, aztán a sokadik szalonban, mikor magunk mögött hagytuk a csőcseléket, hangosan felnevetett.

– Hát ez remek volt! Nem is tudom, táncoltam-e már ennyire jól. Alexander, te remekül vezetsz! Nagy gyakorlatod van, igaz?

– Próbálkoztam már eddig is, és természetesen én köszönöm a táncot. Most mire vágyik, mit tehetek magáért? Talán hozzak frissítőt, vagy esetleg valami édesebbet inna, ha már a pezsgőt nem kedveli?

– Á, nem kell semmi. Azt hiszem, itt már kiszórakoztuk magunkat, legalábbis nem hiszem, hogy még bármi érdekeset rejtene ez a bál – nézett féloldalasan hátra a magunk mögött hagyott csőcselékre. Egy pillanatra tökéletesen érezte velük szembeni fölényét.

– Szívemből beszél, magam sem hiszem, hogy bármi okunk lenne még maradni.

– Meg hát későre jár, fáradt vagyok – vallotta meg, és ezzel visszatért természetes kedvessége. Engedelmesen hajtottam fejet előtte.

– Akkor hazaviszem, ha megengedi.

– Megengedem – nézett le rám tettetett göggel, majd nevetett, és táncos lépésekkel mellém szegődött, az orra alatt valami kis dallamot dúdolva.

Ezzel magunk mögött hagytuk a bált, a vendégeket, a mulatót, és tulajdonképpen egy pillanatra sem érdekelt, mit fognak

az egészről gondolni, hogyan magyarázzák meg fel- és eltűnésünket, ha majd magukhoz térnek.

XXX.

Kint Thomas már várt minket. Besegítettem Katerinát a kocsiba, majd elindultunk a lakása felé. Látszott rajta, hogy álmos, ásítozva nézte az elsuhanó fényeket, megfáradt, de őszinte érdeklődéssel csodálva a város éjfél utáni arcát, de aztán mégis elfordult a látványtól.

– Tehát, miért is hívták ki a Ritzben?

– Valaki azt akarta, hogy ne hozzam el magát táncolni. Elszántan érvelt, de nem sikerült meggyőznie – válaszoltam az igazat, ám nem volt neki elég ennyi.

– Ki?

– Valaki. Maga nemrég költözött Londonba?

– Dehogy, itt születtem! Miért gondolta, hogy új vagyok itt?

– Ahogy nézi az utcákat, mint megannyi új csodát. Ha mást sem látott még életében, akkor hogyan nem fásult bele örök egyformaságukba?

– Egyformaság? Soha nem látom ugyanazt, minden utca, minden alkalom más. Sosem léphetsz kétszer ugyanabba a folyóba, már ha tanult valaha is filozófiát.

– Sosem tanultam filozófiát, ellenben az a tapasztalatom, hogyha elég hosszan nézed, akkor lényegében minden folyó teljesen egyforma.

– Én még nem néztem ehhez elég hosszan Londont – vont vállat, és igazat adtam neki. Még fiatal volt, nagyon fiatal.

– Akkor csodálja nyugodtan, nem zavarom benne.

Ezzel hátradőltem, és csak néztem, ahogy Katerina nézelődik. Szemében egyre álmosabban pislákolnak a fények, egyre hosszabbakat pislogott, és a végén persze elaludt a kocsi ringatásában. Nem ébredt fel akkor sem, amikor megálltunk a lakása előtt.

Thomas leállította a motort, és nagy szerencséjére nem szólalt meg. Azt hiszem, megneheztetem volna rá, ha felébreszti Katerinát. Szépen aludt, jó volt nézni, ahogy nyugodt, lassú tempóban véve a levegőt meg-megemelkedett a válla, a kényelmes ülés szélén, félig az ajtónak dőlve. Hosszan néztem, mozdulatlanul ülve a másik oldalon, de az idő kérelhetetlenül telt, hát végül csak előredőltem, és megsimítottam az arcát.

– Megérkeztünk.

– Mi történt? – rebbent fel ijedten a hideg érintéstől, rápislantott az órájára, majd zavartan rám nézett. – Te jó ég, már reggel van!

– Igen, ez az éjszaka hamarosan véget ér. Jöjjön, felkísérem, aztán sajnós mennem kell.

– De mikor érkeztünk meg? – értetlenkedett, és meg is válaszolta saját kérdését, de csak hogy újból kérdezzen. – Biztosan régen. Maga órákat ült mellettem, amíg aludtam?

– Ne gondoljon semmi rosszra, természetesen eszembe sem jutott kihasználni a helyzetet.

– Na, pont ezzel ijeszt meg! – támadt rám ismét, miközben kiszállt a kocsiból, és tulajdonképpen ebből éreztem, hogy nem nehezelt rám. – Képes volt órákon át malmozni, ahelyett, hogy felébreszt, kitesz, és maga is hazamegy? Vagy feljön, ami a kérdés szempontjából most nem lényeges.

– Nem akartam megzavarni alvás közben, és ne túlozza el, nem tartott az olyan sokáig – léptem mellé, ahogy kulcsait keresgelte a kapu előtt. – Holnap estére már van programja?

– Semmi. Ami alatt azt értem, hogy maga sem.

– De ha véletlenül erre járnék, itthon találom? – kérdeztem, miközben kinyitotta az ajtót, és együtt indultunk felfelé a lépcsőházban.

– Ha véletlenül erre jár, eszébe ne jusson zavarni. Ha hozzám jön, akkor maradjunk annyiban, hogy ajtót nyitok, és megkérdelem, mit akar. Ez elég?

– Több annál, mint amit remélni mertem – mosolyogtam rá, aztán némán felkísértem a lakásáig, és megvártam, míg kinyitja az ajtót.

És nem lepődtem meg olyan nagyon, amikor az előszobában a Herceg fogadott minket. Látszott a szemén, hogy egész éjszaka virrasztott, és már nem volt olyan biztos a mozgása, mint amikor a Ritzben rám lőtt, de az elszántsága nem kopott meg hajnalra sem.

– Szia, Nell! – lépett a szeretője mellé, és hangsúlyosan megölelte, megcsókolta előttem.

– Szia, Peter! Milyen volt az operaelőadás?

– Félúton meggondoltam magam, és inkább visszajöttem, de te már nem voltál itthon – hazudott könnyedén, és aztán rám nézett, szintén igen célzatosan. – Hol jártál, és kivel?

– Na, hát ő az – sóhajtott felém Katerina, majd bemutatott minket egymásnak. – Peter, ő Alexander Szumarokov, egy hirtelen előkerült, ám állítólagosan régi csodálóm, Alexander, ő Peter Merill, a barátom.

– Örvendek a találkozásnak, Mr. Merill! – nyújtottam a kezem, amit határozott mozdulattal megszorított, és nem mutatta jelét, hogy megborzongatta volna a túlvilág hidege. – Katerinával sokat

beszéltünk önről, szinte úgy érzem, mintha már ismernénk is egymást.

Aztán csak hallgattunk, a Herceg mindössze méregetett, nekem pedig egyszerűen semmi nem volt sürgős. Természetesen a közöttünk álló asszony volt az, aki véget vetett a csendnek.

– Na, menjünk be, mert itt az ajtóban kivisz minket a huzat!

– Nem, köszönöm, nem lenne illendő, ha bemennék – visszakoztam, de a Herceg végtelen barátsággal rám mosolygott.

– Ugyan, semmi kivetnivaló sincs abban, ha elfogad egy kora reggeli teameghívást egy lány lakásába, pláne, ha jelen van a fiúja is. Legalábbis a huszadik század második felétől kezdve ezen már senki sem akad ki. Szóval jöjjön, ilyenkor, reggeltájt nincs jobb egy meleg teánál! – nyúlt a kezem után, és egyszerűen behúzott.

Nem hagytam volna magam, de Katerina is rábólintott.

– Ne bántson meg azzal, hogy még egy teát sem fogad el cserébe ezért a szép éjszakáért – kért, és neki nem akartam ellentmondani.

Meg hát miért is hátrálnék meg egy új és érdekesnek ígérkező kihívás előtt?

– No igen, ez az éjszaka valóban csodálatos volt – mosolyogtam Katerinára, és a szemem sarkából jól láttam, hogy a Herceg arca megrándul.

– Miért, mit csináltak?

– Nem fogod elhinni, de belógtunk egy rohadt elegáns esküvőre, és táncoltunk – mesélte Katerina nevetve, és bevezetett minket a konyhába.

Apró asztal mellett foglaltunk helyet, mi, férfiak. Ő a tűzhelyhez lépett, és nekilátott elkészíteni a teát.

– Táncoltatok egy elegáns esküvőn? Nekem úgy rémlik, utálod a rongyrazós bulikat.

– Persze, de néha érdemes kivételt tenni. Alexander remekül keringőzik, és általában tökéletesen adja azt a fajta, békebeli úriembert, akiket már csak történelmi filmekben lehet látni.

– Micsoda meglepetés! Azt hiszem, nagy lehet barlangrajzokban is.

– Sosem érdekelt igazán az őstörténelem, Mr. Merill, Darwin professzor elméletének megismerése után pedig teljesen feladtam.

– Igen? – nézett rám kihívóan. – Tehát ugorjuk át az emberré válást, és nézzünk valami más témát. Ismeri a focit? Naná, mindenki ismeri, aki a hatvanas éveken innen született. Kinek szurkol?

Úgy sejtettem, ha nem is készült konkrétan erre a beszélgetésre, de azért van elképzelése, hogy hogyan hozhat lehetetlen helyzetbe Katerina előtt.

– Sajnálom, teljes mértékben hidegen hagy a futball, vagy általában a sport – visszakoztam.

– Azért csak van kedvenc csapata? A hétvégén a Chelsea játszik a Manchesterrel, mit gondolsz, mi lesz a vége?

– Valaki győz. És persze valaki veszít, ennek minden következményével együtt – mosolyogtam rá, persze értette a célzást.

Egy kurta pillanatra ölni készen nézett rám, ám mielőtt tovább kérdezett volna, Katerina kiségitett.

– Peter, hagyd a focit, mint hallod, rajtad kívül itt senki sem bukik arra, hogy tizenegy hülye kerget egy bőrdarabot a mezőn.

– Kétszer tizenegy! – mordult fel a Herceg, majd ismét elmosolyodott. – És a mozi? Követi az új premiereket? Vagy leragadt Charlie Chaplinnél?

– Nem érdekel a mozgókép sem. Ha már muszáj idegen emberek álmait nézni, inkább a színházat választom.

– Ki hitte volna, hogy ebben is maradi nézeteket vall?

– Kicsit régmódi vagyok, ezt el kell ismernem.

– És hogy áll az internethez, milyen gépe van otthon? Milyen a processzora, hány gigás a vinszije, mekkora a memóriája? Ha azt mondja, nem ért hozzá, kikacagom. Manapság már mindenki ráragad valamennyi számítástechnikai alapismeret a mindennapok során.

– Nem azért veszek gépeket, hogy kérkedjek velük, és így nem is tudom fejből a paramétereiket. Inkább elismerem, hogy az ön felszereltsége jobb, mint hogy belemenjek egy ilyen gyerekes versenybe.

– Peter, ezt megkaptad, és most már hallgass – vetett véget az amúgy módfelett kellemes pengeváltásnak Katerina, és némi porceláncsörömpöléssel terített előttünk, majd leöntötte a teát. – Pár perc, és kész. Örülnék, ha addig nem ölnétek meg egymást.

– Én kiválóan tudok várni. Vajon ön is? – dőlt hátra a széken a Herceg, és jelentőségteljesen rám mosolygott.

Odakint már egyértelmű rózsaszínbén játszottak a felhők.

– Ha nem bántom meg vele a háziasszonyt, én nem várnék olyan hosszan egy teára. Mi otthon frissen forrázva isszuk. Ha áll, csak elveszti a zamatát.

– Érdekes, erről én még nem hallottam, pedig van pár ruszki srác a tanszéken.

– Oroszország nagy, Mr. Merill. Ők nyilván más vidékéről származnak, mint én.

– Senkitől se várom el, hogy miattam olyan teát igyon, ami nem ízlik neki – vágta el a vitát Katerina. – Töltsék most?

– Megköszöném – hajtottam fejet, és kis habozás után a Herceg is előrelökte a csészéjét.

– Próbáljuk ki, minden új tapasztalattal csak nyer az ember – mosolygott rám.

Katerina töltött, és átnyújtotta a csészét. A porcelán kellemesen melegítette a tenyerem, ahogy átvettem. Magam elé húztam, majd némi habozás után áttöltöttem a csészealjba.

– Mielőtt szóvá teszi, ez is olyan szokás, amit otthonról hoztam magammal, de ha önnek az jobban esik, Mr. Merill, hát nyugodtan tartson érte habókos különccnek – magyaráztam enyhé gúnnyal.

Pár néma pillanat telt, odakint még egy árnyalattal világosabb lett az ég. A Herceg kérlelhetetlen szigorúsággal nézte a kezemben tartott csészealjat, de még ebben a helyzetben is ő volt az, aki hamarabb elégelte meg a várakozást.

– Na, megissza, vagy csak tartogatja?

– Nagy illetlenség lenne érintetlenül visszatenni, vagy tán ennyire udvariatlannak tart? – kérdeztem vissza gúnyosan, majd lassan az ajkamhoz emeltem az italt.

Nem volt már forró, mégis égetett, mint a tűz, mintha ezer tűvel szurkálnák a nyelvem, a szám. A fájdalom ellenére hosszú másodpercekig az ajkamnál tartottam a csészealjat, majd rezzenéstelen arccal, lassú mozdulattal leeresztettem, és még mindig sietség nélkül az asztalkendő felé nyúltam, és megtöröltem a szám.

– Kiváló ez a tea! – néztem végül Katerinára, de a mosolyom tulajdonképpen a Hercegnek szólt, aki persze nem maradt csendben.

– Ennyi? Egy korty, és kész? – kérdezte kihívóan.

– Egész éjszaka talpon voltam, így most aludni szeretnék. Ha megengedi, talán nem innék meg előtte egy egész csésze teát.

– De egy fél csészével? Negyeddel? Csak hogy fogyjon is valami abból a tányérból? Na? Semmi több? – provokált, amit némán tűrtem, míg végül Katerina elégelte meg, ahogy számítottam is rá.

– Peter, vedd már észre magad! Mindenkinek szíve joga eldönteni, hogy akar teázni, vagy nem!

– De... – védekezett volna a Herceg, és Katerina már vette is a levegőt, hogy beléfojtsa a szavakat, ám itt magam elé emelt kézzel felálltam.

– Kérem, ne kapjanak össze ilyen lényegtelen apróságon! A tea kiváló, mindúgy az önök társasága, ám attól tartok, nekem men-nem kell.

– Ebben például biztos vagyok – pillantott ki az ablakon a Herceg a sötétség egyre fakóbb árnyaira. – De maradjon még egy pillanatot, meséljen még az éjszakáról, amit a barátnőmmel töltött!

– Katerina majd nyilván mindent elmesél, és bizonyosan jobban, mint ahogy én meg tudnám fogalmazni.

– Akkor talán mielőtt elmegy, nem akarja megnézni a lakást? A csillárokat mind Nell festette, saját kezűleg, nagy érzéke van az ilyesmihez.

– Ebben nem kételkedem, ám sajnos, már mennem kell – visszakoztam, és elindultam kifelé.

Az ablakon már beszivárgott a felhőkről visszaverődő napfény, és zavarta a szemem, de szerencsére az előszobában még el voltak húzva a függönyök.

– Na jó, ha muszáj mennie, legyen! – hagyta rám a Herceg, és maga is jött, sőt elém lépett, és megállt köztem és az ajtó között, majd úgy szólt át a vállam felett Katerinának: – Apro-pó, most jut eszembe, Nell, a Mária-kápolnában már megint lesz egy gregorián koncert. Ma este. Emlékszem, a múltkor odáig voltál érte, úgylgy vettem egy csomó jegyet.

– Tényleg? – derült fel Katerina őszinte örömmel.

– Aha. Csak Bagolynak már megint lelépett a soros csaja, úgylgy van egy felesleges jegy. Ha akarod, meghívhatjuk az

új barátodat – ajánlotta készségesen, Katerina pedig örömmel vette az ötletet.

– Alexander, jöjjön el! A múltkor csodálatos volt, biztosan maga is élvezné! – hívott, és még meg is fogta a karom. – Cserébe az esküvői multságért, jó?

– Ha ön hív, természetesen ott a helyem.

– Este hatkor kezdődik – vigyorgott rám a Herceg gúnyosan.

– Nos, akkor megtörténhet, hogy egyéb elfoglaltságaim miatt kések egy keveset.

– Ezt előre borítékoltam volna – morogta a Herceg, de Katerina nem is figyelt rá.

– Ha késik, hát késik, a lényeg, hogy jöjjön el. A múltkori előadás is nagyon jó volt.

– És ez is az lesz – nevetett hölgyére a Herceg, majd még mindig mosolyogva felém fordult. – Mint mondtam, a Mária-kápolnában lesz. Igazi, működő, felszentelt templom, orgonaszóval, oltárral, oldalt szenteltvíztartók, és némi tömjénfüst... Ha nem jön el, Nell biztosan nagyon csalódott lesz!

– Nem venném a lelkemre, hogy csalódást okozzak egy gyönyörű hölgynek, aki esetlegesen vár rám.

– Márpedig én várni fogom – szögezte le Katerina.

– Ezt ígéretnek veszem, ne csaljon meg azzal, hogy elmegy, mielőtt odaérnék – néztem egy hosszú pillanatra a szemébe, csak hogy elegendő hangsúlyt kapjon a lényeg, majd határozottan elfordultam, és a kilincs felé nyúltam. – Most pedig, ha nem haragszanak, mennem kell.

Nem tartóztattak, a Herceg immáron készségesen állt félre előlem. Az ajtó becsukódott mögöttem, gombnyomással hívtam a liftet, de aztán csak visszaléptem, és gyorsan telő időmből pár pillanatot még elvesztegettem a folyosón állva. Tökéletesen kihallatszott, hogy odabent emelt hangon beszélgetnek.

- Jaj, Peter, égett a pofámon a bőr, miért voltál ennyire undok?
- Kettőt találhatsz! Nyálás modorú seggfej!
- Valóban ütődött egy kicsit, de hát melyikünk normális?

Nekem tetszik, van stílusa.

– Tetszik? Ezt nem hiszem el! A te kiváló ízlésseddel ez a pasas tetszik? – értetlenkedett a Herceg, majd rövid, hitetlen csend után csendült fel Katerina hangja.

- Peter, te féltékeny vagy?!

Ezen a ponton hagytam ott az ajtót, erre a kérdésre nincs jó válasz. Bár megeshet, a Herceg mégis kivágja magát, és hát övé az egész nappal, hogy rendezze a seregeit, a következő csatának pedig a maga választott terepen vághat neki.

Ügyes ötlet volt meghívnia a saját társaságába ahelyett, hogy tiltani próbálja tőlem a szeretőjét. Tudhatja, úgymint talállok alkalmat a találkozásra, és akkor már inkább az ő szeme előtt. Hm. Érdekes helyzetnek ígérkezik, bár persze nem kell elfogadnom a szabályait. Majd meglátjuk.